

Sermaye iktidarının şefleri, ülkeyi, emperyalistlerin planladığı savaşın “ileri karakolu” haline getirmeye hazırlar. Dışişleri Bakanı Ahmet Davutoğlu ile AKP’nin “papazı” Bülent Arınç, Pentagon’un savaş baronlarının emrine amade olduklarını ilan ettiler. Kameralar önünde timsah gözyaşları döken Tayyip’le müritleri, emperyalistler Suriye halkına savaş ilan edince, rezilce el ovuşturmaya başladılar.

1 Eylül’de emperyalist savaşa karşı alanlara!

“Grev silahını” kuşanan tekstil işçileri kazandı...

Tekstil işkolundaki 12 bin işçinin 8 günlük grev deneyimi ile sözleşme taleplerini büyük oranda kazanmış olmaları, sınıf hareketine önemli bir moral katkısı sağlayacaktır. » Sayfa 12

Dolar 2 TL’yi aştı yeni kriz emareleri çoğalıyor...

Doların iki liranın üzerine çıkması bütçe açıklarında da artışa yol açtı. Bütçeyi denkleştirmek, bütçe açıklarını kapatmak için AKP iktidarı zamlara hız vereceğinin işaretlerini vermeye başladı. » Sayfa 6

Mısır’da çalkantılı geçiş süreci...

Sıkıyönetim ve gece sokağa çıkma yasağının devam ettiği ülkede, geçici hükümet, ilan edilen “yol haritası”na göre bazı adımlar atarken, siyasal islam’ın İhvanı kanadı ise, kısmen geri çekilmiş görünüyor. » Sayfa 20

Halklar, 1 Eylül Dünya Barış Günü’nde savaşız bir dünya taleplerini haykırarak için alanlara çıkmaya hazırlanırken, savaş baronları yeni yıkım ve katliamlar için hazırlık yapıyorlar. Emekçiler, yaşamı savunmaya, kapitalist/emperyalist düzenin efendileri ise, yıkım ve ölüm kasmaya hazırlanıyorlar. » Sayfa 2

AKP’nin “çözüm” süreci daha fazla savaş demektir!

» Sayfa 5

Tüm NATO ve ABD üsleri kapatılsın!

1 Eylül'de emperyalist savaşa karşı alanlara!

Halklar, 1 Eylül Dünya Barış Günü'nde savaşı bir dünya taleplerini haykırarak için alanlara çıkmaya hazırlanırken, savaş baronları yeni yıkım ve katliamlar için hazırlık yapıyorlar. Emekçiler yaşamı savunmaya, kapitalist/emperyalist düzenin efendileri ise, yıkım ve ölüm kasmaya hazırlanıyorlar.

Öncelikli hedefi Suriye halkı olsa da tüm bölge halklarını hedef alan bu yeni savaş hazırlığı, kapitalist/emperyalist sistem yıkılmadıkça, barış özlemini gerçekleştirmenin olanaksız olduğunu göstermiştir. Barış Günü'nün arifesinde namluları Suriye'ye çevirenler, kapitalizmin bir şiddet, yıkım ve ölüm düzeni olduğunu dünyaya yeniden hatırlattılar. Pervasız savaş hazırlığı, kapitalizmin olduğu yerde barış diye bir şeyin olmayacağını gösteriyor.

Başında ABD emperyalizmi, yedeğinde İngiltere, Fransa, tetikçilerden Türkiye, Suudi Arabistan, Katar ve Ürdün'ün katılımıyla bir savaş koalisyonu oluşturuldu. Bu uğursuz/saldırgan koalisyon, Suriye'ye savaş ilan etti. Haber ajansları, savaşın iki gün içinde başlayabileceğini bildiriyor. Emperyalist ABD ve İngiliz orduları ile Türkiye'ye konuşlandırılan patriot füze sistemlerinin namluları, şimdiden komşu Suriye halkına çevrilmiş durumda. Filistin halkının celladı İsrail'in siyonist şefleri, "Suriye halkını katletmek için her an tetiğe basabiliriz" diye tehditler savuruyor.

Halkların zekasıyla alay ediyorlar

Bu savaş koalisyonu ve onun borazanını çalan medya, 21 Ağustos'ta "Suriye yönetimi kimyasal silah kullandı" yalanını ortaya atarak, barbarca bir savaş için zemin hazırlamaya başladılar. Halkların celladı olan bu güçler, "Suriye halkını korumak için harekete geçtiklerini" iddia ediyorlar. Güya bunlar, Suriye'de insanların ölmesini istemiyorlar ve Suriye halkını ölümden kurtarmak istiyorlarmış. Kaleminden kan damlayan medya tetikçileri, hazırlığı yapılan "vahşi" savaşa "insani" kılıf uydurabilmek için çırpınıyor.

Bu koalisyon, kurtarıcılardan değil, halkların cellatlarından oluşuyor. İki gün önce parasını Körfez şeyhlerinin ödediği 400 tonluk silah, Türk devletinin gözetimi altında Suriye'ye taşınmıştır.

AKP iktidarı bu kadar silahı kimlere taşıyor? İnsanları sadece Alevi, Kürt veya Hıristiyan

oldukları için, yaşlı/çocuk, kadın/erkek ayrımı yapmadan kafalarını gövdelerinden ayırarak vahşi bir şekilde katleden, 12-13 yaşındaki çocukları ana-babalarının gözleri önünde kurşuna diken, ölü askerlerin göğsünü yarıp kalbini yiyen, emperyalistlere "ne olur Suriye'yi bombalayın/işgal edin" diye yaltaklanan düşkün ÖSO çeteleri ve cihatçı katillere. Şeyleri ismiyle anmak gerekirse; Suriye halkının cellatlarına!..

Hiroşima ve Nagazaki'yi atom bombalarıyla imha eden, Vietnam'ı Napalm bombalarıyla yakan, eski Yugoslavya'yı hava bombardımanı ile tahrip eden, Ruanda'da 1 milyon insanın katledilmesinden sorumlu olan, Afganistan, Irak, Filistin, Libya ve daha birçok ülkeyi yakıp yıkan ve milyonlarca insanı katledenler mi Suriye halkını kurtaracak?

Halkın üzerine tonlarca bomba yağdıran ABD, İngiliz, Fransız, Türk savaş uçaklarıyla mı hayat taşıyacaklar Suriye'ye? Bunun böyle olduğunu, ancak halkların zekasını hor görenler, halkları aşağılayanlar iddia edebilir. Zira bu savaş koalisyonunun, kanlı ellerini uzattığı her yere sadece yıkım ve ölüm götürmüştür. Afganistan, Irak ve Libya'da ölümün halen kol geziyor olması, tam da bu koalisyonun eseridir.

Savaş üssü olmaya hayır!

Sermaye iktidarının şefleri, ülkeyi, emperyalistlerin planladığı savaşın "ileri karakolu" haline getirmeye hazırlar. Dışişleri Bakanı Ahmet Davutoğlu ile AKP'nin "papazı" Bülent Arınç, Pentagon'un savaş baronlarının emrine amade olduklarını ilan ettiler. Kameralar önünde timsah gözyaşları döken Tayyip'le müritleri, emperyalistler Suriye halkına savaş ilan edince, rezilce el ovuşturmaya başladılar.

Son hazırlıkları yapılan savaşta, Adana'daki İncirlik Üssü ile İzmir'deki NATO üssünün kullanılması gündemde. Hatta saldırının komuta merkezinin İzmir'deki NATO üssü olabileceği de belirtiliyor. Bu böyleyse eğer, Türkiye, birkez daha emperyalist haydutların komşu halklara karşı "savaş üssü" olarak kullanılacak demektir ki, AKP şefleri de bunu istiyorlar. Zira bu sayede Washington'daki efendileri nezdinde rüşlerini ispatlayacaklarını, çetelerin peşinden

gitmeyen Suriye halkından ise öğ alabileceklerini varsayıyorlar.

Her onurlu işçi ve emekçi, "emperyalistlerin ülke topraklarını savaş üssü olarak kullanmasına hayır!" demeli; emperyalist saldırganlarla Ankara'daki suç ortaklarına karşı sesini yükseltmeli; suç ortağı durumuna düşmemek için emperyalist savaşı reddetmeli, Suriye halkıyla enternasyonal dayanışmayı yükseltmelidir.

Açık/gizli anlaşmalar iptal edilsin, savaş üsleri kapatılsın

Türkiye'yi ABD ve NATO üsleriyle dolduran Türk burjuvazisi ve onun devleti, 60 yıldır emperyalistler adına ezilen halklara karşı tetikçilik yapıyor. Menderes'ten Tayyip'e Türk egemenleri, bu alçaltıcı misyonu oynadılar. ABD ne zaman halklara savaş ilan etse, bu üslerden kalkan uçaklar ülkeleri yakıp yıkıyor, halkları katlediyor, ocakları söndürüyor. Bunun ibret verici son örneklerini Afganistan, Irak ve Libya'da gördük. Vurgulayalım ki, din örtüsüne bürünerek siyaset yapan sermayenin halihazırdaki vurucu gücü AKP iktidarı, tetikçilikte sınır tanımamaktadır.

Savaş koalisyonu, Suriye'yi yakıp yıkmak, halkını katletmek için son hazırlıkları yapıyor. Türk devletinin ABD/NATO ile yaptığı anlaşmalar ve AKP iktidarının savaş suçuna ortak olma hevesinden dolayı, bu üsler birkez daha komşu halklara saldırganların hizmetine sunulacaktır.

Türkiye'nin bütün işçileri, emekçileri ve onurlu insanları bu utancı yeniden yaşamayı reddetmelidirler. Hem emperyalistlerle yapılan anlaşmaların iptalini hem NATO ve ABD üslerinin kapatılmasını talep etmeli, bu uğurda meşru-militan direnişi yükseltmeli, Gezi Direnişi'nin ruhunu kuşanarak emperyalist savaşın karşısına dikilmeli ve Ankara'daki savaş çığırkanlarından hesap sormalıdır!

Gerçek barış için sosyalizm

Barış halkların özlemi olsa da, kapitalist/emperyalist sistem ayakta kaldığı sürece, bu özlemin gerçekleşmesi olası değil. Zira bu sistem savaş ve şiddet olmadan ayakta duramaz. Savaşı, sınıfsız, sömürsüz bir dünya özlemi duyanlar, elbette emperyalist savaşlara karşı en ön safta mücadele etmelidirler. Fakat bu mücadele, "savaş karşıtlığı" sınırlarına hapsedilmemeli; tersine, hem savaşa hem savaşları kaçınılmaz kılan kapitalizme karşı mücadele, birleşik bir tarzda örgütlenmelidir.

Savaşın kapıya dayandığı koşullarda kutlanacak olan 1 Eylül Dünya Barış Günü'nde, emperyalist saldırganlık ve savaşa karşı direniş yükseltilmeli, gerçek barış için sosyalizm uğruna mücadelenin önemi, özel bir tarzda vurgulanmalıdır.

**Emperyalist saldırganlık ve savaşa hayır!
Kapitalizm şiddet, yıkım ve savaş demektir!
Savaşlardan arınmış bir dünya için sosyalizm!**

Halklara karşı yeni cephe açıyorlar...

Emperyalistlerle işbirlikçilerine karşı direnişi yükseltelim...

Suriye yönetiminin, başkent Şam yakınlarındaki Doğu Guta bölgesinde kimyasal silah kullandığına dair haberlerin piyasaya sürülmesi ve hızla dünya gündemine yerleştirilmesi, savaş baronlarının Ortadoğu halklarına karşı yeni bir saldırı başlatma niyetinde olduğunun işaretiydi. Çünkü emperyalistler, ancak halklara karşı yeni bir savaş açmaya hazırlandıkları zaman kimyasal silahtan söz ederler. Tıpkı Irak işgali öncesinde olduğu gibi...

Savaş tamamlarını çalanların, "Suriye halkını korumak"tan başka bir dertleri yokmuş gibi açıklamalar yapmaları, emperyalist savaş borazanı medyanın ise aynı telden çalan haber, yorum ve makalelerle dolması, en hafif tabirle, -Suriye halkı başta olmak üzere- tüm halklara hakarettir. Bu, "Evet, savaş makinelerimiz ülkenizi bombalayacak, yakıp yıkacak, sizi kitlesel bir şekilde katledecektir. Fakat bunu sizi kurtarmak için yapıyoruz" demekten başka bir anlam taşımıyor.

Çetelerin gücü yetmedi, savaş baronları devrede!

Savaş gemilerinin rotalarını Suriye sahillerine doğru çeviren emperyalist orduların generalleri Washington, Londra ve Paris'ten gelecek emirleri beklemeye başladılar. İki yıldır tetikçileri eliyle Suriye'ye karşı yürüttükleri savaşa fiilen katılmaya hazırlanan savaş baronları, bu komşu ülke şahsında tüm Ortadoğu halklarına karşı yeni cephe açmanın eşiğindedir.

Emperyalistlerin bölgedeki "baş tetikçileri" olan Türkiye, Suudi Arabistan ve Katar üçlüsü tarafından finanse edilen, silahlandırılan, eğitilen, himaye gören ÖSO çeteleri ile 40'ı aşkın ülkeden devşirilen cihatçı katiller, Baas yönetimini yıkıp Şam'da "dinci-Amerikancı" kukla bir rejim kurmayı başaramadılar. Görünen o ki, çetelerin yarım bıraktığı işi, "Uygar Batı'nın savaş baronları ile Ortaçağ zihniyetli dinci-Amerikancılar (Türkiye, Suudi Arabistan, Katar ve diğerleri...) tamamlamaya hazırlanıyor. Savaş tamamlarını dört koldan çalmaları, bu hazırlığın göstergesidir.

Hedefte Ortadoğu halkları var

Savaş baronları (ABD-İngiltere-Fransa) ile bölgedeki tetikçileri (Türkiye-Suudi Arabistan-Katar-Ürdün ve diğerleri) generaller düzeyinde Ürdün'ün başkenti Amman'da toplandılar. TSK (Türk Silahlı Kuvvetleri) generallerinin de katıldığı toplantının gündemi, Suriye'yi hedef alacak emperyalist saldırının ayrıntıları.

Başını ABD'nin çektiği bu "ölüm koalisyonu" ve tetikçi olarak kullandığı ÖSO çeteleri ile cihatçı katiller, Suriye şahsında bölge halklarına karşı yürüttükleri savaşı bir üst aşamaya taşımaya hazırlanıyorlar. Daha önce sahada esas olarak tetikçiler yer alırken, bundan sonra NATO veya ABD'nin güdümündeki orduları da savaş sürmek istiyorlar.

Önceden planlandığı iddia edilse de, Amman'daki

toplantının gündeminde, orduların savaşa katılım biçimlerinin saptanması vardı. ABD ve İngiliz donanmalarına bağlı savaş gemilerinin Suriye'ye doğru harekete geçmeleri, Adana'daki İncirlik ve İzmir'deki NATO üslerinin, saldırının merkezi olacaklarına dair haberlerin yayınlanması ve başkentler arasında süren uğursuz görüşme trafiği ve diğer gelişmeler... Tüm bunlar, emperyalistlerle suç ortaklarının savaş hazırlığı yaptıklarını somut olarak gösteriyor.

Bu savaşın öncelikli hedefi Suriye olsa da, tehdit tüm bölge halklarını kapsıyor. El Kaide'yi Afganistan-Pakistan üssünden Ortadoğu'nun merkezine taşıyan ABD komutasındaki savaş koalisyonu, bu tehlikeli silahla (El Kaide ve uzantıları) tüm bölgeyi tehdit etmekle kalmıyor Irak, Libya, Suriye, Yemen, Mısır ve Lübnan'da halkları fiilen de katleliyor. Öyle ki, patlayıcı araçlarla sivil halkın kitlesel bir şekilde katledilmesi, son aylarda "günlük olaylar" halini aldı. Özellikle Irak, Libya ve Suriye'de...

Suriye'yi hedef alan emperyalist saldırının, savaşın tüm bölgeye yayılmasını tetikleme ihtimali yüksektir. Bu da Ortadoğu halklarının ciddi bir riskle karşı karşıya bulunduğuna işaret ediyor. Bu tehdidi ciddiye almak ve buna uygun anti-emperyalist bir duruş sergilemek, gelinen yerde kritik bir önem taşımaktadır.

Türk devleti "ileri karakol" rolü üstlenmeye hazır...

Emperyalist orduların Suriye'ye saldırıya hazırlanmaları, görüldüğü kadarıyla en çok AKP'nin Dışişleri Bakanı Ahmet Davutoğlu'nu sevindirmiş. Çünkü bu zat, kimyasal silah tartışmalarının piyasaya sürüldüğü 21 Ağustos'tan beri, tam bir savaş çığırtkanı olarak hareket ediyor. Adeta "beklediğim an nihayet geldi" histerisine giren Davutoğlu, "müflis bir bakan" olduğunu unutarak, BM kararını beklemeden Suriye'ye saldırı düzenlenmesi gerektiğini vaaz ediyor. Başını ABD'nin çekeceği savaş koalisyonuna katılmaya hazır olduklarını da ilan eden dinci-Amerikancı bakan, "ne pahasına olursa olsun, Suriye yakılıp yıkılmalıdır" diyenlerin başını çekiyor.

Amman'a generalleri gönderen AKP iktidarı, ÖSO çeteleriyle cihatçı katillere (körfez şeyhlerinin parasını ödediği) 400 tonluk silahı sevk ederek, savaş ateşinin tüm Suriye'yi sarması için, adeta çırpınıyor. Amman'daki savaş zirvesine katılım, İncirlik ve NATO üslerinin komşu Suriye halkına karşı kullanıma hazırlanması, silah sevkiyatı, yandaş/yalaka medyanın savaş borazanlarını çalması, AKP'li bakanın açıklamaları vb. Tüm bunlar, Türk devletinin, birkez daha ABD emperyalizmi safında Ortadoğu halklarına karşı savaşa hazırlandığının kanıtları sayılmalıdır.

Birleşik direnişi yükseltmek günün temel görevidir

Ortadoğu'nun işçileri, emekçileri, ezilen halkları ve ilerici-devrimci güçleri, gelinen yerde, "ABD güdümündeki savaş koalisyonu Suriye'yi vuracak, bu bizi ilgilendirmiyor" deme lüksüne sahip değildir.

Öncelikle, emperyalist saldırıya maruz kalan bir halkla dayanışma içinde olmak siyasi olduğu kadar ahlaki bir sorumluluktur aynı zamanda. İkincisi, unutulmamalıdır ki, bölge halklarının kaderi ve geleceği, artık birbirine bağlıdır. Dolayısıyla bir halkı hedef alan saldırı, özü itibarıyla tüm bölge halklarını da hedef almış oluyor. Doğrudan veya dolaylı bir şekilde emperyalist/siyonist güçlerin güdümündeki kökten dinci selefi çeteler, savaşı zaten bölgesel bir noktaya taşımış bulunuyorlar. Yukarıda adını andığımız ülkelerden birinde veya ötekende ya da birkaçında her gün katliam yapıyorlar.

Türkiye işçi sınıfının, emekçilerin ve devrimci-ilerici güçlerin sorumluluğu ise daha da ağırdır. Çünkü iki yıldan beri silahlı çeteler aracılığıyla zaten savaşın tarafı olan Türk devleti, hazırlanan emperyalist saldırının ileri karakolu olmaya da hevesli olduğunu gösterdi. Bu koşullar bize, Gezi Parkı Direnişi'nin birikim ve deneyimlerini de seferber ederek, emperyalist saldırıya ve Ankara'daki savaş kıskırtıcısı işbirlikçi iktidara karşı meşru/militan mücadeleyi yükseltmenin tam zamanı olduğunu hatırlatıyor.

Suriye'ye yönelik işgal heveslerini kursaklarında bırakmak için...

Halkların birleşik direnişine!

Dünya halkları emperyalistlerin neyin peşinde olduklarını artık kullandıkları söylemlerden anlıyor. Onlar ne zaman bir ülkeye "demokrasi götüreceklerini ve diktatörlere savaş açacaklarını" söyleseler sonuç katliam, kan ve gözyaşı olmaktadır

Suriye'de kimyasal silah bulunduğu iddiaları ortaya atılır atılmaz, AKP iktidarı hemen bu iddialara sarılarak emperyalistleri müdahaleye çağırdı. Hatırlanırsa geçtiğimiz aylarda da- Nisan'dan beri- benzer argümanlar ortaya atılmış, ABD yöneticileri "Beşar Esad kırmızı çizgiyi aştı, muhaliflere karşı kimyasal silah kullandı" diyerek Suriye'ye yönelik askeri müdahaleyi meşrulaştırmaya çalışmıştı. Bu Esad'ın beklenildiği gibi hemen düşmemesi ve giderekte kaybettiği stratejik mevzileri ele geçirdiği sıralarda oluyordu. Belli ki bir kuyruk acısıyla yapıyordu. Suriye emperyalistler için, Rusya'nın, İran'ın ve Hizbullah'ın açık destekleriyle, aslında hiç de kolay lokma olmadığına açığa çıkmasıyla emperyalistler de işin içerisine girmek için sabırsızlanıyorlardı. Yani iş beklenilenden zor olunca bildik yöntemlere başvurmak gerekecekti.

Dünya halkları emperyalistlerin neyin peşinde olduklarını artık kullandıkları söylemlerden anlıyor. Onlar ne zaman bir ülkeye "demokrasi götüreceklerini ve diktatörlere savaş açacaklarını" söyleseler sonuç katliam, kan ve gözyaşı olmaktadır. Bu yetmezse "kimyasal silah var ve dünya güvenliği için müdahale gerekli" dediklerinde belli ki saldırılarına kılıf ayarlamaktalar. En bilinen örnek Irak işgaliydi ve bu yalanlar eşliğinde yüzbinlerce insan katledilmişti. Tüm bunlar yaşanıp bittikten sonra da bu kimyasal silah iddiasının gerçekte olmadığı, ABD ve İngiltere tarafından bilinçli şekilde yayılan bir yalan olduğu ortaya çıkmıştı.

Daha yakınlarda Libya'da da aynı yalanlar söylenmişti. Libya'ya askeri müdahale Kaddafi'nin "sivil

ölümlerine yol açtığı ve kimyasal silah kullandığı" yalanı üzerine kurulmuştu. Aynı emperyalistler Kaddafi düşükten sonra El Kaide bağlantılı milislerin Beni Velid'i kuşatarak yaptığı katliama ve sivil halk üzerinde kimyasal silah kullanmasına ise seyirci kalmıştı.

Bunun için Suriye'nin kimyasal silah kullandığına dair iddialara kimse pek inanmıyor. Oysa daha önceleri Suriye'de BM İnsan Hakları Komisyonu Gözlemcileri, muhaliflerin Sarin Gazı kullandığına dair güçlü kanıtlara ulaştıklarını ifade etmiş, Suriye ordusu askerlerinin çatışmalardan sonra bu gaza maruz kaldıklarını gösteren görüntüler de paylaşılmıştı. Rusya da, geçtiğimiz Mart ayında Halep'in Han el-Esal bölgesinde muhaliflerin kimyasal silah kullandığının kendi uzman raporlarıyla kanıtlandığını ileri sürmüştü. Böylesi iddiaları araştırmak üzere geçtiğimiz hafta 20 kişilik bir Birleşmiş Milletler uzman grubu Şam'a gelmişti. Tam da bu denetçiler Şam'dayken Şam yakınlarında kimyasal silahlar kullanıldığı iddia edilen bir katliamın yaşanması son derece manidardır.

Suriye hükümeti kimyasal silah kullandığı iddiasını yalanlamıştır. Keza BM denetçileri Suriye'deyken bunu yapmanın akıl dışı olduğuna dikkat çekiyorlar. Rusya Dışişleri Bakanlığı Sözcüsü Aleksandr Lukaşeviç, Suriye ordusunun kimyasal silah kullandığına dair iddialara dayanak olarak kullanılan görüntülerin, olaydan önce hazırlanarak internette dolaşıma sokulduğunu açıkladı ve Dışişleri Bakanlığı'nın resmi sitesinde yayınlanan açıklamasında "olayın bir provokasyon olduğu yönündeki kanıtlarımız çoğalıyor" ifadelerini kullandı.

Ama ortada somut veriler yokken Dışişleri Bakanı Ahmet Davutoğlu kendi koymuş gibi, jet hızıyla "Biz

yüzde yüz eminiz" demektedir. Biliyoruz ki, AKP şefleri için gerçeklerin bir önemi yoktur ve onların esas derdi Suriye'ye ne şekilde olursa olsun girmektir. Bundandır ki, Ahmet Davutoğlu hemen hafta içinde Almanya, İngiltere ve İtalya'da "mevkidaşlarıyla" görüşmüş, "Suriye Ulusal Koalisyonu" yetkilileriyle buluşmuştur. Bu yoğun diplomasinin ardında BM Güvenlik Konseyi'nin konuyla ilgili bir karar alması ısrarı vardır. Davutoğlu, "Suriye'deki olaylara baktığımızda çok açık ve net şekilde kırmızı çizgiler aşılmıştır. Çocuklar kadınlar yaşlılar acizler kimyasal silahla öldürülmüştür. Ben bütün sorumluluğu Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi'ne yüklüyorum. Artık bu mesele yeni bir metod ile çözümlenmelidir" diyerek savaş çığırtkanlığını sürdürmüştür.

Türk devleti ve özel olarak dinci-gerici AKP iktidarının Suriye'ye yönelik işgal için hevesleri öylesine kabarmıştır ki, eğer BM kararı olmazsa hazır bir önerileri de vardır: "Şu an BM Güvenlik Konseyi'nin sert bir karar alması gerekiyor. Konsey bunu yapmazsa, biz, gönüllü ülkelerle birlikte hareket etmeliyiz" diyerek Irak'ta ya da Yugoslavya'da olduğu gibi "Gönüllü ülkeler koalisyonu" kurulmasını önermiştir. "Gönüllü ülkeler koalisyonu" emperyalizmin uluslararası hukuku hiçe sayarak ve BM süreçlerini ekarte ederek asker toplayıp, tek taraflı müdahale etmesi anlamına geliyor.

Türk devletinin Suriye'ye yönelik kraldan çok kralcı tutumu biliniyor. Ancak gelinen yerde eskisi gibi esip gürleyemiyorlar. Bu yılın başında Başbakan Erdoğan Suriye'deki gelişmelerin Türkiye'nin içişleri kadar önemli olduğunu belirterek "Binlerce, on binlerce kilometre öteden gelip Irak'a girenler bu dünyada haklı oluyorsa biz 910 kilometre sınırimız olan Suriye'de eli bağlı, tribünde seyirci olamayız. Gereği neyse bunu yapmamız lazım ve yaparız" diyebilirdi. Ancak şimdilerde emperyalist efendilerinin icazeti olmadan herhangi bir adım atamayacaklarını itiraf etmekte.

Emperyalist müdahaleye karşı birleşik mücadele!

Emperyalistler ve onların uşaklarının Suriye'ye müdahale için işgal senaryoları olsa da Suriye'ye yönelik politikaları iflas etmiştir. Gericiler çeteler eliyle yürüttükleri bu savaşta, emperyalistler kazanmak için ellerindeki tüm kozları oynamak istiyor. "Kimyasal silah var" kılıfıyla hem uluslararası müdahalenin yolunu açmak, hem de çetelerinin meşruiyetini sağlamak istiyorlar. Şimdiye kadar bilinen kadarıyla 92 bin Suriyeli'nin bu savaşta hayatını kaybetmesi, binlercesinin mülteci yaşama mahkûm olması, tecavüz olaylarının, yağma ve talanın artması emperyalistler ve uşakları için yetmiyor olmalı ki, bu sorunları daha da katmerlendirecek işgal senaryoları peşinde koşuyorlar.

Emperyalistler ve işbirlikçilerinin Suriye şahsında Ortadoğu'ya yönelik kirli hesaplarını boşa düşürmenin, onların savaş heveslerini kursaklarında bırakmanın tek yolu halkların verecekleri birleşik mücadeledir.

AKP'nin "Çözüm" süreci daha fazla savaş demektir!

Barış halkların ortak mücadelesiyle gelecek!

"Çözüm süreci"nin barış değil, sınır tanımayan kapsamlı bir saldırganlık ve savaş projesi olduğunu görüyoruz. Yapılması gereken "çözüm" aldatmacasıyla zaman yitirmemek, gerici-faşist rejime ve emperyalizme karşı mücadeleyi büyütmeektir.

AKP'nin yıldızları artık büyük ölçüde dökülmüş olan "Çözüm" sürecinin en büyük iddialarından biri de bu sürecin ülkeye barış getireceği biçimindedir. Fakat aradan pek fazla zaman geçmeden anlaşıldı ki bu iddianın beş paralık bir değeri yoktur. Çünkü gerici-faşist iktidar, silahlarla ulaşamadığı sonuca barış aldatmacasıyla ulaşmayı hesaplıyor, ama bu arada da ne silahtan ne de inkardan vazgeçmiyor. Bunun için de hiç kuşku duymuyoruz ki, bu 'süreç'ten savaştan başka bir sonuç çıkmaz.

Bunun böyle olduğunu anlamak için sadece aradan geçen aylar içerisinde yaşananlara şöyle bir bakmak yeter. Bu süreçte düzen cephesinden, barış ve çözüm adı altında bolca söz, anayasal vaat, Akil Adamlar türünden toplum mühendisliği oyunları görüldü. Ama savaştan vazgeçmek adına tek bir şey yapılmadı. Aksine PKK'nin boşalttığı alanlar üzerinde askeri hakimiyeti sağlayacak kapsamlı projeler hayata geçirildi. Karakollar kalekollara dönüştürüldü, ordu ve korucular bugüne kadar girilemeyen bölgelere sokuldu, üstüne üstlük dağlarda gerillanın çekilmesi için eller tetikte beklenirken, kentlerde Kürt halkının üzerine baskı ve zorbalıkla gidilmeye devam edildi. Öyle ki çok sayıda Kürt genci faşist iktidar tarafından yaralandı ya da katledildi. Öte yandan ise hala binlerce Kürt zindanlarda tutulmaya devam ediliyor, her gün yapılan yeni operasyonlarla bu sayı daha da artıyor. Örneğin geçtiğimiz hafta çeşitli kentlerde Kürt gençleri, belli ki siyasal nedenlerle ve doğrudan "çözüm" oyununun selameti için gözaltına alınıp tutuklandılar. Çünkü bugüne kadar mücadelenin yükünü taşıyan Kürt gençliğinin gönlü ve aklı kavgadan yana...

Diğer taraftan AKP'nin "Çözüm" sürecinin nasıl bir aldatmaca olduğu sadece bugüne kadar yaşananlardan değil, geleceğe dönük yaklaşımlarından da net biçimde görülüyor. Öyle ki AKP, Kürt halkının olmazsa olmaz dediği haklarına ilişkin herhangi bir vaatte bulunmadığı gibi, örneğin Tayyip Erdoğan'ın bizzat ifade ettiği gibi anadilde eğitim gibi bir gündemleri de yoktur. Çünkü gerici-faşist rejim Kürt sorununu değil Kürt hareketini çözmek istiyor. Bunun için bugüne kadar yaşananlar gibi bundan sonra olacaklar da farklı olmayacaktır. Bu da demek oluyor ki geçmişte olduğu gibi bugünden sonra da Kürt halkı haklı ve meşru ulusal haklarını, ancak kan ve gözyaşının eşlik ettiği bir mücadeleyle söküp alabilecektir.

Tüm bu gerçekler şimdilerde bir de Rojava üzerinden acı bir biçimde doğrulanmaktadır. Rojava'da fiili bir özerklik elde eden Kürt halkına karşı iğrenç bir yoketme savaşı verenler, "çözüm" yalanını pazarlayan gerici-faşist rejimin efendilerinden başkası değildir. Herkesin de bildiği gibi El Nusracı çeteleri himaye eden, askeri olarak donatıp Kürt halkının üzerine gönderen yine onlardır. Dahası basına yansıdığı üzere AKP iktidarı El Nusracı çeteleri sadece arkadan kullanmakla yetinmemekte, kendi askeri güçleriyle de

kan dökmektedir. Bu kirli savaş '90'lı yıllarda Kürt illerinde uygulanan kirli savaşı hatırlatmaktadır. O zaman da devletin yarattığı Hizbullah çeteleri sayısız vahşi cinayete imza atmışlardı. İşte bugün El Nusra'nın kullanımının Hizbullah'ın geçmişte kullanımından hiçbir farkı yoktur. Aynı türden bağnaz çeteler sermaye iktidarı tarafından aynı sınır ve ölçü tanımayan vahşilikle Kürt halkının üzerine gönderilmektedir.

Dışarıda Kürt halkına bunları yapan AKP iktidarının en önemli avantajı, içerideki Kürt halkını "çözüm" oyunuyla sokaklardan uzak tutabilmiş olmasıdır. Kuşkusuz Kürt gençliği Rojava'da tüm bu olup bitenler karşısında, bu mücadeleye destek vermek üzere dağın yolunu tutmaktadır. PKK de bir biçimde desteğini buradaki Kürt halkına sunmaktadır. Fakat Kürt halkının o büyük mücadele gücü sahnedan uzakta tutulmaktadır ya da tutulmadığı yerde de bir biçimde sınırlandırılmaktadır.

Tüm bunlar AKP'nin "çözüm" projesinin ruhuna uygundur. Çünkü bu proje bir barış değil savaş projesidir. Gerici-faşist AKP iktidarı böylelikle bir taşla birkaç kuş vurmaktadır. Kuşlardan birisi içeride gerici-faşist rejimin geleceğiyle ilgilidir. Çünkü böylelikle Kürt hareketini oyalayarak Anayasayı değiştirmek yoluyla başkanlık sistemini getirmek veya en azından seçimleri kazasız belasız atlatarak egemen konumunu sürdürmek mümkün olacaktır. Bu halde sonuç barış değil, fakat bugün sayısız örnekte görüldüğü üzere gerici-faşist rejimin iyiden iyiye kurumsallaşması ve kudurganlaşması olacaktır.

Hesaplardan bir diğeri ise Ortadoğu ile ilgilidir. Kar ve yağma hırsı artık sınırları tanımayan Türk burjuvazisi ve onun yürütmesi AKP, bölgede emperyalistlerin nüfuz mücadelelerinde de taşeronluk yaparak ortaya çıkan fırsatlardan yararlanma hayalini kurmakta, bu yolda da Kürt sorununun yarattığı engelden de kurtulmak istemektedir. Çünkü içeride kavgalı olduğu bir Kürt hareketi onun elini kolunu bağlamakta, hem de elini attığı her yerde uluslararasılaşan Kürt sorununa çarpmaktadır. İşte "çözüm" süreci ona Kürt hareketini engel olmaktan çıkarak dışarıda emperyalist savaş ve saldırganlık politikalarında daha dizginsiz davranmasını sağlamaktadır. Bugün Suriye'de artık emperyalist bir müdahalenin yolu açılmışsa kuşkusuz ki bunda "çözüm" sürecinin de büyük bir payı vardır.

Neresinden bakarsak bakalım "çözüm süreci"nin barış değil, sınır tanımayan kapsamlı bir saldırganlık ve savaş projesi olduğunu görüyoruz. Bu durum karşısında yapılması gereken "çözüm" aldatmacasıyla zaman yitirmemek, gerici-faşist rejime ve onun arkasındaki emperyalizme karşı mücadeleyi büyütmeektir. Barış da ancak bu mücadelenin sonucunda gelecektir. Çünkü eğer bu mücadele kazanılır ve emperyalistler ile işbirlikçileri yenilirse, yaşanan tüm eşitsizliklerin, baskı ve zorbalığın sorumlularından da kurtulmuş olacağız. Kürdistan'da, Türkiye'de ve Ortadoğu'da gerçek bir barışın yolu da o zaman açılmış olacaktır.

Dolar 2 TL'yi aştı yeni kriz emareleri çoğalıyor...

Krizin faturasını ödemeyelim!

Doların iki liranın üzerine çıkması bütçe açıklarında da artışa yol açtı. Bütçeyi denkleştirmek, bütçe açıklarını kapatmak için AKP iktidarı zamlara hız vereceğinin işaretlerini vermeye başladı.

Dolar 2 TL'yi aştı. Merkez Bankası'nın rezervinde bulunan dolarları satışa çıkarması bile bu yükselişi engelleyemiyor. Sermayenin ekonomistleri bile dolar kurundaki yükselişin devam edeceğini ve bu durumun bütçe açıklarını tetikleyeceğini ifade ediyorlar.

Kapitalist ekonomide çöküş sinyalleri artıyor

Böylelikle 2013 yılı için doların 1,83'ü aşmayacağı üzerine AKP iktidarının ekonomi kurmaylarının yaptığı açıklamaların tümü boşa düştü. Dahası doların iki liranın üstüne çıkması Türk burjuvazisini daha şimdiden etkilemeye başladı. Kapitalistlerin dış borçları 240 milyar doları aşmış bulunuyor. Üstelik borcun 190 milyarının ödenmesini bu yıl içinde gerçekleştirmek zorundalar. Doların artışından en fazla kaygı duyan burjuva kesimler içinde özellikle döviz karşılığı borçlanmış olanlar öne çıkıyor. Döviz borcu olan burjuvazi için doların yükselmesi borç yüklerinin daha da artması anlamına geliyor.

Özellikle sanayi yatırımları bulunan tekelleri burjuva kesimlerdeki panik artıyor. Zira bu kesimler kısa vadeli borçlanmış bulunuyorlar. Kapitalist tekellerin borçlarının yüzde 40'ından fazlası kısa vadeli borçlardan oluşuyor. Uzun vadeli borç alan kapitalistler içerisinde ise banka sermayesi öne çıkıyor. Bankaların uzun vadeli borçları içindeki payı yüzde 40'a yaklaşıyor.

Borçlanmalarda ikinci sırayı, inşaat ve gayrimenkul tekelleri alıyor. Kapitalist inşaat tekellerinin gökdelenler, konut siteleri, AVM'ler, otel yatırımları için yaptıkları borçlanmalar, 2013 Şubat sonu itibariyle 18 milyar dolara ulaştı.

Havacılık tekellerinin borcu 13 milyar dolara yaklaştı. Enerjide özelleştirme, piyasalaşma furusu, dış krediye hücumu da beraberinde getirdi. Enerji sektörünün de 9 milyar doları aşan uzun vadeli borcu var. Başta cep telefonu operatörleri olmak üzere bilgi-iletişim sektörü tekellerinin 7 milyar dolarlık bir dış kredi borcu var.

2013 yılında 240 milyar doları bulan ithalatın, doların artması nedeniyle maliyeti daha da artacak. Özellikle 60 milyar doları bulan doğalgaz ithalatının maliyetinin doların iki lirayı aşması nedeniyle daha da artacağını AKP iktidarının ekonomi kurmayları bile itiraf etmeye başladılar. Bu durumda AKP iktidarının tek haneli enflasyon iddiasının boşa çıkması kaçınılmazdır.

Doların iki liranın üzerine çıkması bütçe açıklarında da artışa yol açtı. Bütçeyi denkleştirmek, bütçe açıklarını kapatmak için AKP iktidarı zamlara hız vereceğinin işaretlerini vermeye başladı. Bunun için zaten yüksek olan vergi yükünü daha da artırmak için harekete geçti.

Bütçe açıkları aynı zamanda AKP iktidarını, sınır tanımadığı özelleştirme yağmasını daha da artırmaya yöneltiyor. Özelleştirmenin dolaysız sonucu ise işsizlik, maaşların ve sosyal hakların daha fazla budanması, sosyal harcamaların minimize edilmesidir.

Diğer taraftan faiz artışına rağmen uluslararası

sermayenin daha güvenli limanlar arayışı sürüyor. Bu nedenle cari açığın büyüdüğü gerçeğini AKP iktidarının ekonomi kurmaylarının yalanları bile karartmıyor. Sadece Haziran ayında cari açık 7,5 milyar doları buldu. Merkez Bankası'nın döviz rezervi Haziran ayı başında net 45,8 milyar dolarken bu rakam Temmuz ayı başında 39,9 milyar dolara düştü. Merkez Bankası kısacık süre içinde 6 milyar dolar daha kaybetti.

Krizin faturasını emekçilere ödetmek için harekete geçtiler

Dolardaki artış özelde AKP iktidarının, genelde sermaye cephesinin kabusunu büyütüyor. Zira dövizle borçlanan özel kapitalist işletmelerin borcu 340 milyar doları aştı. Dolardaki artış kapitalist işletmeleri yaklaşık 20 milyar TL'ye yakın kur farkı yükü ile baş başa bıraktı. Bu nedenle kapitalistler ürünlerine hızla zam yapmaya başladılar. Zammın dolaysız sonuçlarından biri de, işçi ve emekçilerin büyüyen sefaletidir.

AKP iktidarı krizin faturasını emekçilere ödetmek için adımlarını sıklaştırıyor. Dolardaki artışın kapitalist ekonomide kriz potansiyelini tetiklemesine paralel olarak işçi ve emekçilere yönelik saldırganlığı da artıyor. İşten çıkarmalardaki artış sürüyor. Yoksullaşan emekçi kitlesindeki sayısal artış her geçen gün daha fazla büyüyor.

Metal ve tekstil sözleşmeleri sürecine bu anlayış damgasını vurdu. MESS ve AKP iktidarı başından itibaren 100 bini aşkın metal işçisini sefalet zammına razı etmek için kriz var edebiyatına sarıldılar. Nihayetinde metal sözleşmeleri sefalet artışlarıyla sonuçlandırıldı. Tekstil sözleşmesinin akıbeti de aynı oldu.

Faturayı kapitalistlere ödetmek için ileri!

Dolar kurundaki artışın yeni bir kriz dalgasını tetikleyeceği aşikardır. Özelde AKP iktidarı genelde sermaye cephesi krizin faturasını işçi ve emekçilere ödetmek için öncelikle işsizlik silahına sarılacak, aynı zamanda zam furusunda sınır tanımayacaktır. İşçi sınıfı işsizlik saldırısına karşı **işten çıkarmaların durdurulması ve hak gasplarının engellenmesi**, zamların geri alınması, her türlü dolaylı verginin kaldırılması, gelir ve servet vergisinin artırılması, talepleriyle mücadele alanlarında yerini almalıdır. Bu mücadele aynı zamanda örgütlenmelerin önündeki engellerin kaldırılması, herkese güvenceli iş sağlanması, tüm çalışanlara genel sigorta hakkının tanınması, sigorta primlerinin devlet ve sermayedarlar tarafından ödenmesi taleplerini de içermelidir.

Son olarak belirtelim ki, kapitalist düzen işçi ve emekçilerin sosyal yaşamını sadece kriz dönemlerinde tahrip etmez. İnsani ilişkilerdeki yıkım ve yabancılaşma, çürüme ve yozlaşma kapitalizm bataklığında hep ürer. Tüm bu pislikler kapitalist üretim ilişkilerinin yan ürünüdürler. Kapitalist düzende bu sosyal tahribatı önlemek bir yana, buradan yeni sömürü ve kâr alanları açılır. Fuhuş, uyuşturucu ticareti, porno gibi alanların devasa sektörler haline gelmesi gibi. İktisadi kriz dönemlerinde çürüme ve kokuşma daha da derinleşir ve yaygınlaşır. Bugün Türkiye'de yaşanan da, sosyal yıkımın bu hızlanan ve yaygınlaşan halidir. Sosyal yıkıma karşı mücadele, sermayenin saldırılarına ve ücretli kölelik düzenine karşı mücadeleden ayrı düşünülemez.

Ali İsmail Korkmaz soruşturması katilleri aklama yolunda ilerliyor...

Katil polise devlet koruması

Ali İsmail Korkmaz'ın katledilmesinin ardından geçen her hafta, polis ve faşistlerin aklanmasına hizmet ediyor. Biri polis 5 kişinin tutuklanması ile soruşturma farklı bir noktaya dayandı.

Ali İsmail Korkmaz'ın katledilmesinin ardından geçen her hafta, polis ve faşistlerin aklanmasına hizmet ediyor. Biri polis 5 kişinin tutuklanması ile soruşturma farklı bir noktaya dayandı. Geline yerde 5 kişinin tutuklu olması, tüm failerin yakalandığı intibasını yaratmak için kullanılırken katiller aklanmaya çalışılıyor.

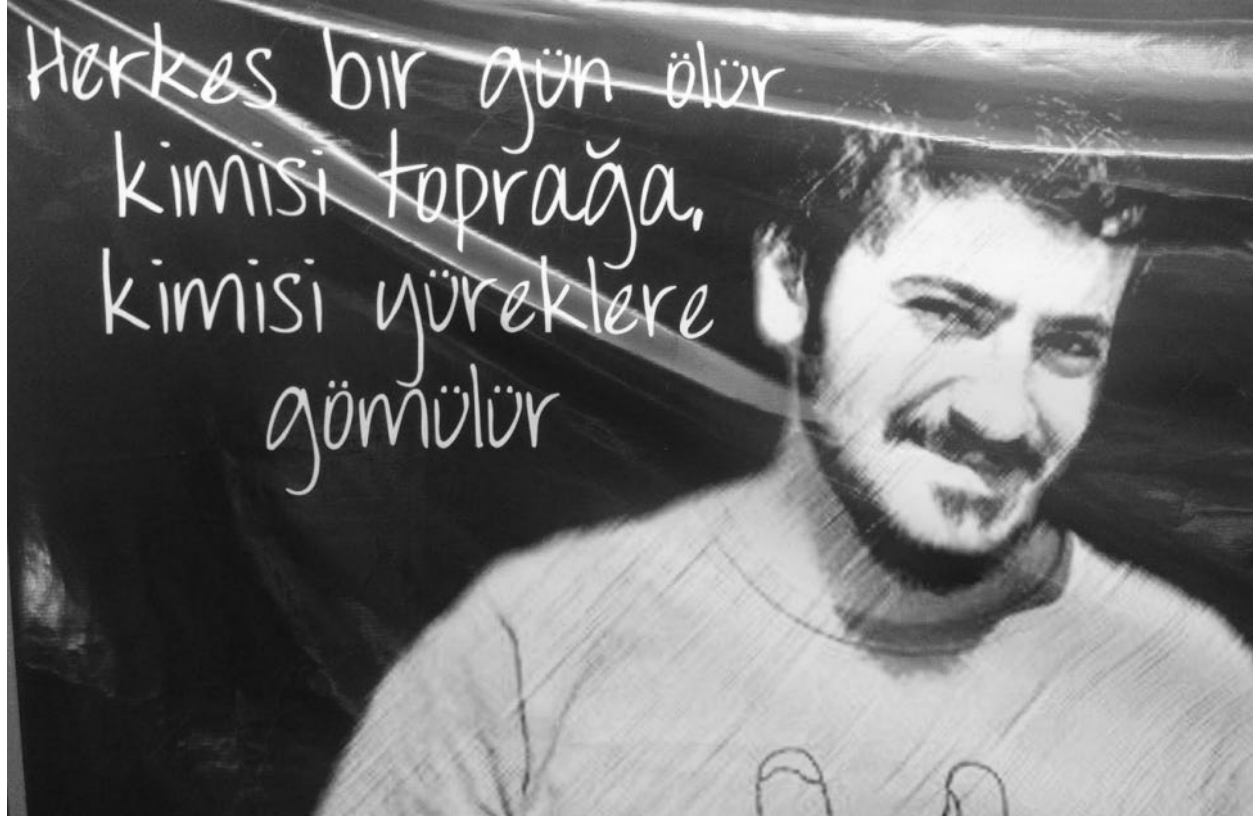
Geçtiğimiz günlerde İçişleri Bakanlığı konuya ilişkin bir açıklama yayınladı. Somut bilgilere ve boşlukta bırakılan sorulara rağmen bakanlık, sorumluları koruyan, işlenen cinayeti "müessif olay" sınırında yansıtan bir açıklama yaptı. Bakanlık soruşturmanın sorunsuz ve eksiksiz yapıldığını iddia etti. Fakat soruşturma sürecinin başında 'silinen' ve sonradan kurtarılan görüntülere dair bir şey söylemedi.

Soruşturma perde olarak kullanılıyor

Görüntüler üzerinden tutuklamalar devreye girerken düzen yargısı Ali İsmail'in ölümünden sorumlu Terörle Mücadele polisi Hüseyin Engin'i koruyor. Son çıkan görüntüler tutuklu polis Mevlüt Saldoğan'la birlikte sokaktaki pusuda yer alan polis Hüseyin Engin'in korunduğunu kanıtıyor. Zira savcılar tutuklamaların ardından yaptığı basın açıklamasında sanıkların beyanlarını esas alarak soruşturmanın tamamlandığı dillendirmişlerdi. Savcılar ikinci polis iddiasını reddederek faileri aklıyor.

Görüntülerin açığa çıkardığı en temel bulgu ise o gece ve diğer eylem tarihlerinde başta Terörle Mücadele Şubesi polisleri olmak üzere polisler ve faşistlerin sokaklara pusu atarak şiddet uyguladıkları su götürmez bir gerçek. Harmanlı Ekmek Fırını sahibi ve akrabaları, TMSH polisleri, Serkan Kavak şu ana kadar deşifre olan saldırganlar. Fakat soruşturmayı sadece Ali İsmail'in ölümünde sorumlular sınırında tutarak uygulanan polis şiddeti aklanıyor. Keza bu durumdan kaynaklı göstericilere meşe odunuyla saldıran Serkan Kavak isimli faşist Ali İsmail'in ölümünde sorumlu olmadığı gerekçesiyle serbest bırakıldı. Fakat Serkan Kavak'ın o gece bir dizi gence saldırdığı çevik kuvvetle saldırı için beklediği ve TMSH polisi Y.A.'nın arkadaşı olduğu gerçeği kimliğini ortaya çıkarıyor. İsmi tam açıklanmayan Y.A. isimli polisin de Ali İsmail'in uğradığı saldırıyla ilişkisi biliniyor.

Geline yerde 18 dakikalık görüntüler açığa çıkmış ve 5 kişi tutuklanmış bulunuyor. Fakat Eskişehir Barosu avukatlarından Ayşegül Kumaş iki farklı kamera kaydını birlikte izleyerek yaptığı eşleşme sonucunda iki kamera saatleri arasında fark olduğunu bunun için soruşturmada baz alınan saatlerde diğer kamera görüntüsünde bir görüntü bulunmadığını tespit etti. Avukat Kumaş ayrıca yaptığı eşleştirme sonucunda Ali İsmail'in uğradığı saldırıya ilişkin Beşik Otel kamerasında 74 saniyelik boşluk olduğunu da ortaya çıkardı. Silinen 18 dakikanın ardından çıkan bu 74 saniyelik boşluk da cinayete ilişkin başka somut görüntülerin hala kayıp

olduğunu kanıtıyor.

Aklama gerekçesi bulundu; ağır tahrik!

Soruşturmada saldırganlar arasında yer alan polisler Hüseyin Engin ve Y.A. korunurken tutuklu sanıkların aklanması için de senaryo çiziliyor. Şu ana kadar yansıyan sanık savunmaları tek elden çıkmış halde özetleniyor. Ali İsmail Korkmaz'ın polislere taş attığı ve küfür ettiği iddialarına sarılarak verilen savunmalar dosyanın ileriki döneminde ağır tahrik olarak yorumlanmasının önü düzlenmiş oluyor.

Eskişehir 5. Sulh Ceza Mahkemesi'ndeki duruşmada saldırganların avukatları Yahya Ünal ve Hasan Kanatlı'nın savunmalarıyla cinayeti işleyen saldırganların avukatlarının da aynı zihniyeti taşıdığını gösteriyor. Katillere avukatlık yapan bu kişiler mahkeme savunmasında tutanaklara şöyle geçildi: "Dayak yiyen kişinin Ali İsmail Korkmaz olduğunun kabulü halinde dahi müvekkilim kesinlikle öldürme kastıyla hareket etmemiştir. Küfür eden şahsı defetmek maksadıyla tekme atmıştır." Küfür iddiasına sarılan polis ve faşistler avukatlarıyla birlikte aynı senaryoyu kullanıyor. Fakat kullandıkları 'defetmek' gibi kelimeler bile faşist zihniyetlerinin dışavurumu oluyor.

Polisin saldırısına Ali İsmail'le birlikte maruz kalan Doğukan Bilir ve Caner Ertay'ın tanıklıkları Eskişehir'deki polis şiddetinin tablosunu çiziyor. Anadolu Üniversitesi öğrencisi Bilir, şunları ifade etti: "Görüntülerde sokağa Ali İsmail ile birlikte giren kişi benim. Onu gördüm ve birlikte koşarak sokağa girdik. Beni dövmeye başladılar, o da ileriye doğru koştu ve fırının önünde dövuıldı."

Ali İsmail ile aynı anda hastaneye getirildiğini söyleyen Caner Ertay ise şunları söyledi: "Ali İsmail ile bana bakan doktor aynıydı. Benim kolum kırık ve yüzüm kan içerisindeydi. Bu nedenle beni doktor ayrıntılı muayene etti. Sanırım Ali İsmail'in yüzünde kan olmadığı için hemen geri gönderdiler. Beni de dört saat kadar hastanede tuttular. Öğrendiğime göre normalde 24 saat hastanede kalmam gerekiyormuş."

Vali iş başında

Eskişehir Valisi Güngör Azim Tuna, soruşturma sürecinin başından beri takındığı polis ve faşistlerin cinayetini sahiplenme tutumunu sürdürüyor. Tuna "Kesinlikle Türk polisi değil" diyerek başladığı sahiplenmeyi görüntülerin ardından da sürdürmüştü. Ali İsmail Korkmaz'ın saldırıya uğradığı sokakta, tutuklanan Mevlüt Saldoğan'ın dışında da TMSH polisleri olduğu ve sivil faşistlerle birlikte hareket ettikleri açığa çıkması üzerine soruşturma yürütülmezken, katil polisler şimdi de tayinle ödüllendiriliyorlar. Sadece Ali İsmail Korkmaz'a değil, birçok eylemciye saldırı gerçekleştiren polisler farklı illere tayin ettirilerek göz önünden çekilmeye çalışılıyor.

Ali İsmail Korkmaz'ın abisi Avukat Gürkan Korkmaz, kardeşinin ölümünde sorumluluğu olan doktor için valiliğin soruşturma izni vermediğini açıkladı. Ali İsmail Korkmaz saldırı sonrası hastaneye gittiğinde 'Bir şeyin yok' deyip önce ifade vermeye gönderilmişti. Eskişehir Valiliği, Ali İsmail'e ağır kesici verip gönderen Dr. Hasan Gülcü ve hastanede görevli polisler hakkında soruşturma izni vermedi.

Forumlarda dayanışma ruhu sürüyor...

Yerellere forumlarla yayılan dayanışma ruhu, eylemler, toplantılar ve yardım kampanyaları ile devam ediyor. Yaşadıkları sorunları tartışarak çözüm yolları arayan emekçiler, birlik ve beraberliklerini koparmamak için ısrarlarını sürdürüyorlar.

26 Ağustos 2013 | Esenyurt

22 Ağustos 2013 | Sincan

kuru gıda ve çocuk bezi gibi birtakım acil ihtiyaçlar forum alanında toplandı. Rojava'ya gönderilmek üzere gerçekleştirilen yardım kampanyasına yoğun katılım oldu.

Bu haftaki ana gündem başlıkları 1 Eylül Dünya Barış Günü yaklaşırken Rojava ve Ortadoğu'daki gelişmeler olan forumda, birçok kişi söz alarak Rojava ve tüm ezilen halklarla dayanışmayı yükseltme çağrısı yaptı.

Forumda Rojava gündeminin yanısıra Esenyurt Dayanışması bünyesindeki komisyonların ve meclisin faaliyetlerine dair konuşmalar gerçekleştirildi. Kültür-Sanat Komisyonu'nun, forum katılımcıları arasında seçilecek gönüllü bir ekiple koro oluşturma çağrısının yanısıra İşçi Komisyonu da komisyon faaliyetlerini aktardı. İşçi Komisyonu'nun önerisi üzerine 8 Ağustos'ta yapılacak forumun işçi hakları üzerine panel biçiminde yapılması forum bileşenleri tarafından oylanarak, karara bağlandı.

Gençlik ve Basın-Yayın komisyonları adına konuşmaların da yapıldığı forumda 1 Eylül Dünya Barış Günü'nde Bakırköy'den başlayacak insan zincirine katılım oylanarak kabul edildi.

Forumda ayrıca Esenyurt Dayanışması'nın 3. bölgede yer alan bir dizi forumla birlikte Berkin Elvan'ın ailesiyle dayanışmayı yükseltmek için maddi destek toplandı. Geçtiğimiz günlerde aileye bir ziyaret gerçekleştirilmiş forumlar bu yönde öneri getirmişti.

Sarıgazi'de her hafta cuma günü festival alanında gerçekleştirilen İnönü Forumu, 23 Ağustos Cuma günü yapıldı. İlk olarak Ali İsmail Korkmaz'ın ölümünün 40. günü olan 19 Ağustos'ta gerçekleştirilen yemeğin ve sonrasındaki anma etkinliğinin değerlendirilmesi yapıldı. Sonrasında İnönü Mahallesi'nin Pir Sultan Abdal Parkı'yla ilgili başlatmış olduğu imza kampanyası için verilen imza föyleri toplandı, yeni imza föyleri forum katılanlarına dağıtıldı.

Anadolu Yakası forumlarının birlikte örgütlenmesi

öngörülen etkinlik bir gündem olarak tekrar açıldı. Fakat bunun üzerine somut bir tartışma yapılmadı.

Moderatörlerinin foruma sunduğu bir diğer başlık ise Sarıgazi'de her yıl düzenlenen Sarıgazi Festivali oldu. Önden pazar günü Demokrasi Caddesi'nde Sarıgazi Festivali ile ilgili forum yapılacağı kararı foruma açıklandı. Her sene yapılan Sarıgazi Festivali'nin bu sene forumlar üzerinden, mahallelerden katılım sağlanarak örgütlenmesi üzerine konuşuldu.

Forumda katılan bir işçi geçen hafta 23 Ağustos'ta gerçekleştirilecek forumun gündeminin "eğitim" olarak kararlaştırıldığını söyleyerek, bu gündemin neden konuşulmadığını sordu. Forum bileşenlerinin onayladığı, karar altına aldığı bir kararın boşa düşmesine yönelik rahatsızlığını dile getirdi. Forumda yine katılımın düşük olduğu, bu nedenle duyulan rahatsızlık dile getirildi. Nerede eksik kaldığına dair ara ara sohbetler yapıldı.

Somut olarak ise forumların ayrı ayrı mahallelerde yapılması yerine merkezi bir nokta seçilerek ve hafta sonu yapılması önerildi. İnönü Mahallesi forumu bu hafta yapamadığı "eğitim" başlıklı konuyu bir sonrakinde tartışacak.

Meclis Mahallesi'nde her hafta yapılan forumda bu hafta forum alanına ses sistemi götürülerek müzik dinletisi yapıldı.

Ayrıca Aşık Mahsuni Şerif Yürüyüş Yolu'nun resmi kayıtlara geçmesi ve Yenidoğan'dan Şile Yolu'nu kullanarak Kadıköy'e gidecek bir otobüs hattı için başlatılan imza kampanyaları devam ediyor. Forumda emekçilerin imza kampanyalarına ilgileri yoğundu. Aşık Mahsuni Şerif Yürüyüş Yolu için başlatılan imza kampanyasından belediye rahatsız olmuş ve korkmuştu. Bu asılan pankartlarda ve yeni asılan tabelalarda görülüyor. İsmi değişmeyeceğinin teminatını veren belediyenin yapılan kampanyanın sonuçlarından korktuğu ve açıklama gereği duyduğu, bu nedenle sokağın gücünün anlaşılması gerektiği emekçilere ifade edildi.

Bir hafta sonraki forumda 1 Eylül Dünya Barış Günü vesilesiyle savaş konulu belgesel sunumu yapılacak ardından konuyla ilgili söyleşi gerçekleştirilecek.

Küçükçekmece Dayanışması, her pazartesi, çarşamba ve Cuma günleri Tepeüstü Meydan 75. Yıl Parkı'nda forumlarını gerçekleştirilmeye devam ediyor. Forum, Küçükçekmece'yi tehdit eden kentsel dönüşüm projeleri ile ilgili çalışmalarına yoğunluk verdi.

Kentsel dönüşüm atölyesi, 21 Ağustos'ta gerçekleştirilen forumda 5 Eylül'de kentsel dönüşüm adı altında gerçekleştirilmek istenen rant projelerini protesto etmek ve barınma hakkına sahip çıkmak için yürüyüş gerçekleştirme kararı aldı. 5 Eylül Perşembe günü, 19:00'da Sefaköy metrobüs çıkışında buluşulacak ve AKP İlçe Başkanlığı'na yürüyüş gerçekleştirilecek.

22 Ağustos'ta Kanarya Perşembe Pazarı'nda, 23 Ağustos'ta ise Küçükçekmece Cuma Pazarı'nda

İstanbul

Esenyurt Dayanışması, bu hafta gerçekleştirdiği Saadetdere Forumu'nda Rojava'ya dayanışma eli uzattı. Geçtiğimiz haftalarda olduğu gibi bu hafta da Depo Kapalı Cade girişinden gerçekleştirilen "1 Eylül Dünya Barış Günü'nde emperyalist savaş ve saldırganlığa karşı mücadele!" "Her yer Taksim, her yer direniş!" pankartlarının açıldığı yürüyüşün ardından, dinci-gerici çeteler tarafından katliama uğrayan Rojava halkıyla dayanışma amacıyla erzak,

Küçükçekmece'yi tehdit eden kentsel dönüşüm projelerini anlatan ve foruma çağrı yapan bildiri dağıtımları gerçekleştirildi. Bildirilerde ayrıca 5 Eylül'de gerçekleştirilecek yürüyüşe de çağrı yapıldı. Kentsel dönüşüm atölyesinin planlamaları kapsamında kentsel dönüşüm tehdidi ile ilgili bilgilendirmelerin yapıldığı ev toplantıları da gerçekleştirilmeye başlandı.

23 Ağustos'ta gerçekleştirilen forumun ilk bir saati kentsel dönüşüme ayrıldı, kentsel dönüşümle ilgili bilgi almaya gelen Küçükçekmecelilerle konuşuldu ve bu tehdit karşısında nelerin yapılabileceği tartışıldı. Kentsel dönüşüm atölyesinin toplantısının ardından da siyaset atölyesi kapsamında "çözüm süreci ve demokratikleşme paketi" üzerine tartışma gerçekleştirildi.

Küçükçekmece BDSP 25 Ağustos'ta "Gezi Direnişi ve işçi sınıfının tutumu" üzerine forum gerçekleştirdi. Forum, BDSP adına yapılan sunumla başladı.

BDSP adına yapılan konuşmanın ardından söz forum katılımcılarına bırakıldı. Alınan sözlerde üretimden gelen gücün kullanılması, sendikaların güncel tablosu, örgütlenme vb. başlıklar üzerinde görüşler ifade edildi. Ayrıca foruma katılan lise öğrencileri de direniş sürecini kendi cephelerinden değerlendirdiler.

Forumda Yenibosna, Şahintepe, Bakırköy, Avclar ve Küçükçekmece'de gerçekleşen forumlarla da ilgili forum katılımcıları tarafından bilgilendirme de yapıldı.

Forum, 8 Eylül Pazar günü, "İşçi sınıfının neresinde duruyoruz?" başlığının tartışılmasının kararlaştırılması ile sonlandırıldı.

Ankara

Her Çarşamba Sincan 12. Cadde'de toplanan ve forumları sürdüren **Sincan Halk Komitesi**, 22 Ağustos günü Kanuni Parkı'nda bir film gösterimi gerçekleştirdi. Film gösterimi öncesinde yüzlerce el ilanı mahallede kapı kapı dolaşarak dağıtıldı ve emekçiler etkinliğe çağrıldı.

Etkinlik öncesinde kısa bir açılış konuşması yapılarak etkinliğe katılan emekçilere Sincan Halk Komitesi'nin kuruluş süreci anlatıldı ve Gezi Direnişi'ni yeniden büyütme çağrısı yapıldı.

Kemal Sunal'ın Zübük filminin gösterildiği etkinliğe emekçiler anlamlı bir katılım sergilediler. Etkinlik sonunda ise emekten, haktan ve özgürlükten yana emekçilere her çarşamba 20.30'da yapılan forumlara katılım çağrısı yapıldı.

Çorlu

Çorlu Sağlık Mahallesi girişindeki parkta 21 Ağustos tarihinde forum gerçekleştirildi. Forum öncesi bir müzik dinletisi yapıldı.

Sağlık Mahallesi'nde ilk defa gerçekleştirilen forumda insanların çoğunluğu forumlar ile yakalanan birlik ve beraberliğin devam etmesi çağrısında bulundu. Ayrıca çevre sorunlarının yoğun yaşandığı Trakya'da daha da önemli olduğu belirtildi. Artık alanlarda olmanın haklı gururuna sahip olunduğu ve bunu geniş alanlara yaymak gerektiği söylendi. Yerel seçimlere dönük çalışmalar yürütülmesinin de gerekli olduğu görüşüne sahip katılımcılar da vardı.

Tekstil grevine katılan bir işçi de sendikaların yapması gerektiği görevleri yapmadığını, greve çıktıklarını fakat bununla ilgili hiçbir bilgi verilmediği, aydınlatılmadığını söyledi.

Kızıl Bayrak / İstanbul-Ankara-Trakya

Burcu Koçlu için zincirleme eylemi

Sermaye devletinin direniş sürecinin ardından devreye soktuğu tutuklama terörünün hedeflerinden biri olan, ancak sağlığı nedeniyle hapisanede ölüm riski taşıyan BDSP'li Burcu Koçlu'nun serbest bırakılması için İzmir'de zincirleme eylemi yapıldı.

Gezi Direnişi'nin ardından İzmir'de gerçekleştirilen operasyonlar kapsamında tutuklanan hasta tutsak Burcu Koçlu, hala Şakran Kadın Kapalı Cezaevi'nde tutuluyor. Diyet uygulaması tam yapılmayan, tedavi hakkı engellenen ve görüşçüleri ile görüştürülmeyen Koçlu için, verilen dilekçelere rağmen hala bir işlem yapılmış değil.

Gezi tutsaklarının hukuksuz tutukluluklarını ve cezaevlerindeki uygulamaları protesto etmek, Burcu Koçlu'nun serbest bırakılmasını haykırmak için sınıf devrimcileri 24 Ağustos'ta saat 16.00'da Konak Saat Kulesi'nde zincirleme eylemi gerçekleştirdi.

"Gezi tutsakları serbest bırakılsın! Burcu Koçlu'ya özgürlük!" şiarlı pankartı taşıyan 3 BDSP'li, kendisini Konak Meydanı'ndaki Saat Kulesi'ne zincirledi. Burada gerçekleştirilen konuşmalarla Koçlu'nun ve tüm hasta tutsakların serbest bırakılmasını haykıran BDSP'liler, aynı zamanda hapisanelerdeki uygulamaları ve tedavilerini de teşhir ederek "Zindanlar yıkılsın, tutsaklara özgürlük!" şiarını haykırdılar.

Zincirleme eyleminden 20 dakika sonra polislin dialoga geçmesine sloganlarla yanıt veren devrimciler, çevreden alkışlandıkları anda polis tarafından darp edilerek gözaltına alındılar. Devrimcilere sahip çıkmak isteyen kadınlar da sivil polislerin engellemesi ile karşılaştılar.

Saat 16.30'da zincirler kesilerek gözaltına alınan sınıf devrimcileri, önce Konak İlçe Emniyet Müdürlüğü'ne götürüldüler. Karakolda ifade vermeyi reddeden sınıf devrimcileri, saat 21.30'da Yeşilyurt Devlet Hastanesi'nde yapılan sağlık kontrollerinin ardından serbest bırakıldılar.

Kızıl Bayrak / İzmir

Direniş tutsaklarının aileleri Taksim'deydi

Gezi Direnişi nedeniyle tutuklananların yakınları Galatasaray Lisesi önünde cumartesi eylemlerine devam ederek tutsakların serbest bırakılmalarını istedi.

Galatasaray'da toplanan tutsak yakınları sloganlarla oturma eylemine başladı. Oturma eylemi sırasında ilk olarak tutsak Ali Haydar Akdeniz'in babası Hasan Akdeniz konuştu. Akdeniz, çocuğunun demokratik hakkını kullandığı için tutuklandığını belirterek, "kamu malına zarar verdi" diyen Erdoğan'ın kendisinin kamu mallarını yağmaladığını ifade etti.

Ardından tutsak Taner Emrah'ın gönderdiği mektup okundu. Sonrasında ise tutsak Hasan Tunç'un babası Haydar Tunç konuştu. Tunç, Ankara ve İzmir'de tutsakların büyük oranda serbest bırakıldıklarını hatırlatarak, hala tutuklu bulunanlar olmasının yargıdaki çarpıklığı ortaya koyduğunu söyledi.

Tutsak Erhan Baybıyık gönderdiği mektupta korku imparatorluğunu yıkmak için mücadeleyi büyütme çağrısı yaptı. Tutsak yakınları adına basın açıklamasını tutsak Emek Ulaş Suna'nın annesi Rahime Sakinci okudu.

Eylem sloganlarla sonlandırıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Kartal'da devrimci faaliyet...

Sınıf devrimcileri Kartal'da işçi ve emekçilere mücadeleyi yükseltme çağrısına devam ediyor.

Gündemdeki gelişmelere dair ozalitler, bildiriler ile faaliyetlerini sürdüren sınıf devrimcileri, hafta içerisinde Bankalar Caddesi'nde açtıkları standlarda Kızıl Bayrak gazetesini emekçilere ulaştırıyor.

Gezi Direnişi'ne yönelik tutuklama teröründen Gülsuyu'nda devrimcilere yönelik çete saldırılarına, Rojava'da yaşanan gelişmelerden Tekstil işçilerinin grevine kadar birçok gündem emekçilere taşındı.

"Yaşasın Haziran Direnişimiz! Sınıf devrimcisi hasta tutsak Burcu Koçlu'ya özgürlük!", "Gülsuyu'nda devrimcilere çete saldırısı... Devlet-Polis-Çete işbirliğini dağıtalım. Mücadeleyi yükseltelim!", "12 bin tekstil işçisi hakları ve gelecekleri için Grevde! Gezi direnişinin ruhuyla grevle dayanışmaya!", "Rojava'da mücadele sürüyor. Kirli savaşa karşı Kürt halkıyla dayanışmayı yükseltelim!", "Emperyalistler Suriye'de savaşı tırmandırıyor! Katil ABD ve işbirlikçileri Ortadoğu'dan defolun! BDSP" şiarlı ozalitleri ile emekçilere seslenirken bunun yanı sıra birçok emekçiyle yapılan sohbetlerde tavrı alma ve örgütlü davranma çağrısı yapıldı.

Kızıl Bayrak / Kartal

İnsanlığın kurtuluşu işçi sınıfının dirilişinde...

İşçi sınıfı ve emekçilerin kanını, canını sermayeye peşkeş çeken Çelik-İş ve Memur Sen gibi sendikalar Ankara'da 24 Ağustos Cumartesi günü yaptıkları bir mitingle, Ortaçağ zihniyetli İhvacılar'a destek kampanyasına katkı sundular.

Ortaçağ zihniyetli İhvacılar'a destek kampanyası, yapılan açıklamalar, miting ve eylemlerle sürdürülüyor. Bunlara işçi sınıfı ve emekçilerin kanını, canını sermayeye peşkeş çeken Çelik-İş ve Memur Sen gibi sendikalar da Ankara'da 24 Ağustos Cumartesi günü yaptıkları bir mitingle katkı sundular. Mitinge de "Mısır için direniş, insanlık için diriliş" adını verdiler.

Mısır'daki gerici için mitingler düzenleyen bu işbirlikçi uşak takımı, sözkonusu işçilerin ve emekçilerin sermayeye karşı yürüttüğü ekonomik mücadele olunca teslim bayrağını çekiyorlar. Bu bürokrat takımının yaptığı en önemli hizmet bununla da sınırlı kalmıyor. Dinci gerici ideolojiyi işçi ve emekçiler içerisinde yaygınlaştıran ve diri tutan bu uşak takımı, sınıfsal bilincin gelişmesini engelleyerek hizmetlerini sürdürüyorlar. İhvacılar'a destek mitingini bunun bir örneği sadece.

Yaptıklarının insanlık için olduğunu iddia eden, fakat emekçilerin geleceğini sefalet koşullarına mahkum eden sözleşmelere imza atan yine bu uşak takımıdır. Yaşanan iş cinayetlerine ses çıkarmayan, 1 Mayıs gibi işçi sınıfının uluslararası birlik, mücadele ve dayanışma için birarada olduğu en temel mücadele gününde dahi, işçileri bölmek için farklı alanlara kaçanlar yine bu uşak takımıdır.

Fabrikalarda işçilerin ilerici sendikalarda örgütlenmesi karşısında patronlar tarafından Hak-İş ve Memur Sen'in çıkarılması ve doğrudan bu sendikalara üye yapılması bile bu uşak takımının rolünü ortaya koyuyor. En ufak hak alma mücadelesinde devrimci, ilerici işçileri hedef tahtasına çıkararak "siyaset yapmakla", "bölücülük"le suçlayıp kitlelerden yalıtın, işten attıran bu uşak takımı sırtını yasladıkları gerici siyasal odakların geleceği için siyaset yapmakta sorun görmüyorlar.

Peki, işçilerin nerdeyse her gün iş kazalarında hayatını kaybettiği, çalışma koşulları nedeniyle meslek hastalıklarına yakalandığı, işten atılıp parasız kaldığı ve

sigortasız olduğu için ilaç alamayıp öldüğü, kısacası sayısı sadece Türkiye'de milyonlar olan işçi sınıfı ve emekçilerin "dirilişi"ni sağlamak için mücadele yürütmek ve siyaset yapmak, işçilerin üye aidatları ile geçinen sendikacı kılığına bürünmüş bu uşak takımının görevi değil mi? İşçi ve emekçilerin kurtuluşu insanlığın kurtuluşu anlamına gelmiyor mu? İşçi ve emekçileri bu insanlık dışı çalışma ve yaşam koşullarına mahkum ederek, ölüme terk eden sermaye sahipleri "zalim" tanımı içerisine girmiyor mu? Roboski'de üzerlerine bomba yağdırılarak katledilen Kürt köylülerine yapılanlar, Suriye'de "Özgür Suriye Ordusu" adıyla cinayetler işleyen siyasaldaşlarının insanların iç organlarını kesip sökecek derecede barbarca yöntemlerle yaptıkları zalimlik değil mi? Gezi Direnişi'nde uygulanan polis şiddeti ile yaşatılan zalimlik, beş insanın öldürülmesi insanlık suçlarının arasında sayılmaz mı? Daha sıralayabileceğimiz insanlık adına işlenmiş vahşete karşı çıkmak, bu uşak takımının akıllarına gelmiyor mu?

Her yanıyla yüzlerinden ikiyüzlülük ve demogoji akan bu uşak takımı esasen, işçi sınıfının hakları ve geleceği için değil, sermayenin ve içerisinde yer aldıkları dinci gerici odakların hizmetindedir. Sermaye, bu uşak takımı eliyle sendikalarda işçi ve emekçileri kontrol edip, denetim altında tutarak karlarını katlıyor, siyasal çıkarları için kullanıp barbarlık düzenlerini sürdürüyor.

Sınıfı bölen bu uşak takımı, işçi sınıfını sermaye karşısında güçsüz bırakmaktadır. Oysa gündelik mücadele araçları ve örgütlenme merkezleri olan sendikaların, işçi sınıfı ve emekçiler için hayati önemi Marx'ın şu alıntısı ile hatırlamak yerinde olacaktır: "Sendikalar, sermaye ile emek arasındaki yer yer küçük çatışmalardan ibaret gündelik savaş için vazgeçilmez iseler de, örgütlü aygıtlar olarak, bizzat ücretlilik sisteminin kaldırılması için çok daha önemlidirler" (Marx).

İşçi ve emekçilerin bilincini kötürümleştiren, sermayenin köleci politikalarına yedekleyerek emperyalist-kapitalist sistemin bekasına hizmet eden bu uşak takımı, görevlerini ikiyüzlülük ve yalanla yerine getirirken aynı zamanda işçi sınıfını siyasal iktidar mücadelesinden uzak tutmaktadır.

"İşçi sınıfının devrimci dünya görüşü ve politikasının egemen olduğu durumlarda sendikalar devrimci sınıf mücadelesi ve sosyalizm okulu rolü de oynarlar. Her biçimiyle burjuva dünya görüşü ve politikasının egemenliği durumunda ise, sendikalar işçi sınıfını gündelik ve parçalı mücadelenin dar sınırları içinde kötürümleştirmenin, böylece devrimci politika ve mücadeleden özenle uzak tutmanın araçlarına dönüşürler." (Ekim, Sayı: 238, Ağustos 2004, "Sendikalar ve sınıf mücadelesi" başlıklı başyazı)

İşçi sınıfının komünist partisinin birikiminden aktardığımız bu kısa alıntı bizlere sendikaların temel rolüne işaret ettiği gibi, sınıf devrimcilerine yol haritası da çizmektedir. Kitleleri devrimci sınıf kavgasına katmanın ve toplumsal konumları devrimci olan işçi sınıfını harekete geçirmenin çabasını yürütürken, sendikaları toplumsal mücadele ile kaynaştırmak sınıf devrimcilerinin omuzlarındadır. Sendikaları sınıfın gündelik çıkarlarıyla birlikte temel sınıf çıkarlarını da savunan gerçek sınıf örgütleri haline getirmek, aynı zamanda sınıf bölüklerini de bu politika eksenine kazanarak harekete geçirmek demektir.

İnsanlığın kurtuluşu olan işçi sınıfının devrimci sınıf mücadelesini büyütme için sendikalar bu uşak takımına dar edilmelidir. Haziran Direnişi ve dünya halklarının gericiğe, sefaletle karşı yürüttüğü isyanlar ile havanın mücadeleden doğru estiği bir dönemde yapılması gereken işçi sınıfının komünist partisinin teorik-politik birikimine dayanarak, propaganda ve ajitasyonumuzu güçlendirmek, komitelerimizi yaygınlaştırmaktır. Sınıfın içerisinde nicel olarak varlığımızı genişletecek ve sermayenin bu gerici uşaklarının maskelerini düşürecek politik güce ve imkanlara sahibiz.

Standart Profil'de direniş 100. günü geride bıraktı

Manisa'daki Standart Profil fabrikasında 13 Mayıs'ta yapılan işyerini terketmeme eyleminin ardından işçilerin başlattığı direniş devam ediyor. Petrol-İş Sendikası'nda örgütlenmeye başlayan işçiler tehditlerle, baskılarla karşılaşmış ve istifa etmeye zorlanmışlardı. Fakat bu yöntemlerle istediğini alamayan patron 1600 kişinin çalıştığı fabrikada bugüne kadar 300'ün üzerinde işçiyi işten çıkarmış durumda.

Kıdem tazminatının gaspında son perde!

Esasen geçen yıl gündeme getirilen sonra rafa kaldırıldığı iddia edilen Kıdem Tazminatı Fonu yasa tasarısı üzerinde çalışılmaya devam edilmiş durumda.

Sermaye hükümeti AKP, yeni yasama döneminin açılmasıyla birlikte öncelik vereceği saldırılar arasında kıdem tazminatının fona devrinin de olacağını ilan etti. Bir kez daha yasal düzenleme öncesi işçi ve emekçilerin nabzını ölçmek adına yasaya dair bilgiler basına servis edildi.

Burjuva basın eliyle pazarlanmaya çalışılan kıdem tazminatı ile ilgili yeni düzenleme tamamen kazanılmış hakların gaspı anlamına geliyor. Haberlere konu olan taslağın geçen yılki ile neredeyse aynı olduğu anlaşılıyor. Fakat yapılan değişiklikler teknik olmaktan öteye işçi sınıfının bilincini bulandırma gayesine hizmet ediyor.

Esasen geçen yıl gündeme getirilen sonra rafa kaldırıldığı iddia edilen Kıdem Tazminatı Fonu yasa tasarısı üzerinde çalışılmaya devam edilmiş durumda. Yeni tasarıda özel bir vurgu dikkat çekiyor. Fona devir içerik olarak kazanılmış ücret hakkı olan kıdem tazminatını bir ödül algısına çevirmesi ve fonun devlet için kullanımını esas alması. Kıdem tazminatı, işçinin maaşına yansımayan fakat çalıştığı süreyle kazanılmış bir ücret hakkıdır. Fon ise bunu tahrip ederek devlete mali kaynak havuzu olarak kullanmayı amaçlıyor.

Fonda kıdem tazminatını sistemde 15 yıllık sigortalılığını dolduran ve 3600 gün primi tahakkuk ettirilen çalışan, biriken tutarın yarısını çekebiliyor. Kalan paradan çekmek içinse, son kullanımdan itibaren 1800 gün geçmiş olması gerekiyor. İnşaat sektörüne yönelik para akışını teşvik için ev alımı durumunda fondan tazminatın yarısı çekilebiliyor.

Kazanılmış ücret hakkını almayı zaman ve prim tahakkuku gibi koşullara bağlayan fon, ayrıca 10 yıl çekilmeyen paranın devlete geçişini öngörüyor. Bir

çalışanın emeğinin karşılığı hesaptan çekilmediği gerekçesiyle devlete aktarılacak! Bu madde algı olarak kıdem tazminatına yönelik hak gaspını meşrulaştırmayı amaçlıyor.

Yeni düzenlemede, fonun yatırım için kullanılması olağanlaştırılırken işçilerin kendi tazminatları üzerinden yatırımı nasıl yapılacağını yönlendirme hakkı tanınıyor. Böylece hem kıdem tazminatı gasp edilecek hem de işçileri sınıf atlama hayalleriyle kapitalist kumara bulaştıracak.

Yeni düzenlemeyle birlikte İşsizlik Sigorta Primi payında patronların yükümlülüğü yüzde ikiden binde 5'e indiriliyor. Ayrıca sermayeye yeni kaynakların aktarılmasının yolu hazırlanmış olacak. "Bireysel Kıdem Hesabı Danışma Kurulu" adıyla oluşturulacak yapı fonun patronlara aktarımını sağlayacak. Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı, Hazine Müsteşarlığı, Sosyal Güvenlik Kurumu ile 3 işçi ve 3 işveren temsilcisi bulunacak. Teşvikten yararlanmak isteyen patronların kıdem borcu olup olmadığına da bakılacak.

Geçtiğimiz yıllarda uygulama için beklenen kıdem tazminatının fona devri sermaye için her geçen gün daha yakıcı bir ihtiyaç halini alıyor. 12 Eylül darbesinden bugüne göz dikilen kıdem tazminatının gaspı için son hazırlıklar yapılıyor. AKP hükümeti de işçi sınıfının en temel kazanımlarından birini almaya hazırlandığı için propaganda ayağına ağırlık veriyor. Bugün burjuva medyanın 'bayram' havasında sunduğu fona devir, işçinin elindeki zaten sınırlı haklardan birini daha tırpanlayacak, genel sefalet koşullarını biraz daha ağırlaştıracaktır. Fona karşı güçlü bir sınıf muhalefeti örülmediği takdirde yeni saldırı döneminde kıdem tazminatı hakkı gasp edilecektir.

THY'de grev sürüyor

28 Mart Perşembe günü işten çıkarılan 305 Hava-İş üyesinin direnişi ve 15 Mayıs'ta başlayan grev Atatürk Havalimanı THY Genel Müdürlüğü önünde devam ediyor.

Bütün karalama ve baskı politikalarına karşı greve çıkma iradesi gösteren havayolu işçilerinin grevleri hem grev kırıcıları aracılığıyla hem de hukuksal ihlallerle boşa düşürülmeye çalışılıyor.

Grev kırıcılığının daha önce mahkeme tarafından da kabul görerek ihtiyati tedbir kararı alınmasına rağmen gelinen aşamada bu karar THY lehine bozulmuş durumda. Havayolu işçileri bu durum karşısında; daha önce de mahkeme kararlarının uygulanmamasını protesto ettiği Çağlayan'daki İstanbul Adliyesi önünde basın açıklaması yaparak tepkilerini ortaya koydular. Yapılan açıklamada 10 Eylül 2013 tarihinde 5. İş Mahkemesi'nde yeniden görülecek olan dava için yine eylem yapacakları duyuruldu.

Keşan'da çiftçilerden eylem

Edirne'nin Keşan İlçesi'nde ayçiçeği üreticisi çiftçiler yaptıkları yürüyüşle taban fiyatlarının açıklanmamasını ve tüccarın düşük fiyat vermesini protesto ettiler.

24 Ağustos günü Keşan Eski İtfaiye Meydanı'nda yürüyüş yapan yüzlerce çiftçi ayçiçek üretimindeki politikaları teşhir ettiler. "Emeğin için diren çiftçi!" pankartıyla yürüyen çiftçiler "Vur vur inlesin hükümet dinlesin!", "Çiftçi burada hükümet nerede!", "IMF'ye değil çiftçiye bütçe!" sloganlarını attılar.

Ayçiçek Üreticileri Sendikası (Ayçiçek-Sen) tarafından örgütlenen eylemde AKP Keşan İlçe Başkanlığı önüne gelindiğinde sloganlar daha gür atıldı.

Çiftçiler yürüyüşü Cumhuriyet Meydanı'nda yapılan basın açıklamasının ardından bitirdiler.

Çiftçiler uzun süredir taban fiyatlarının açıklanmamasının problemlerini yaşıyorlar. Her sene Temmuz başında açıklanan taban fiyat açıklanmayarak çiftçi tüccarlara yönlendiriliyor. Tüccarlar da fiyat kırarak daha ucuza mal almaya çalışıyor. Çiftçiler 20 Ağustos günü de Keşan Maltepe'de biçerdöverlerin kontaklarını kapatarak tarlalara biçime çıkmamıştı.

“Grev silahını” kuşanan tekstil işçileri kazandı...

İşçi sınıfı öğrenerek daha büyük grevlere yürüyecek!

Tekstil işçilerinin büyük grevi 8. gününde anlaşmayla sonuçlandı. Türkiye Tekstil Örne ve Giyim Sanayi İşçileri Sendikası'nın (TEKSİF) yaptığı açıklamaya göre sözleşmede yer alan ikramiye, kıdem tazminatı, mesai ücretlerin ve maaşların artışına ilişkin talepler büyük oranda karşılandı. Buna göre 72 gün üzerinden ödenen ikramiyeler kademeli olarak 120 güne çıkartılacak, kıdemlerine göre her bir çalışma yılı için 7 TL kıdem zammı yapılacak, hafta içi fazla çalışmalar tekrardan yüzde 100 zamlı ödenecek ve ücret zam oranları ise birinci altı ay yüzde 5, ikinci altı ay yüzde 3, üçüncü altı ay yüzde 3, dördüncü altı ay yüzde 4, beşinci altı ay yüzde 3 ve altıncı altı ay yüzde 4 şeklinde gerçekleşecektir. Ayrıca enflasyon rakamlarının bu seviyeleri aşması durumunda eksik kalan oran ücretlere ilave edilecektir.

Hemen belirtmek gerekir ki TEKSİF'in sözleşmede yer alan talepleri aslında tekstil işçilerinin “kriz” bahanesiyle tekstil patronlarına “armağan edilen” haklarının kısmen alınmasından ibarettir. Bu anlamıyla TEKSİF üyesi işçiler sözleşmenin sonuçlanmasıyla birlikte yıllar önce kendilerine danışılmadan yitirdikleri hakları yeniden kazanmış oldular. Bu yüzden de bugün bu sınırlarda bir kazanımdan söz edilecekse bile bu başarının gerisinde, artık daha fazla kaybedecek bir şeylerinin kalmadığının farkına varan TEKSİF üyesi işçilerinin sergilediği kararlı duruş vardır.

Bu gerçeği içermeyen bir “başarı öyküsü” eksik kalır ve sendika bürokratlarına hak etmedikleri bir kazanç sağlar. Diğer taraftan tekstil işçilerinin sözleşmenin sonuçlarından öteye bir kazanımı vardır ki sınıf hareketi açısından asıl ele alınıp öne çıkartılması gereken de budur. Tekstil işçileri kazanmak için “grev silahını” kuşanmış ve bu iradeyi ortaya koyarak tekstil patronlarına diz çöktürmüşlerdir. Böylelikle kaybedilen hakların kazanımı için ve mevcut hakların korunması

için sınıfın mücadele etmekten ve grev silahını kuşanmaktan başkaca bir çözüm yolunun olmadığını bir kez daha göstermişlerdir. İşte asıl kazanım da düşünceye sağlam bir kanıt sunmuş olmalarındadır.

Üstelik bu irade sermaye hükümeti AKP'nin sermaye sınıfıyla kol kola işçi sınıfına yönelik saldırılarını arttırdığı bir dönemde sergilenmiştir. Başta ÇAYKUR olmak üzere Havayolu emekçileri, grev mücadelelerinde AKP hükümetinin türlü türlü oyunlarına ve saldırılarına maruz kalmışlardır. Böylelikle sınıfın en büyük silahı olan “grev” silahı etkisiz kılınmaya çalışılarak sınıf kitleleri arasında üretimden gelen gücün kullanımına ilişkin umutların tüketilmesine ve mücadele azminin, özgüvenin, moral değerlerinin yıkılmasına çalışılmıştır. Sınıfa yönelik bu kapsamdaki saldırılar sermaye sınıfının daha ileri hedeflerine ulaşabilmek (Kıdem tazminatının kaldırılması, sendikal örgütlülüğün tasfiyesi, esnek üretimin yaygınlaştırılması gibi) bakımından bir anlam taşımaktadır.

Bu açıdan ele alındığında tekstil işkolundaki 12 bin işçinin 8 günlük grev deneyimi ile sözleşme taleplerini büyük oranda kazanmış olmaları, sınıf hareketine önemli bir moral katkısı sağlayacaktır.

Diğer taraftan şurası kesindir ki tekstil tekstil işçileri, yıllardan sonra edindikleri bu deneyimle bile artık bundan sonra haklarının tekstil patronlarına teslim edilmesine kolayından izin vermeyeceklerdir. Zira mücadele ettikleri oranda kazandıklarını, kazanabileceklerini görmüşlerdir. TEKSİF yönetiminin öyle ya da böyle mazeretlerle mücadeleden yan çizerek her girişimi tekstil işçilerinin direnciyle karşılaşacaktır. Nasıl bugün grev kararı bu basınç sonucunda alındıysa yarın yeni ve daha ileri haklar için de aynı irade ortaya konulacaktır.

Fakat bunun için tekstil işçileri yaşamış oldukları bu

deneyimin derslerini bilince çıkartabilmeli, olumsuzluklardan da öğrenmesini bilmelidirler. Burada sorumluluk öncelikli olarak TEKSİF üyesi öncü işçilere düşmektedir. TEKSİF yönetiminin bu kazanımı kendi koltuk hesaplarına dolgu malzemesi haline getirmesine izin verilmemelidir. Bunun için fabrikalarda kurulacak komiteler aracılığıyla inisiyatif tabana doğru yayılmalıdır. Bununla birlikte sürmekte olan (Havayolu işçilerinin mücadelesi gibi) ve bundan sonra olası sınıf eylemleriyle en etkin dayanışmanın örülmesi yönünde bir çaba ve irade ortaya konulmalıdır.

Elbette sorumluluk sadece tekstil işçilerine değil sınıftan yana tüm güçlere düşmektedir. Tekstil işçilerinin sergilemiş olduğu grev iradesinin ve bu mücadele sonucunda elde edilen kazanımının sınıf bölükleri arasında etkin bir propagandasının yapılması öncelikli görevler arasında durmaktadır. Sınıfın silkinip yeniden ayağa kalkabilmesi, kendi gücünün farkına varabilmesi bakımından bu deneyim öne çıkartılmalıdır. Özellikle de propaganda aygıtlarını tekelinde bulunduran sermaye sınıfının tekstil işçilerinin grevini yok sayan ve kazanımlarını sessizlikle geçiştiren tutumları gözetildiğinde bu grevin yakıcılığı kendiliğinden anlaşılacaktır.

Ancak bununla birlikte AKP hükümetinin önümüzdeki dönemde Ulusal İstihdam Stratejisi (UIS) projesi kapsamında sınıfa dönük bir dizi saldırıyı yeniden gündeme getirmeye hazırlandığı düşünülecek olunursa konunun propagandanın ötesinde birleşik bir mücadelenin örülmesi çerçevesinde önemli bir işlevi olacağını görmek gerekir. Kıdem tazminatının gaspı ve kiralık işçi uygulaması gibi bir dizi başlık çerçevesinde hazırlanan saldırılara karşı “grev” silahının kuşanılması ve fiili meşru militan bir mücadele hattının ortaya koyulması yönünde çalışmalar yoğunlaştırılmalıdır. Başta sınıf devrimcileri olmak üzere emekten yana tüm güçler ve grev iradesiyle tekstil patronlarına diz çöktürmesini bilen tekstil işçileri bu mücadeleyi bir adım daha ileriye taşıyabilmelidirler.

Punto Deri'de direniş

Zeytinburnu'ndaki Punto Deri'de sendikalaştıkları için 2 Ağustos'ta işten atılan Ramadan Aygün ile Hülya Alptekin fabrika önünde direnişe başladılar.

Sendikalaşma sonrasında patron baskısı sürekli devam etmiş ve sendika olmadan taleplerin karşılanacağını söylenerek işçiler sendikadan istifa etmeye zorlanmıştı.

Baskıların artmasıyla birlikte Deri-İş sendikası 21 Ağustos'ta fabrika önünde yaptığı eylemle baskıları kınamış ve atılan işçilerin geri alınması gerektiğini belirtmişti. Çalışan işçilerin sendikaya bakışı olumlu olduğu söyleniyor.

Celladına aşık olmak ve tekstil grevi...

D.Umut

8 gün süren ve geçtiğimiz günlerde anlaşma sağlanması üzerine sona eren tekstil greviden yansıyan bazı kareler, işçi sınıfının mevcut bilinç ve örgütlülük düzeyi üzerinden ‘Stockholm sendromu’nun bazı belirtilerine işaret ediyor.

‘Celladına aşık olmak!’ ya da psikoloji literatüründeki biçimiyle ‘Stockholm sendromu’... Yani, güçlü baskı ve şiddete maruz kalan kurbanların -biz işçiler olarak okuyalım- bu şiddet ve baskıyı uygulayan kişiye -kapitalist-, çaresizlik duygusunun en üst noktasında duyulan boyun eğiş...

1973 yılında İsveç’te bir banka soygununda, soyguncular tarafından rehin alınanlar kendilerini, sanki soyguncularla aynı taraftaymış gibi hissederek onlarla birlikte polis operasyonuna karşı direnmişlerdi. Bu olaydan hareketle psikoloji literatürüne giren bu kavram günümüzde işçi sınıfının sermayeyle olan ilişkisine de uyarlanabilir.

8 gün süren ve geçtiğimiz günlerde anlaşma sağlanması üzerine sona eren tekstil greviden yansıyan bazı kareler, işçi sınıfının mevcut bilinç ve örgütlülük düzeyi üzerinden ‘Stockholm sendromu’nun bazı belirtilerine işaret ediyor.

Şaşkınlık ve korku...

Aylardan Ağustos ve Türkiye işçi sınıfı tarihinde sayısız kez yaşanan grev deneyimlerine bir yenisi ekleniyor. On yıllardır grev deneyimi yaşanmayan tekstil işkolunda her grup toplu sözleşme dönemini son gece imzalanan satış sözleşmeleriyle geçiştiren sendika ağaları bu kez işleri eskisi gibi götüremiyor. 13 Ağustos gece 03.00’e kadar tekstil patronlarının sendikası ile “çetin” pazarlıklar sürüyor. Tüm fabrikalarda sözleşmenin geçmiş dönemlerde olduğu gibi “makul” biçimde sonlanacağı beklentisi hakimken, bu kez hesaplar tutmuyor. Fabrikalarda sendika üyesi işçiler arasında (özellikle yeni işçiler) biriken öfke, çalışma ve yaşam koşullarının ağırlığı ve kazanılmış hakların gaspedilmek istenmesi vb. etkenler, sendika bürokratlarının sermayeyle uzlaşma hevesini kursaklarında bırakıyor. Patronlar ve sendika bürokratlarında büyük bir tedirginlik yaratan grev işçilerde ise büyük bir şaşkınlığa yol açıyor. Grevle beraber şaşkınlığa korku ekleniyor.

On yıllardır grev deneyimi yaşamamış olan binlerce tekstil işçisi büyük bir şaşkınlık içinde şalterleri indiriyor, üretimi durduruyor ve grev meydanına çıkıyor. Ne var ki, bu koşullarda bambaşka bir grev tablosu ortaya çıkıyor.

Grev işçiden, çadırı patrone

Sabah erken saatlerde grevin başladığı fabrikalardan biri. 30 yıldır aynı fabrikada patronla (patrona) “barış” içinde çalışan işçiler zorlu bir yola adım atıyor. Grev yüzü görmeyen bu fabrikada yeni duruma alışmak zor. Grevin lafının geçmesi dahi kabul edilemezken şimdi kapıda bu işyerinde grev var pankartı asılı. İşçilerin dilinden dökülen “biz her zamanki gibi anlaşılır diye bekliyorduk” sözü her şeyi anlatıyor.

Grevin ilk gününden yansıyan başka bir kare. Fabrikanın İnsan Kaynakları Direktörü işçilerle

beraber pankart asıyor. Grev çadırının üzerinde ise fabrikanın ismi yazıyor. Tatilini geçirmek üzere gittiği yazlığından yeni dönüş yapan İnsan Kaynakları Müdürü, grev çadırında oturuyor. Müdür, Taksim Direnişi’ne katılmanın verdiği güvenle konuşuyor. Sendika üyesi olmamasına rağmen grev gözcüsü veya bir sözcü edasıyla grev alanında en çok o konuşuyor. Grevin öznelerinden daha çok söz söylüyor. İşletmenin yılları bulan deneyiminden bahsediyor. Fabrikanın işçi haklarına ne kadar saygılı ve saygın bir firma olduğunu söyleyerek “aynı gemide” olduklarını anlatıyor. Topu ise tekstil işverenlerinin sendikasına atarak kendi fabrikasına toz kondurmuyor. Grevin haklılığını vurgulamadan da edemiyor. Nasıl etmesin? Konuşmayı yaptığı yer grev çadırı. İşçiler ise şaşırtıcı bir şekilde fabrika yönetimini öven ve İnsan Kaynakları Müdürü’nden daha ileri bir şekilde, yıllardır ekmeğini yedikleri, suyunu içtikleri fabrikalarına ve onun “iyi niyetli” patronuna toz kondurmuyorlar. Ziyaretçiler ise büyük bir şaşkınlık içinde anlatılanları dinliyorlar.

Sessizlik bozuluyor...

Grevin ilerleyen günlerinde bölgedeki çeşitli fabrikalardan ilerici, öncü işçiler greve destek ziyareti düzenliyor. Fabrikaya yakın bir noktada pankart açılıyor ve grevdeki sessizlik bozuluyor. Grevci işçilerin yüzlerinde garip bir tedirginlik ve panik havası hakim. Atılan “Yaşasın sınıf dayanışması!” sloganı grevci işçiler cephesinde karşılık bulmuyor. Grevciler yalnızca alkışlarla ritim tutarak sloganlara eşlik etmeye çalışıyorlar. Ağızlar kapalı. Patronla ilişkilerin bozulacağı korkusu yüzlerden okunuyor. Yapılan konuşmalarda ‘emek’, ‘sermaye’, ‘mücadele’ en az kullanılan sözcükler...

“Sermaye olmazsa biz ne yaparız?”

Birkaç gün sonra başka bir fabrikada grev başlıyor. Grev pankartı sabah erken saatlerde sessiz sedasız biçimde fabrikanın giriş kapısına asılmış. Normalde grevlerde işçiler giriş kapısının önünde kurulan grev çadırında beklerler ama bu grevde bir ilginçlik var. Dışarıdan fabrikaya bakan biri içeride kimse yok sanır ve geri döner. Fabrika giriş kapısından içeri girince sendika önlükleri ve şapkalılarıyla onlarca işçi bahçede oturuyor. Yüzlerde aynı şaşkınlık. “Nereden çıktı bu grev?” türünden bakışlar. Bir süre sonra fabrikanın güvenliği ziyaretçilerin yanına geliyor ve elindeki ajandayla ziyaretçilerin adlarını ve soyadlarını not alıyor.

Ziyaretçiler büyük bir şaşkınlık içinde. Genelde grev ve direnişlerde gelen ziyaretçilerin listesini işçiler tutarlar. Roller değişmiş ve grevde bile patronun kuralları geçerli. Koyu bir sohbe dalmak için ortaya konan çabalar karşılıksız kalıyor. İşçiler kendi halinde oturuyor. Tüm inisiyatif işyeri baştemsilcisine terk edilmiş.

Diğer grevdeki vurgular burada da yapılıyor. Patronun ne kadar işçi dostu olduğu, işçilerin başı sıkıştığında borç para bile verdiği söyleniyor, patrona duyulan minnettarlık defalarca kez tekrarlanıyor. Bir süre sonra emek-sermaye çelişkisi, sömürü sisteminin işleyiş mantığı üzerinden bir sohbet başlayacak gibi oluyor ama sohbet bıçakla kesilir gibi ortadan ikiye bölünüyor: “Sermaye olmazsa biz ne yaparız?”

“Biz 3 ikramiyeye de razıyız yeter ki üretim devam etsin. Bu fabrikanın bacası tüterse biz de evimize ekme götürürüz” sözleri patrona bağlılığın özlü bir ifadesi oluyor. Kendi geleceğini kapitalizmin geleceğinden bağımsız düşünemiyor işçiler.

Ve beklenen oluyor. Grevin son gününde tekstil patronları ile sendika yöneticileri arasındaki görüşmeler başlar başlamaz aynı fabrikanın işçileri işbaşı yapıp üretime devam ediyorlar. Sebep? Fabrikanın günlük çalışan müşterilerinin olması ve grev sonrasına hazırlık. Kapitalistin kendi geleceğini düşündüğünden daha çok üretimi düşünme anlayışı. Ortada ise, tekstil işkolunda uzun yıllar sonra patronların olağanüstü dayatmaları ve tabanın basıncıyla çıkılan bir grev ve sendikal hareketin hazin tablosu. 15-20 yıldır aynı fabrikada çalışmalarına rağmen şu ya da bu şekilde herhangi bir sendikal eğitimden geçmemiş olan grevci işçiler.

Tekstil grevi turnusol işlevi gördü

Sadece biçimsel olarak değil özü itibarıyla tekstil grevi Türkiye işçi sınıfının bilinç ve örgütlülük düzeyini gösteren turnusol işlevi görüyor. Geçmişte kriz bahanesiyle gemilerini kurtarması için patronlara altın tepside sunulan hakları yeniden alma fikri grevin temel nedenlerinden biri oluyor.

Tekstil greviden yansıyanlar, ülkemizde sınıf hareketi cephesinden alınması gereken mesafenin yakıcılığını gösteriyor. Asıl hedefi yükselen işçi hareketi ve sol dalgayı ezmek olan 12 Eylül askeri faşist darbesinin üzerinden 33 yıl geçmişken, en son grevin darbeden önce gerçekleştiği birçok tekstil fabrikasında yaşanan grev, işçi sınıfının bilinç ve örgütlülük düzeyini göstermenin yanısıra sınıfı kazanma derdi olanlara da önemli bir mesaj veriyor. Uzun soluklu, kararlı ve ısrarlı bir çabayla engelleri aşmaktan başka çıkar yol yok. Ama her şeyden önce sınıfın yaratıcılığı ve değiştirici gücünden öğrenmek şartıyla. Sungurlar, Kavel Kablo ve 15-16 Haziranlar bizlere bu yolu gösteriyor. Sınıfa güvenerek ve sınıfla beraber yürüyerek...

Not: Bu izlenim-değerlendirme yazısı tekstil grevinin büyük önemini karartmamalıdır. Yazı, grev uygulamasının hayata geçirildiği bir bölgedeki izlenimler üzerinden kaleme alınmıştır.

EKU'da patrondan provokasyon

EKU Fren'de çalışan işçilere Birleşik Metal-İş'ten istifa etmeleri yönünde baskılar devam ederken, istifayı kabul etmeyen iki işçi daha işten atıldı. Atılan iki işçi de direnişte olan arkadaşlarına katıldı.

Öğlen ve vardiya çıkışlarında içerideki işçilerin katılımıyla devam eden protesto eylemleri nedeniyle, EKU patronu kapıları kapatarak işçilerin biraraya gelmelerinin önüne geçmek istiyor. Yasaklara karşın biraraya gelen işçiler eylemlerine devam ediyorlar.

27 Ağustos'ta sabah saatlerinde EKU ortaklarından Mehmet Dudaroğlu işçilerin direniş yaptıkları fabrika kapısına gelerek "şerefsizler" diye bağırma başladı. İşçiler "Gün gelecek devran dönecek hainler işçiye hesap verecek!", "İnadına sendika, inadına DİSK!" sloganlarını haykırarak karşılık vermedi. Ardından işçiler EKU patronu Mehmet Dudaroğlu hakkında suç duyurusunda bulundu.

EKU fren fabrikasında son dönem işlerin yoğun olmadığı, içerideki döküm kazanlarının bakımda ya da arızalı olduğu söyleniyor. Birçok işçi bu yüzden izine çıkarılmış. İzinde olan işçilerin birçoğu direnişteki arkadaşlarının yanında bekliyorlar.

Bu süreçte patron Çelik-İş kozunu yeniden devreye sokarak fabrika içinde Çelik-İş bürokratlarının istediği gibi çalışmasına izin veriyor. Fabrika içindeki süreci aktaran bir EKU işçisinin görüşlerini sunuyoruz.

İstifa baskısına karşı eylemli yanıt

"İşçilere karşı içeride yoğun baskılar hala devam ediyor. Gözümüzün önünde kenara çekip konuşmaya çalışıyorlar birçok arkadaşla. 1 saat boyunca konuştukları oluyor. Özellikle eski işçilerle sürekli Birleşik-Metal-İş'ten istifa ettirmek için konuşuyorlar. Psikolojik baskı da sürekli uygulanıyor tüm işçilere karşı. Psikolojik baskıyı da geçtik, kapıları kapatıyorlar. 'Onu yapmayın, bunu yapmayın' diyorlar. İçerideki arkadaşlar ve dışarıdaki arkadaşlar dayanışma içerisindedir. Bu dayanışmayı kıramadılar. Şerafettin Koç birkaç defa geldi. Toplantı yaptılar. Biz de onları kovduk. Genel merkez yöneticisi gelmişti. 'Buradaki yönetimi değiştireceğiz, bir ay daha bekleyemediniz. Sözleşmeyi de yenileyecektik' dediler. O sıra fırtına koptu zaten. Bizim arkadaşlarımız işten çıkartılıyor, hiçbir şey yapmıyorsunuz, onlar bize bir ay daha bekleyemediniz diyor. Onları 5-6 işçi dinledi. Dinleyenler de patron yalakaları idi. Biz Çelik-İş yöneticilerini kovduktan sonra bir daha geldiler, alkış ve sloganlarla protesto ettik. İş bırakıp elimizde demir çubuklarla tezgahlara vurduk. Sonra dışarı çıkmak zorunda kaldılar. Bir daha da görmedik Çelik-İş yönetimini.

EKU Fren işçileri bazı bedelleri ödedi. İşsiz kalmayı göze alarak bu yola girdiler. Haklarını da alacaklar, inanıyorum buna. Sen yeni girmişsin ne faydası var sana dediler. Bana olmazsa içerideki arkadaşlara faydası olacaktır. Bundan sonra bu fabrika işçileri daha iyi koşullarda çalışsın. Önemli olan budur."

Kızıl Bayrak / Gebze

Büyük tekstil grevinin GOP'taki yansımaları üzerine...

Greve patron-polis-sendikacı kiskacı

İşçilerin sınıf bilinci taşımadığı-taşıyamadığı yerlerde patron-polis-sendika üçlüsü yine işçileri denetim altında tutmayı başarabilmiştir.

12 bin tekstil işçisinin katıldığı büyük grevle ilgili Trakya, Bursa ve İstanbul'un Esenyurt ve Sefaköy bölgelerinden birtakım olumlu gözlemler basınımıza yansıdı. Fakat Topkapı'da bu türden olumlu gözlemler edinemedik. Grevin ilk günlerinden itibaren hemen hemen her gün Topkapı bölgesinde tekstil grevine katılan birçok fabrikaya Gaziosmanpaşa BDSP olarak grev ziyaretinde bulduk. Ziyaret ettiğimiz Tekstüre, Bezci ve Epengle fabrikalarında karşılaştığımız tablo bu yazıyı yazmayı bir zorunluluk haline getirdi.

Bahsi geçen bu fabrikaların üçünde de alana vardığımız anda bizimle fabrika güvenliği muhatap oldu. Güvenliğin söyledikleri ise üç yerde de aynıydı: İşçilerin destek kabul etmediği, desteğe de ihtiyacı olmadığı idi. Buna karşılık işçilerin destek isteyip istemediğini ancak işçilerin kendilerinin belirtebileceği buna güvenlikçinin karar veremeyeceğini ısrarla belirtmemiz üzerine bizimle görüşmeyi kabul eden bazı grevci işçiler de hemen hemen aynı şeyleri ifade etti. Desteğe ihtiyaç olmadığı, zira patronla bir sorunları olmadığı, emeklerinin karşılığını alabildiklerini ve bu desteklerin greve zarar vereceğini belirttiler.

Greve gitme nedenlerini sorduğumuzda ise patronla aralarında bir sorun olmadığını, bunun sadece işveren-işçi sendikası arasındaki bir anlaşmazlık sonucu oluştuğunu söylediler. Bu söylenenler işçilerin verili geri bilinç seviyelerinin bir ifadesi. Ama yine de ortada anlayışla karşılanacak bir durum yok, çünkü söylenenlerden anlaşıldığı kadarıyla bu gerilik bizzat patron-polis ve sendika görevlileri tarafından yaratılıyor. Çünkü işçiler düzenli olarak patron-polis ve sendika görevlilerinden oluşan üçlünün onları düzenli ziyaret ettiğini vurguluyorlar.

Bu baskıya boyun eğen işçiler gerçekte grevi zayıflatıyorlar. Patronun işçilere "kimseden destek kabul etmeyin ihtiyaçlarınızı ben karşılayacağım. Bu grev de uzun sürmeyecek sorun yakında çözülecek" gibi söylemler vermesi, polisin ve sendika temsilcilerinin de bunlara yakın ifadelerde bulunması

bir tuzaktır. Keza Tekstüre fabrikasına gittiğimizde kapıdaki güvenlikçinin aynı sözleri diğer işyerlerinde olduğu gibi tekrar etmesi sırasında, tüm bu diyaloglara yakından şahit olan sendika işyeri temsilcisi hiçbir şekilde olaya müdahil olmamış, tek kelime dahi etmemiştir. Bu durum da sendika yöneticilerinin tutumlarının ne olduğunu sergilemekten başka bir işe yaramıyor.

Bu geri tablo içinde her şeye rağmen biz sınıf devrimcilerini hoş karşılayan, sohbetler gerçekleştiren Titbaş işçileriyle gerçekleştirdiğimiz sohbetler var olan geri tabloyu bir parça değiştiriyor. İşçiler grev öncesinde sendikanın hiçbir şekilde işçileri ziyaret etmediğini, herhangi bir bilgilendirme veya işçilerin fikirlerini alabilmek amacıyla toplantı yapmadığını ifade ettiler. Grev sürecinde de arada bir kontrol amacıyla uğrayıp gittiklerini, grev uzarsa işçilerin ihtiyaçlarının nasıl karşılanacağı ve içeride sendikasız işçilerin üretimi büyük oranda devam ettirmesi gibi sorunlarla hiçbir şekilde ilgilenmediklerini ifade ettiler. Türkiye işçi sınıfının mücadele tarihine mal olmuş o davullu zurnalı coşkulu grev tablosunun hiçbir şekilde bu greve yansıtılmadığını ifade eden işçilerin sendikaya öfkeli olduğu görülmekteydi.

Büyük tekstil grevi ile ilgili tüm bu yukarıda aktardıklarımız bu büyük grevin geri yanlarıdır. Birçok işkolu ve işyerinde olduğu gibi yine bildik bir oyun oynanmıştır. İşçilerin sınıf bilinci taşımadığı-taşıyamadığı yerlerde patron-polis-sendika üçlüsü yine işçileri denetim altında tutmayı başarabilmiştir. İşçileri devrimcilerden yalıtılmak için elbirliği yapmışlardır.

Tüm ayak oyunlarına, tuzaklara ve satışlara rağmen işçilerde alttan alta büyüyen mücadele isteği her şeye rağmen önümüzdeki süreçte de yükselerek devam edecektir. Biz sınıf devrimcilerine bu süreçte düşen en önemli görev sınıfta beliren bu mücadele etme isteğini yaratıcı araçlar ve isabetli taleplerle birleştirerek engelleri yıkarak doğru mecralara akıtılmaktır.

GOP BDSP

Suçlarınızın üzerini örtemeyeceksiniz!

Metal İşçileri Birliği yakanızı bırakmayacak!

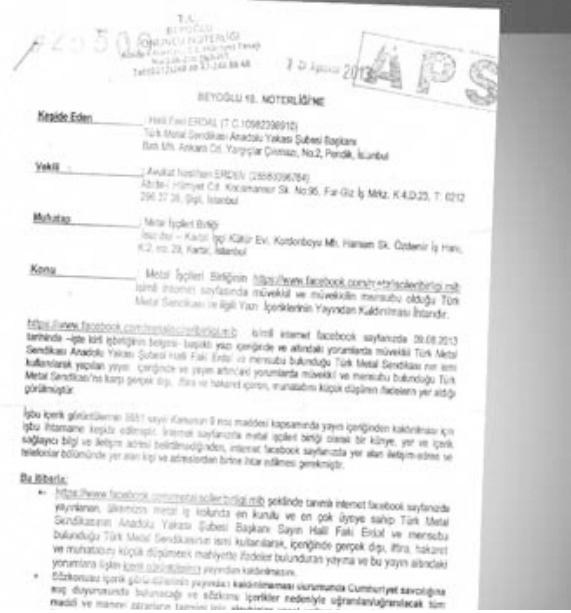

Arçelik'te işçileri işten atmak için yaptıkları kirli işbirliğini belgeler yoluyla kanıtladığımız Türk Metal'in Anadolu Yakası Şube Başkanı Halil Faki Erdal, tarafımıza noter yoluyla ihtar gönderdi. "İhtarname"de belgelerin yayımlandığı facebook adresimizdeki haberin ve altına işçiler tarafından yazılan yorumların kendisine ve Türk Metal'e yönelik gerçek dışı, iftira ve hareket içerdiğinden yakınıyor. Bunun için yayın içeriğinin sayfadan kaldırılmasını, aksi halde savcılığa suç duyurusunda bulunacağını bildiriyor, yani tehdit ediyor.

Metal İşçileri Birliği olarak öncelikle belirtelim ki, yayınladığımız haber ne gerçek dışı ne de iftiradır. Ortada işçi sınıfına ihanetin belgeleri vardır ve bu belgeler Halil Faki ve ortaklarının işçilerin o çok iyi bildiği çalışma tarzının kanıtlarıdır. Belgelerin bir kısmı işten atılan Çayırova Arçelik işçilerinin isim listesinden oluşmaktadır. İsimlerin yanına ya da listenin altına, işçilerle ilgili, hangilerinin atılacağı, hangilerinin korunacağı, hangilerinin Birleşik Metal-İş'e çalıştığı şeklinde kayıtlar düşülmüştür. Çünkü aslında bu bir fişlemedir.

Türk Metal'in çalışma şeklini bilen metal işçileri için malumun ilanı olan bu belge, bu işbirlikçi çetenin haklarını korumakla mükellef olduğu işçilerin nasıl kuyusunu kazdığını, patronla işçilere karşı nasıl bir kirli işbirliği içerisinde çalıştığını ispatlamaktadır. İşte bu nedenle de Türk Metal'in bu kazığını yemiş, hayatları altüst edilmiş, kış ortasında işsiz bırakılıp da çocuğuna ekmeğe götürmemiş pek çok işçi arkadaşımız da haberin altına düşükleri yorumlarla son derece haklı tepkilerini gösterdiler.

Halil Faki Erdal, hakkında söylenenlere hakaret diyeceğine önce şu soruların yanıtını vermeliydi: Kış ortasında sokağa atılan onlarca Arçelik işçisinin işten atılmasında parmağın var mı? Bu işçiler neden işten atılma nedeni olarak seni ve sendikayı gösterdi? Neden işe dönmek için mücadele eden bu işçilerin yanında olmadın, tek bir telefon etmedin, avukat desteği sunmadın, fabrikanın önünde eylem yaptıklarında yanında durmadın?

İşte durum böyleyken kirli işbirliği belgelenmiş olan Halil Faki Erdal bir de bizi tehdit ederek bu gerçeklerin üzerini örtebileceğini sanıyor. Oysa kendisinin öncelikle yapması gereken şey, ihtarlar çekmek değil yapabiliyorsa kamuoyunun önünde belgeleri çürütmek ya da kabul edip işçiyi hesap vermektir. Ama işte ilkini yapamayanlar ikincisinden de kaçıyorlar. Sonra da tutup soluğu savcılıkta alıyorlar. Böyle davranmak da ne kadar bürokrat, ne denli aciz ve ne kadar metal işçisinin öfkesinden korktuklarını bir kez daha göstermiş oluyorlar sadece.

Metal İşçileri Birliği olarak işte bundan dolayı söz konusu yayını kaldırılmayacağını duyuruyor, gerçekleri yazmaktan, metal işçisinin haklarını savunmaktan başka hiçbir çıkarı olmayan faaliyetlerimizi inatla ve inançla sürdürmekten vazgeçmeyeceğimizi bildiriyoruz.

Ayrıca Faki Erdal'a bir ihtar da biz çekiyoruz: Faki Erdal, belgelerle kanıtlanan kirli işbirliğinin hesabını ver! Sendika tabelası adı altında çevirmedik kirli iş bırakmayan mafya örgütüyle birlikte işçinin yakasını bırak! Aksi halde alavere dalavereyle, baskı ve zorbalıkla, patronların yardımı ve kollamasıyla şimdilik yıkılmaktan kurtardığınız düzeninizi metal işçisi elbet yıkar, sizi sırtından atar, yaptıklarınızı da burnunuzdan fitil fitil getirir.

Son olarak metal işçilerine çağrımızdır: Hepinizi, aidatlarınızla saltanatlar kurmuş olan bu işçi düşmanlarına karşı dik durmaya, bu yolda mücadelesini kararlılıkla sürdüren Metal İşçileri Birliği'ne ve onun Türk Metalciler tarafından hedef alınan facebook sayfasına sahip çıkmaya çağırıyoruz.

Bunun için www.facebook.com/metalsicileribirligi.mib sayfasını beğenelim, Türk Metalciler'in yayından kaldırmak istediği haberimizi (<https://www.facebook.com/metalsicileribirligi.mib/posts/413386878779225>) paylaşalım, işçi arkadaşlarımıza da duyuralım.

Metal İşçileri Birliği
23 Ağustos 2013

MİB'den Arobus'a bildiri dağıtımı

Metal işçileri Birliği, Arobus fabrikasına son gelişmelere yönelik bildiri dağıtımını gerçekleştirdi.

Türk Metal fabrikada yetkiyi aldığı söylese de hala Birleşik-Metal ile davalık olduğu için yetki ve sözleşme süreci askıda. Sözleşme veya işçilerin hak mücadelesi yönünde bir derdi olmayan Türk Metal, işçileri oyalamakla meşgul. Patronla yaptığı anlaşma da bu yönde zaten. Türk Metal'in yönlendirmesi ile işe giren işçiler "biz burada Birleşik Metal'e karşı varız, yöneticilerin de yetki ya da sözleşme gibi bir derdi yok" diyorlar. Uzun süredir ortalıkta görünmeyen Türk Metal yönetimi ve patron ortaklığını teşhir eden, mahkemenin büyük olasılıkla uzun sürmesinden dolayı bir sözleşmenin olmaması ve bundan işçilerin çok yönlü kaybını anlatan Metal İşçileri Birliği bildirisini işçiler tarafından onaylanarak ilgi ile karşılandı.

"Bekleyerek değil, mücadele ederek hak kazanılır!" başlıklı bildiri Arobus işçilerine mücadelelerine sahip çıkmaları, satışa karşı uyanık olmaları anlatılıyordu. Arobus işçilerini göreve çağıran bildiri dağıtımını üzerine, haftalardır ortalıkta gözükmemeyen sendikacılar ertesi gün Arobus fabrikasına gelerek, ikiyüzlü vaatlerini işçilere anlattı. Patronun itfaiyesi görevini gören Türk-Metal çetesi, Metal İşçileri Birliği'nin bildirisinden hayli rahatsız olmuş. Yasal sürecin henüz tamamlandığını anlatan Türk Metal yöneticisi işçilerin soruları karşısında kem küm etmekten başka bir şey söyleyemedi. Türk Metal'in temsilci olarak gönderdiği yönetici Arçelik temsilcisi idi. İşçileri fişleyen Arçelik temsilcilerine görevlerini kendi fabrikalarında gerçekleştirdikleri için burada da yangını söndürme görevi verilmiş. Fabrikaya yetki belgesini asan Türk Metal sözleşme yapmaktan çok işçileri susturma peşinde.

Kızıl Bayrak / Gebze

Çimsetaş'ta bülten dağıtımı

Metal İşçileri Bülteni'nin son sayısı Mersin'de Çimsetaş fabrikasına dağıtıldı. Birleşik Metal-İş'te örgütlü Çimsetaş fabrikasına Metal İşçileri Bülteni'nin son sayısı ulaştırılırken, dağıtım esnasında ve sonrasında işçilerle bülten hakkında sohbet edildi.

Kızıl Bayrak / Adana

Savaş, anti-emperyalist müca

Emperyalizmin savaş ilanı

11 Eylül saldırısının ardından ABD emperyalizmi ve onun liderliğini yaptığı emperyalist NATO bloku, dünya halklarına ve "terörizm" ortak sıfatı ile damgaladıkları tüm devrimci ve sistem karşıtı güçlere açıkça savaş ilan ettiler. ABD'li emperyalist şefler bunun uzun süreli, acımasız ve kesin sonuç alıcı bir savaş olacağını, o günden bugüne döne döne tekrarladılar. ABD başkanı ilan edilen savaşa on yıllık bir süre biçti ve ilk hedef olarak seçilen Afganistan'a karşı yürütülecek savaşı "21. yüzyılın ilk savaşı" olarak tanımladı. Bu, sırada yeni savaşların bulunduğu da zimnen bir ilan idi.

Emperyalist dünyanın bu açık savaş ilanını ve bu çerçevede ortaya konulan tüm öteki iddiaları ciddiye almak için her türlü nedene sahibiz. Kaldı ki emperyalistler ilan ettikleri savaşın tüm cephelerinde (ezilen halklara karşı, kendi ülkelerinde temel demokratik hak ve özgürlüklere karşı, dünya ölçüsünde devrimci akımlara karşı ve nihayet, sisteme şu veya bu nedenle, şu veya bu sınırlar içerisinde aykırı düşen rejimlere ve akımlara karşı, toplamında dört cepheli bir savaş) daha şimdiden harekete geçtiklerine göre, bu konu herhangi bir tartışma gerektirmemekte, herhangi bir hafifseme de kaldırmamaktadır. Durum gerçekten ciddidir ve devrimciler cephesinden de bunun gerektirdiği bir ciddiyetle ele alınmayı gerektirmektedir.

İlan edilen savaşı ciddiye almanın en temel gereklerinden biri ise, bunun, özellikle de ABD

emperyalizmi payına, hiç de basit bir ölç alma ve süper güç olarak gücünü gösterme girişiminden ibaret olmadığına bilincinde olmaktır. İlan edilen savaşın kapsamı ve amaçları gözönünde tutulduğunda, sorunun bu yanı yalnızca güncel bir ayrıntıdan ibarettir. Asıl amaç; ABD emperyalizminin dünya hakimiyetini yeni adımlarla pekiştirmek, emperyalist nüfuz mücadelelerinde yeni üstünlük alanları ve mevziler elde etmek; ve temel önemde bir nokta olarak, sistemin biriktirdiği sorunlar ve keskinleştirdiği çelişkiler zemininde hızla güç kazanma olanakları günden güne büyüyen toplumsal muhalefeti ve devrimci akımları daha baştan, daha güçsüz filizler halinde iken ezmek, böylece kurulu düzenler ve bir bütün olarak sistem için tehlike olmaktan çıkarmaktır.

Emperyalist şeflerin 11 Eylül saldırısı sonrasında yeni bir tarihi dönemin başlangıcı ilan etmeleri bu açıdan boşuna değildir. Onlar dünyanın yeni çehresinin gerçekte bundan sonraki saldırı ve düzenlemelerle belirleneceğini, '90'ların başında ilan edilen "yeni dünya düzeni"nin asıl bundan sonra kurulacağını küstahça açıklamalarla dile getirip duruyorlar.

Yeni bir bunalımlar, savaşlar ve devrimler yüzyılı

Komünistler 21. yüzyılın yeni bir devrimler dalgasına sahne olacağını yıllardan beridir yineliyorlar.* Bu tespit ve öngörü, devrimci iyimserlikten öteye, nesnel olgulara ve bugünden kendini açık biçimde

gösteren eğilimlere dayanmaktadır. Kapitalist dünyanın ve emperyalist sistemin biriktirdiği muazzam sorunlar ve keskinleştirdiği çelişkiler, bunun böyle olacağını, günden güne şiddetlenen sınıflar mücadelesinin önümüzdeki on yıllarda birçok ülkede kaçınılmaz olarak bu noktaya varacağını göstermektedir.

* "...Yeni dönem, iki binli yıllar, dünyada ve Türkiye'de yeni devrim dalgalarına sahne olacaktır. Bu salt devrimci iyimserliğe dayalı bir kehanet değildir. Dünya ölçüsünde işçi sınıfının ve ezilen halk kitlelerinin yeni bir mücadele dönemine girdiklerinin, proleter hareketin ve halk isyanlarının yeni bir tarihi evresinin başladığının şimdiden çok sayıda somut göstergesi mevcuttur. Partimizin kuruluşu bu yeni dönemin, geleceğin yeni devrimler dalgasının kendi coğrafyamızdan başarılı bir önderlikle kucaklanabilmesine bir ilk hazırlıktır." (TKİP Kuruluş Kongresi Bildirisi)

Kaldı ki emperyalist dünyanın kendi içinde de bunun böyle olacağını öngörenlerin sayısı giderek artmaktadır. Bunlardan bazıları, kapitalist dünyanın biriktirdiği sorunların ilerde kaçınılmaz olarak yolaacağı büyük toplumsal çalkantılar ve patlamaların 21. yüzyılı bile aratacağını söylemektedirler. Dahası, ilerde bunlar üzerinden geriye doğru bakıldığında, 20. yüzyılın birçok kimseye bir "barış ve sükunet yüzyılı" olarak bile görünebileceğini, sözlerine eklemektedirler.

11 Eylül saldırısının ardından "21. yüzyılın ilk savaşı"nın başladığını ilan eden ABD başkanı, bir bakıma sistem adına, bu aynı yüzyılı bir "savaşlar yüzyılı" olarak tanımlamıştır. Emperyalist şeflerin dilinde "savaş"ın çok yönlü bir anlam taşıdığını; bölgesel emperyalist müdahaleler ve savaşlardan genelleşmiş bir emperyalist dünya savaşına, sistem karşıtı toplumsal muhalefetin ezilmesi ve iç savaşlardan devrimci akımlara yönelik sistematik kirli yoketme savaşlarına kadar, geniş bir anlama ve kapsama sahip olduğunu burada gözönünde bulundurmalıyız. Halihazırda bu savaş türlerinden bir tek emperyalist dünya savaşı hariç, tüm ötekiler açıkça ya da nispeten örtülü bir biçimde dile de getirilmektedir. Fakat olup bitenler, şimdilik telafuz edilemeyen emperyalistler arası savaşın tohumlarını da, kızışan emperyalist rekabet ve nüfuz mücadeleleri üzerinden yeterli açıklıkta ortaya koymaktadır.

Karşıt konumlardan gelen bu değerlendirme ve tanımlamaların ortak anlamı, girmiş bulunduğumuz yüzyılın bir bunalımlar, toplumsal çalkantılar, savaşlar ve devrimler yüzyılı olacağıdır.

Burada dikkate değer olan ve tarihsel önem taşıyan bir nokta var. Geride kalan yüzyılın başında, yani 20. yüzyılın ilk yıllarında da, girilen yeni yüzyıla ilişkin öngörü ve beklentilerin çerçevesi aşağı yukarı buydu. Bunun 20. yüzyılın olaylarıyla tamamen doğrulandığını

dele ve Partimizin programı/1

biliyoruz. 20. yüzyıl, dünya tarihinin o güne dek gördüğü en büyük sarsıntılara, büyük bunalımlara, savaflara ve devrimlere sahne oldu.

Sistemin bugünden biriktirdiği sorunlar ve keskinleştirdiği çelişkiler, 21. yüzyılın da benzer nitelikte toplumsal gelişmelere ve olaylara sahne olacağını göstermektedir. Temel özellikleri ve eğilimleri üzerinden ele alındığında çağ aynı çağ olduğuna göre, bunun böyle olması, şaşırtıcı olmak bir yana kaçınılmazdır da. Şu an için değişmiş bulunan temel olgu, yalnızca, dünya ölçüsünde devrim güçleri ile karşı-devrim güçleri arasındaki kuvvet dengeleridir. Çözülme bir yana gitgide ağırlaşan ve genelleşen temel sorunlar ile bunun keskinleştirdiği çelişkiler, bu kuvvet dengelerinde gelecekte devrim lehine sürekli ve hızlı bir değişiminin verimli zemini, bir bakıma güvencesidir.

Teorik bakış açısı ve tarihsel perspektifin önemi

Bütün bunlar, 11 Eylül saldırısını izleyen güncel gelişmelere teorik ve tarihsel bir perspektif üzerinden yaklaşabilmenin olağanüstü önemini de gösterir. Komünistler, burjuva propagandasının tüm dikkatleri güncel ayrıntılar üzerinde toplama, böylece düşünme ve kavrama yeteneğini kısırlatıp boğma çabalarının tuzagina düşmekten özenle kaçınarak, güncel gelişmeleri teorik ve tarihsel bir perspektifle ele almak üstünlüğünü özenle korumalıdır. İçinden geçmekte olduğumuz dönem, teorik bakış açısını ve tarihsel perspektifi her zamankinden daha çok güçlendirmemizi gerektirmektedir. Bu, marksist teoriyi ve partimizin teorik birikimini özümsemek üzere daha yoğun ve sistematik bir çaba demektir. Bu, parti programımızın daha derinden özümsemesi ve gündelik sınıf mücadelesinde etkili bir silah olarak kullanılması demektir.

Güncel gelişmelerin bizi karşı karşıya bıraktığı sorunlara daha yakından bakıldığında, bunun önemi çok daha iyi anlaşılır. Ortada ABD liderliğindeki emperyalist blok tarafından ilan edilmiş çok yönlü ve “uzun süreli” bir savaş var. Şu günlerin tüm tartışmaları, üstelik dünya ölçüsünde, savaş sorunu üzerinde odaklanmış bulunuyor. Bu durum karşımıza, bir bakıma kendiliğinden, savaş sorunuyla bağlantılı olarak doğru yanıtlanması gereken bir dizi sorun çıkarmaktadır. Bunlardan başlıcalarını, güncel savaş ilanı ile bağlantılı olarak, şöyle sıralayabiliriz:

En genel tanımıyla, savaş nedir? Genel olarak kapitalizm ve savaş, özel olarak kapitalizmin emperyalist aşaması ile savaşın ilişkisi nedir? Haklı ve haksız, devrimci ve gerici savaşlar ayrımı yapmanın tarihsel-toplumsal temeli nedir, bu ayrımın ilkesel ve

politik önemi nereden gelir? Bu son sorunla bağlantılı olarak, burjuva ve küçük-burjuva pasifizminin anlamı ve işlevi nedir? Savaşları ortadan kaldırmanın ve insanlık çapında genel bir silahsızlanmayı gerçekleştirmenin tarihsel koşulları nasıl kavranmalıdır?

Teorik ve ilkesel çerçevenin ötesinde, güncel durumla bağlantılı politik ve pratik sorulara gelince. ABD emperyalizmi ve NATO tarafından ilan edilen güncel savaşın anlamı ve hedefleri burada en öncelikli ve temel önemde sorundur. İlan edilmiş bu çok yönlü savaşın işçi sınıfının, emekçilerin ve ezilen halkların yaşamı üzerindeki çok yönlü etki ve sonuçları, bunu izleyen bir öteki temel sorundur. İşçi sınıfı ve emekçiler ile ezilen halkların bu savaşa karşı etkin bir mücadeleye çekilebilmelerinin imkanları ve sorunları, bir başka temel sorundur. Bunlara güncel önem taşıyan iki temel sorun daha ekleyebiliriz. İlki, dünya çapında ilan edilmiş bu savaşa karşı mücadelenin enternasyonal boyutları ve gerekleridir. İkincisi ise, emperyalistler tarafından savaşın özel hedefi olarak tanımlanan devrimci siyasal akımların yeni dönemdeki çalışma ve mücadelelerinde karşı karşıya kalacakları ağır koşullar ve buna karşı, her şart altında çalışmayı ve mücadeleyi aksatmaksızın sürdürebilmeyi güvence altına almak üzere şimdiden düşünülmesi ve pratikte derhal atılması gereken adımlar, alınması gereken politik-örgütsel önlemlerdir.

Bu sorunların her birinin yanıtlanması başlı başına bir incelemeyi gerektirir. Bizim buradaki sorumuz ise bu değildir. Burada yapmaya çalışacağımız, daha çok, bu sorunların teorik ve ilkesel, stratejik ve taktik çerçevesini, programımız üzerinden, mümkün olduğunca kısa ve özlü bir biçimde ortaya koymaya çalışmaktır.

Bu yapıldığında, programımızın, güncel gelişmelerin sağlam bir temel üzerinde kavranması ve bunlar karşısında tutarlı devrimci tutum ve politikaların geliştirilmesi bakımından taşıdığı olağanüstü önem, somut olarak da görülecektir. Fakat hemen hatırlatalım ki, her konuda olduğu gibi, savaş, emperyalizm, savaşa ve emperyalizme karşı devrimci mücadele konularında da, parti programımız, ancak ona kaynaklık eden teorik ve tarihsel arka plan üzerinden kavranabilir. Dolayısıyla, parti programımızın konuya ilişkin hükümlerine kısa açıklamalar eşliğinde işaret etmekle sınırlı kalacak buradaki çaba, bu arka plana ilişkin inceleme ve özümseme çabasına bir itilim kazandırdığı ölçüde bir anlam taşıyabilecek ve amacına ulaşabilecektir.

Kapitalizm savaş demektir!

Kapitalizm savaş demektir. Programımız daha ilk adımında, daha *Giriş*'inde kapitalist sistemi savaşların

kaynağı olmakla suçlar ve temel tarihsel olguları buna kanıt olarak gösterir. *Giriş* bölümünde, kapitalizmin “*tarihsel bir sistem olarak bir genel bunalım aşamasına girdiği*”ne işaret eden paragraf, 20. yüzyıl üzerinden; “*İnsanlığı iki kez toplu yıkıma götüren emperyalist savaşlar, sayısız gerici bölgesel savaşlar, faşist barbarlık, tüm yıkıcı sonuçlarıyla ‘büyük bunalım’lar, sert sınıf mücadeleleri, iç savaşlar ve devrimlerden oluşan yüzyıllık bilanço*”dan söz eder. (**TKİP Programı**, s.13-14)

Burada, yüzyıllık bilanço içerisinde, emperyalist aşamasındaki kapitalist dünya sisteminin kaynaklık ettiği emperyalist ve gerici savaşlar ile devrimci sınıf savaşları, iç savaşlar ve devrimler birarada verilmiştir. Bu niteliği ve amacı yönünden tümüyle birbirinden farklı iki temel kategorideki savaş türünün ortak kaynağı, kapitalizmin uzlaşmaz sınıf çıkarları ve çelişkilerine dayalı yapısıdır. Yani kapitalizm, meta üretimi ve özel mülkiyete dayalı yapısıyla, bu yapı üzerinde kendini gösteren uzlaşmaz sınıf çıkarları ve çelişkileriyle, her türlü gerici ve emperyalist savaşın kaynağı olmakla kalmaz, devrimci sınıf mücadelelerinin, onun yoğunlaşmış ve genelleşmiş bir aşaması olan iç savaşların, ve nihayet devrimlerin de nesnel kaynağını oluşturur.

Bir başka ifade ile, kapitalizm kendi dolaysız ihtiyaçları doğrultusunda döne döne gerici ve haksız savaşlar üretmekle kalmaz, kendi anti-tezi olan devrimci savaşlara da, kendisini tarihe gömme tarihsel amacına yönelmiş devrimci sınıf mücadeleleri ile devrimlere de bizzat kaynaklık eder. Kapitalizm savaş demektir tanımı, daha çok kapitalizmin kaynaklık ettiği her türden gerici savaş gerçeğine işaret etmekle birlikte; sorunu burada ifade ettiğimiz genel diyalektik perspektif içerisinde kavramak, teorik ve tarihsel olarak doğru olan tutumdur.

Programımız, bu *Giriş* bölümünün ardından, teorik ana bölümün ilk alt bölümünü oluşturan *Kapitalizm* başlıklı ara bölümde, tarihsel oluşumu içerisinde kapitalizmin temel yasallıklarını ve karakteristiklerini verdikten sonra, bölümün son maddesini oluşturan 8. maddede şunları söyler:

“*Özel mülkiyet düzenine dayanan burjuva sınıf egemenliği, siyasal gericiğin, savaşın, ulusal baskı ve düşmanlıkların, kadının sosyal ezilmişliğinin ve köleliğinin de kaynağıdır.*” (s.17)

Burada farklı nitelikteki toplumsal ve siyasal sorunların kapitalizmle kopmaz ilişkisi dile getirilmektedir. Bildiğimiz normal biçimiyle “savaş” da bunlardan biri olarak anılmaktadır. Fakat biz, “siyasal gerici” ile “ulusal baskı ve düşmanlıklar”ı da bu kapsamda ele alabiliriz. Zira siyasal gerici, dolaysız olarak, kapitalist sınıfın işçi sınıfının ve emekçilerin kurulu düzene karşı mücadelelerini boğmak ihtiyacının

ürünüdür. Kapitalizmin emperyalist aşamasında bu gericiliğin yoğunlaşması ve devlet yapısı içinde kurumlaşması, faşist diktatörlük biçimini alır ve ezilen-sömürülen sınıflara karşı sistematik ve dizginsiz bir teröre dönüşür. (Bu temel olguyu programımızın 20. maddesi ayrıca bu biçimiyle saptar). Bu da bir tür “savaş”tır (üstelik en kanlı ve kirli türünden) ve dolaysız olarak kapitalizmin ürünüdür.

Aynı şekilde, “ulusal baskı ve düşmanlıklar”, bir devletin sınırları içerisinde, başka halkların köleleştirilmesine ve bu köleliğin kırılmasına yönelik çabaların ise kirli bastırma savaşlarıyla boğulmasına (Kürt halkına karşı Cumhuriyet tarihinin değişik dönemlerinde sürdürülen gerici bastırma savaşları buna örnektir) yol açar. Ülke dışında ise, komşu ülkelerle sonu gelmeyen sürtüşmeler üretir (Türk-Yunan anlaşmazlığı hatırlansın) ve sık sık patlak veren gerici bölgesel savaşlara yolaçar (modern tarihin her döneminde ve dünyanın birçok bölgesinde, komşu ülkeler arasındaki gerici çatışmalar ve savaşlar bunun örneğini oluşturur).

Burada, bütün bu örnekler üzerinden, kapitalizmin, doğası gereği ürettiği toplumsal ve siyasal sorunlar nedeniyle, çatışmalar ve giderek çeşitli türden gerici savaşlar için nasıl verimli, bitmez tükenmez bir kaynak oluşturduğunu görüyoruz. Kapitalizm savaş demektir temel gerçeğini, bu geniş kapsam üzerinden de ele almak ve anlamak durumundayız.

Emperyalizm ve emperyalist savaşlar

Programımız kapitalizm ve savaş ilişkisini bu genel sınırlar içerisinde bırakmaz; onun emperyalist aşaması ile bu aşamanın tipik bir olgusu olan emperyalist savaşlar arasındaki dolaysız ilişkiyi de ortaya koyar. “*Emperyalizm ve dünya devrim süreci*” başlıklı üçüncü alt bölümde yeralan 17. madde buna işaret eder:

“*Emperyalist tekeller arasında dünya ölçüsünde süren kıyasıya rekabet, büyük emperyalist devletler arasında pazarlar, hammadde kaynakları, kârlı yatırım alanları ve genel olarak nüfuz alanları uğruna şiddetli mücadele biçimini aldı. Eşitsiz gelişmenin şiddetlendirdiği bu mücadele, görülmemiş boyutlara varan militarizmin ve dünya egemenliği uğruna verilen emperyalist savaşların kaynağı haline geldi.*” (s.21)

Burada, emperyalizm çağının temel bir olgusunu oluşturan devasa boyutlarda militarizm ve silahlanma yarışı ile emperyalist savaşların kaynağının birarada konulduğunu görüyoruz. Bu iki olgunun burada işaret edilen iktisadi ve toplumsal niteliğini ve kaynağını doğru anlamak, savaşa ve militarizme ilişkin pasifist görüş ve tutumların eleştirisi bakımından özel bir önem taşımaktadır. Kendini daha çok küçük-burjuvazi şahsında gösteren ve içinden geçmekte olduğumuz tarihi dönemde özellikle güçlü olan bu görüş ve tutumların yüzeyselliği, yalnızca burada işaret edilen temel teorik gerçekten hareketle değil, yanısıra, 20. yüzyılın bütün bir tarihsel deneyimi üzerinden de açıkça görülebilir.

Buna en yakın dönemin olguları üzerinden bakalım. Militarizmi ve silahlanma yarısını salt “iki kutuplu” dünya olgusu üzerinden ele alan ve zamanında buna karşı geniş çaplı protestolar da gerçekleştiren Batılı ülkelerin ara katmanları, Sovyetler Birliği ve Varşova Paktı’nın dağılmasının ardından, bu sorunların artık ortadan kalktığı yanılgısına düşerek, bu konuda genel bir ilgisizliğe ve rehavete gömüldüler. Çünkü onlar militarizmi, silahlanma yarısını ve artan savaş tehlikesini, genel olarak kapitalizmin doğası, özel olarak

da emperyalizmin egemenlik ve paylaşım mücadeleleri üzerinden değil, fakat salt “iki kutuplu dünya” gerçeği üzerinden ele alıyorlardı.

Oysa tam da bu “iki kutuplu dünya”nın son bulması, tam da bununla bağlantılı “soğuk savaş” döneminin sona ermesiyle birliktedir ki, militarizm ve savaş tehlikesi azalmak bir yana, tersine, halklara yeni acılar ve yıkımlar yaratan bir gerçeklik halini aldı. Körfez savaşı, Balkan savaşı ve şimdi de Afganistan’a karşı gündemde olan savaş, bunun son on yıla sığan kilometre taşlarıdır. Bu arada, sayısız bölgesel sürtüşme ve savaşların yanısıra, doğrudan emperyalizmin kısıktırması ile gündeme gelen ve halklara büyük acılar yaşatan ulusal boğazlaşmaları da buna eklemek gerekir.

ABD emperyalizmi bugün “terörizm” ve “terörist devletler” türünden uydurma bir tehlikeyi, gerçekte ise bahaneyi, “füze kalkanı projesi”ne, yani uzayın silahlandırılması girişimine dayanak yapabilmektedir. Bu girişim, farklı görüşlerden birçok kimsenin de kabul ettiği gibi, dünya tarihinin görmediği boyutlarda bir silahlanma yarışının önünün açılması anlamına gelmektedir. Fakat dünya egemenliğini ne pahasına olursa olsun korumak, dahası pekiştirmek; bu arada ekonominin yeni düzeyde bir militarizasyonu ile silah tekellerine yeni kârlı alanlar açmak ve ekonomik durgunluğu bu yoldan aşmak sevdasındaki ABD’nin bu hiç de umurunda değildir. Tersine o, kendisini güçlü hissettiği bu alanda yeni bir silahlanma yarısını bir imkan saymaktadır.

Bütün bunlar militarizmin, silahlanma yarışının ve savaşların kapitalizmle kopmaz bağına ortaya koymaktadır. Bugün dünya üzerindeki tüm belli başlı emperyalist güçler kendi cephelerinden hummalı bir silahlanma çabası içindedirler. Çünkü onlar, dünyanın geleceğinde nüfuz mücadelelerinin sertleşeceğini, yeni paylaşım mücadelelerinin gündeme geleceğini ve bu paylaşım çatışan tarafların ancak kendi savaş güçleri ölçüsünde söz ve pay sahibi olacaklarını çok iyi bilmektedirler. Kapitalist sınıf, onun temsilcileri, bu konularda küçük-burjuvazinin naifliğiyle kıyas kabul etmez bir gerçekçilik içerisindedirler. Bugün dünya halklarına karşı ilan edilmiş ABD savaşıyla bağlantılı olarak bir kez daha sahnenin önplanına çıkan Henry Kissinger, ‘89 çöküşünün ardından dünya savaşı tehlikesinin ortadan kalktığını düşünen safdillerle adeta alay edercesine, gerçekleşmiş bulunan iki dünya savaşının hiç de Sovyet Bloku ile değil, fakat tam da Batı dünyasının kendi içinde meydana geldiğine işaret etmişti. Bu, emperyalist dünya savaşlarının niteliğine olduğu kadar kaynağına da yapılmış açık bir vurguydu ve geleceğe işaret eden yönüyle son derece gerçekçiydi.

Kapitalizmin şiddete ve savaşa dayalı doğası

Programımız, emperyalist aşamasına ulaşmış kapitalizm ile militarizm ve her türden emperyalist-gerici savaşlar arasındaki ilişkiyi yukarıda anılan temel hükmün yanısıra, başka hükümler üzerinden de ortaya koyar. Örneğin, “*Emperyalist kapitalizmin asalaklığı ve çürümesi*”ne ayrılmış 22. maddenin üçüncü bendi, bu çürüme ve asalaklığın kendini militarizm, savaş, kirli savaş, dizginsiz bir siyasal gericilik, saldırgan bir ırkçılık ve şovenizm olarak üreten olgusal görünümünü şöyle sıralar:

“*Militarizme ve savaşa ayrılan dev kaynaklar. Emperyalist müdahaleler ve gerici savaşlar zinciri.*

Etnik ve dini boğazlaşmalar. Sistematik devlet terörü, faşist katliamlar ve işkence. Devletlerin mafyalaşması, rüşvet, yolsuzluk, her türlü karanlık ve kirli işin yaygınlaşması ve kurumlaşması. Faşizm, ırkçılık, yabancı düşmanlığı ve şoven milliyetçilik.” (s.23)

Günümüz kapitalist toplumlarında kendini gündelik olaylar olarak gösteren ve binlerce, onbinlerce, hatta Afrika sözkonusu olduğunda milyonlarca insanın hayatına malolan bu yıkıcı olgular, kapitalizmin şiddete ve savaşa dayalı doğasını ortaya koymaktadır. Kapitalizm bütün bu çok yönlü ve şiddetli çatışmalar, didişmeler, boğazlaşmalar ve savaşlarla yaşamakta, onlarla beslenmekte, ancak bu sayede varlığını ve işleyişini sürdürebilmektedir.

Aynı bölümde yeralan bir başka maddeye, emperyalist küreselleşmenin güncel eğilimlerini ve çelişkilerini de ortaya koyan 25. maddeye geçelim:

“*Kapitalizmin sürmekte olan uluslararasılaşma süreci, derin çelişkiler, çarpıklıklar ve çözümsüzlüklerle birarada gitmektedir. Emperyalist küreselleşme, sınıflar, ülkeler ve bölgeler arası derin eşitsizlikleri keskinleştirmekte, yıkıcı ve felaketli sonuçlara yolaçmaktadır. Emperyalizmin yeryüzü üzerindeki köleci egemenliğini yeni ilişki biçimleri ve kurumlarla pekiştirme sürecine, emperyalistler arası bloklaşmalar, keskinleşen çelişkiler ve kıyasıya rekabet eşlik etmektedir.*” (s.24-25)

Bu maddede dile getirilen temel önemde gerçekleri burada irdelemek ve ortaya koymaktan çok, bunun özellikle güncel gelişmelere ışık tutan yönüne değinmekle yetineceğiz. Dikkate değerdir; çok değişik ülkelerden birçok burjuva yazar ve yorumcu, 11 Eylül saldırısı ile emperyalist küreselleşmenin ağırlaştırdığı sorunlar ve keskinleştirdiği çelişkiler arasında bir bağ kurmak ihtiyacı duydu. Böyleleri, felaketli sonuçlar hazırlayan emperyalist küreselleşmenin dümenindeki ABD’nin, böylece bu saldırıların zeminini de bir bakıma kendi eliyle hazırladığını ve hakettiği bir bedeli ödemek zorunda kaldığını açıkça söylediler ya da bir biçimde ima ettiler. Bu, aktardığımız maddede dile getirilen temel önemde gerçeklerin bir yönüdür.

Fakat bundan da önemli olan, maddenin son cümlesinde dile getirilen ikili gerçekliktir. Bunlardan ilki, emperyalizmin köleci egemenliğine her türlü itiraz ve başkaldırının emperyalist koalisyonun ortak tutumuyla ezilmek istenmesidir. Yıllardır pekiştirilmeye ve yeni işlevlerle tanımlanmaya çalışılan politik-askeri emperyalist oluşum ya da kurumların ne işe yaradığı, yaşanan gelişmeler sayesinde artık daha somut olarak görülebilmektedir. ABD emperyalizmi ve onun liderliğini yaptığı emperyalist NATO bloku, sözkonusu saldırıyı kendi emperyalist hükümlerine bir meydan okuma saymışlar ve bunu, dünya halklarına ve sistem karşıtı güçlere savaş ilanı ile birleştirmişlerdir. Kurulduğundan beri Sovyet bloku karşısında bir “savunma ittifakı” olarak sunulan, böyle yutturulmaya çalışılan NATO’nun gerçekte “*emperyalizmin yeryüzü üzerindeki köleci egemenliğini*” sürdürmenin bir aracı olduğu, bu vesile ile bir kez daha açıkça görülmüştür. NATO’nun özellikle son on yılda daha açık bir biçimde kendini gösteren ve 50. kuruluş yıldönümü vesilesiyle artık resmen de tanımlanan bu işlevi, son saldırının ardından pratik tutum ve sonuçlarla da kendini ortaya koydu.

Aynı cümlelerin ikinci kısmında ise, bu aynı sürecin emperyalistler arası çelişki ve çatışmaların keskinleşmesiyle elele gittiğine işaret edilmektedir. Son olaylar üzerinden bunu da görüyoruz. ABD emperyalizmi, kendisine yöneltilen saldırıyı, çoktandır

Türkiye Komünist İşçi Partisi Program Tüzük

EKSEN YAYINCILIK

ayrı bir kutup oluşturmak üzere kendi denetiminden çıkmak eğiliminde olan ve bunu Avrupa Birliği kurumlaşması içerisinde hayli ileri noktalara da vardiyan Avrupalı emperyalistler üzerindeki denetimini güçlendirmenin bir imkanına çevirmek niyet ve gayretindedir. Gerek ABD'nin bu çabaları, gerekse tersinden, 5. madde üzerinde sağlanan genel mutabakata rağmen içten içe süren sıkıntılar ve ABD'nin kuyruğunda savaşa katılmaktan yan çizmeler, ABD ile AB arasındaki emperyalist rekabetin yansımalarından başka bir şey değildir.

Fakat emperyalist rekabetin ve çatışmanın son olayları izleyen asıl alanı, kendini tam da Avrasya'da egemenlik mücadelesi üzerinden göstermektedir. Bu çatışmanın karşı kutbunda ise Rusya-Çin eksenidir. Bugün sahnenin önünde edilen tüm ikizlül diplomatik laflara rağmen, sahnenin gerisinde hemen herkes, ABD'nin Afganistan'ı günah keçisi olarak seçmesini ve bu ülkeye yönelik bir emperyalist savaş gündeme getirmesini, onun Avrasya'da mevzi kazanmaya yönelik yeni bir hamlesi saymaktadır. Ve yine hemen herkes, ABD'nin bu bölgeye yerleşmeye heveslenmesinin, Rusya ve Çin'le tehlikeli bir biçimde karşı karşıya gelmek demek olacağını biliyor, yer yer dile de getiriyor.

Tüm bunlar, kapitalist emperyalizmin, sonu gelmez egemenlik ve nüfuz mücadelelerine neden olan doğasına işaret etmektedir. Militarizm ve savaş ise bu mücadelelerin kaçınılmaz bir uzantısı olarak kendini göstermektedir. Yine tüm bunlar, militarizme ve savaşa karşı tutarlı ve kalıcı sonuçlara yönelen bir mücadelenin, her şeyden önce bu sonuçları üreten iktisadi-toplumsal zemine, yani bizzat kapitalizmin kendisine yönelmesi gerektiğini ortaya koymaktadır. Bundan çıkan sonuç ise, kapitalizme karşı devrimci sınıf mücadelesi temeline oturmayan bir savaş karşıtı mücadelenin, iyi dilekli temenniler olmaktan öteye gidemeyeceği gerçeğidir.

Haklı ve haksız savaşlar ayrımı

Savaşa ve militarizme karşı burjuva ve küçük-burjuva pasifizminin bir başka temel tutarsızlığı (ki bu onun tehlikeli ve zararlı yanındır da), haklı ve haksız savaş ayrımı yapmak alanındaki isteksizliği ya da yeteneksizliğidir. Bu ise bizi programımızın savaş sorunundaki bir başka temel ve ilkesel tutumuna getirmektedir.

Haklı ve haksız savaşlar, devrimci ve gerici savaşlar arasında temel önemde bir ayrıma gitmek, parti programımızı boydan boya kesen temel bir teorik ve ilkesel tutumdur. Bu ayrım, parti programımızın temel mantığını oluşturmanın ötesinde, bizzat onun varlık nedenidir. Zira parti programımız, devrimci sınıf mücadelesine dayanmakta ve proletarya devrimini hedeflemektedir. Proletarya devrimi ise tarihin gördüğü en sert, en yoğun ve karmaşık sınıf savaşlarının zirvesi olarak gerçekleşir. Programımızın bizzati varlığı bu türden bir büyük savaşın olumlanması anlamına gelir ki, bu da haklı ve haksız savaşlar arasında yapılan kesin ilkesel ayrımın temel önemde bir göstergesidir. Nitekim parti programının sonuç bölümü, kendisinin bu niteliğini, savaş kavramının yinelenen vurgulu kullanımı içinde şöyle ortaya koyar:

"Bu program, insanlığı, uygarlığı ve doğayı yıkıma sürükleyen emperyalist-kapitalist dünya düzenine karşı, Türkiye topraklarından yükseltelen devrimci bir savaş bayrağıdır. Türkiye'nin çürümüş ve kokuşmuş kapitalist sömürü ve zulüm düzenine, onun gerisindeki uluslararası emperyalizme karşı militan bir savaş ilanır." (s.52)

Fakat kendi genel mantığı ve varoluş nedeninden de öteye, bizzat somut hükümleri üzerinden de, gerekli olan her durumda bu türden bir ayrıma dayanır partimizin programı. Örneğin, militarizmin ve emperyalist savaşın kaynağını saptayan ve daha önce aktarılan 17. maddenin hemen ardından, 18. madde, ezilen ve sömürülen halkların emperyalizme karşı başkaldırılarını, bunun ifadesi olan milli kurtuluş devrimlerini ve halk devrimlerini olumlar:

"Zayıf ülkelerin ve ulusların bir avuç emperyalist devlet tarafından iktisadi, mali ve siyasi boyunduruk altına alınarak köleleştirilmesi, ulusal baskıyı ve sömürüyü evrenselleştirdi. Böylece ezilen ve sömürülen halkların emperyalist sömürüye ve köleliğe karşı başkaldırılarını ve kurtuluş mücadelelerini hazırladı." (s.21-22)

(Dünya Ortadoğu ve Türkiye, H. Fırat, Eksen Yayıncılık, s.305-320)

Savaşa karşı mücadele kapitalizme karşı mücadeleden ayrılamaz

Savaş konusunda en temel sorunlardan biri, geçen bölümün sonunda da üzerinde önemle durduğumuz gibi, haksız, gerici ve emperyalist savaşlar ile haklı ve devrimci savaşlar arasında temel önemdeki ilkesel ayrımı yapabilmektir. Emperyalist koalisyonun dünyamızı uzun süreli, çok yönlü ve acımasız savaşlarla tehdit ettiği şu günlerde, bu ilkesel ayrımın taşıdığı olağanüstü politik ve pratik anlam ve önem ortadadır. '89 çöküşünü izleyen dönemde devrimci sınıf mücadelesinde yaşanan ve henüz aşılamayan zayıflamanın reformcu burjuva, küçük-burjuva akımları güçlendirmesi ve bunun da savaş gibi temel bir

sorunda kendini pasifizm olarak üretmesi, konunun önemini daha da artırmaktadır.

Nitekim halihazırda savaşa karşı sesler, önemli ölçüde, duygusal tepkiler ve iyi dilekli temennilerden ibarettir. Oysa tarih, özellikle de emperyalizm çağı, gerici ve emperyalist savaşların korkunç yıkıcılığı karşısında bu türden duygusal tepki ve temennilerin pratik herhangi bir değer taşımadığını tüm açıklığı ile göstermektedir. Lenin'in, tam da her türden savaşa karşı ve silahsızlanma yandaşı küçük-burjuva pasifistlerinin yanlıgılarını sergilerken vurguladığı gibi, *"Kapitalist toplum daima ucu bucağı olmayan bir dehşettir."* Emperyalist ve gerici savaşlar ise bu dehşetin bir uzantısı, insanlık için en yıkıcı, acılı ve barbarca olan biçimleridir. Fakat bu, kapitalizmin dehşetine teslim olmayı değil, tam tersine, ona karşı kararlı bir mücadeleyi gerektirmektedir.

Toplumun çok küçük bir azınlığını oluşturan asalak yönetici sınıfların bencil çıkarları uğruna sürdürülen emperyalist ve gerici savaşlara karşı mücadelede mesafe ve sonuç almanın temel koşulu, haklı ve devrimci savaşların gerekliliğini kabul etmek, bu savaşlar içinde etkin bir biçimde yer almaktır. Daha çok burjuva ve küçük-burjuva hümanist ya da pasifist çevrelerden yükselen "savaş çözüm değildir", "şiddet çözüm değildir" türünden sesler, sınıflı toplumların ve emperyalist dünya düzeninin acımasız gerçekleri karşısında papazca vaazlardan öteye gidemezler, gidememektedirler. Toplumsal hayatın her alanında sürekli şiddet üreten, şiddetle beslenen, şiddeti kendi varlığını sürdürebilmenin ve çıkarlarını koruyabilmenin temel koşulu olarak gören bir sistem gerçekliği karşısında bu sözler tümüyle anlamsızdır. Bu tür duygusal temenniler herhangi bir pratik sonuç yaratmamakla kalmazlar, yanısıra, dünya ölçüsünde, tepeden tırnağa silahlanmış emperyalist dünya karşısında ezilen halkları; toplum ölçüsünde ise, tepeden tırnağa silahlanmış egemen burjuva sınıfı karşısında işçi sınıfı ve emekçileri, çaresizlik içinde boyun eğmeye mahkum ederler. Bu son derece masum görünen yaklaşımın tehlikeli ve zararlı yanı da buradan gelir.

Bugünün kudurganlık içerisindeki emperyalist dünyasına, halihazırda bu dünyanın jandarmalığını yapan ABD emperyalizmine bakalım. Onlar, dünyaya egemen kılmak istedikleri "yeni düzen"lerini, halklara ve gerektiğinde ülkelere, tam da emperyalist savaş makinasının gücüyle dayatmaya ve kabul ettirmeye çalışıyorlar. Bugünün Türkiye'sine bakalım. İşbirlikçi burjuvazi toplumun ezici çoğunluğuna kendi sınıf çıkarlarının gerektirdiği tüm önlemleri baskı ve terör aygıtlarının gücüyle dayatıyor ve bu son 20 yıldır süreklileşmiş en temel yöntem olarak kullanılıyor.

Bu güncel örnekler, temel tarihi-toplumsal gerçeklerin güncel tezahürlerinden başka bir şey değildir. Bu nedenledir ki savaşa ve şiddete karşı mücadele, bunların toplumsal ve sınıfsal kaynaklarına karşı mücadeleden ayrı düşünülemez. Emperyalizme ve gericiliğe karşı her türden ilerici-devrimci savaşın gerekliliği, zorunluluğu ve haklılığı da buradan gelir. Evrensel barış, şiddetin, savaşların ve militarizmin kesin olarak son bulması, bunlar sosyalizmin en temel amaçları ve idealleri arasındadır. Ama marksistler, bunlara ulaşmanın ancak bunları üreten tarihsel-toplumsal zeminin kurutulmasıyla, yani kapitalizmin yeryüzünden kesin olarak silinmesiyle olanaklı olacağını da çok iyi bilirler. "Kapitalizm savaş demektir, barış sosyalizmle gelecek!" şiarı bunu anlatır.

(Dünya Ortadoğu ve Türkiye, H. Fırat, Eksen Yayıncılık)

Mısır'da çalkantılı geçiş süreci...

Sıkıyönetim ve gece sokağa çıkma yasağının devam ettiği ülkede, geçici hükümet, ilan edilen "yol haritası"na göre bazı adımlar atarken, siyasal İslam'ın İhvanı (Müslüman Kardeşler) kanadı ise, kısmen geri çekilmiş görünüyor.

Geçen haftalarda çatışmaların yaşandığı, gerilimin tırmadığı Mısır'da, şu an nispi bir durulmadan söz edilebilir. Sıkıyönetim ve gece sokağa çıkma yasağının devam ettiği ülkede, geçici hükümet, ilan edilen "yol haritası"na göre bazı adımlar atarken, siyasal İslam'ın İhvanı (Müslüman Kardeşler) kanadı ise, kısmen geri çekilmiş görünüyor. Sol/sosyalist güçlerin gündemine bakıldığında, geçiş sürecinin yol haritasına uygun bir şekilde işletilmesi, yeni anayasa için taslak hazırlığı ve Ortadoğu halklarını tehdit eden emperyalist saldırganlık ve savaşa karşı alınacak tutum gibi konular öne çıkıyor.

Geçici yönetimin ikilemi

İhvan yönetimine son verildikten sonra işbaşına gelen geçici yönetim, bir yandan ordu ve liberal kesimlerin çıkarlarını korumaya, öte yandan halk isyanının temel dinamiği olan işçi, emekçi ve (çoğunluğu işçi sınıfının saflarına katılmaya aday olan) gençliğin talepleri arasında bir denge kurmaya çalışıyor. Mursi ile İhvan yönetimini yıkma konusunda çıkarları kesişse de, geçici yönetim ile emekçilerin öncelik ve talepleri özü itibarıyla farklıdır.

Geçiş süreci yeni başladığı için, taraflar arasında henüz belirgin bir çatışma yaşanmadı. Ancak geçici hükümetin hem iç hem dış politikada atacağı adımlar, geçiş sürecinin seyri üzerinde etkili olacaktır. Bu arada yönetimleri düşürülmüş olsa da, İhvanlıların geçici yönetime uyguladıkları basıncın, bir miktar hafifleyerek de olsa devam ettiğini belirtelim.

İç politikada henüz belirgin bir icraatı olmadı geçici yönetimin. Sıkıyönetim ve olağanüstü hal devam ettiği için, "henüz yeni başlıyoruz" demelerinin anlaşılır nedenleri olabilir. Dış politikada ise, geçici yönetimin bir ikilem içinde olduğu anlaşılıyor. Batı Şeria'daki Ramallah kentini ziyaret eden Mısır Dışişleri Bakanı Nebil Fehmi, Filistin yönetimi başkanı Mahmud Abbas ve diğer yetkililerle görüştü. Filistin davasının halen öncelikleri arasında yer aldığını belirten Fehmi, bu açıklama ile aynı zamanda Mısır halkına da mesaj vermeye çalıştı. Zira Filistin davası, Mısırlı emekçilerin çoğunluğu için, temel önemde bir sorun olmaya devam ediyor.

Rusya ile ilişkileri geliştirme sinyalleri vermeye başlayan geçici yönetim, ABD'ye endekslı dış politika kapanını kırma eğiliminde olduğu izlenimi veriyor. İki ülke arasındaki ilişkilerin başlangıcının 70. yıldönümü dolayısıyla karşılıklı mesajlar gönderen Lavrov ile Fehmi, ilişkilerin çok yönlü ve tarihsel olduğuna dikkat çekerek yeniden geliştirilmesi için çalışacaklarını belirttiler.

Bu iki adım, İhvan yönetimine karşı isyan eden Mısır halkının eğilimlerine uygun. Ancak geçici yönetim, aynı kararlılığı Suriye konusunda gösteremiyor. Çünkü İhvanlılar kadar saldırgan olmasa da, Mursi'nin Suriye ile kopardığı ilişkileri kurma işin ağırdan alıyor. Öte yandan Mısır halkının ezici çoğunluğu emperyalist saldırganlık ve savaşa karşı iken, geçici yönetim bu konuda net bir tutum alamıyor. "Müdahale olacaksa BM kararıyla olmalı" şeklinde konuşan Fehmi, "Suriye devrimi"nin yanında olduklarını da ifade ediyor. Bu konuda yalpalayan Fehmi, Amerikalı Suudi Kralına mesaj vermeye çalışıyor ki, bu, geçici yönetimin handikaplarından biridir. Dolayısıyla geçici yönetimin bu yalpalamalarının önümüzdeki dönemde daha belirgin bir hal alma ihtimali yüksektir.

İhvanlılar yenilgiyi kabulleniyor

Yeterli deliller toplanmadığı için (zira ne Mübarek sonrası kurulan askeri yönetim ne Mursi yönetimi savcılara gerekli delilleri sunmuş) devrik diktatör Hüsnü Mübarek'i cezaevinden ev hapsine nakletme kararı alan Mısır Yüksek Mahkemesi, Mursi dahil, İhvan şefleri hakkında davalar açmaya başladı. Bu arada yeraltına çekilen bazı İhvan şefleri de teker teker gözaltına alınıyor.

Geçici yönetimin hedefinde olan İhvan şeflerinin, durumu kabullenmiş gibi bir halleri var. "Ne pahasına olursa olsun, Mursi azledildiği görevine tekrar gelecek" söylemi, kısmen geri plana düşmüş görünüyor. Bu arada İhvan militanları ile kolluk kuvvetleri arasında yaşanan silahlı çatışmalarda da belirgin bir azalma oldu. Çatışmalar daha çok Sina bölgesinde yaşanıyor.

İhvan'ın kitlesel eylemler örgütlemeye yeteneğinde de belirgin bir düşüş olduğu, 23 Ağustos günü yapılan

eylemlerin zayıf geçmesinden de anlaşılıyor. Bu durum, elbette İhvanlıların sindirildiği veya etkisiz hale geldikleri anlamına gelmiyor. Nitekim halen Mısır'daki siyasal güçlerden biri kabul ediliyorlar. Fakat buna karşın hem moral hem siyasal açıdan bir yıpranma yaşadıkları ve kitle desteğinde ciddi bir düşüş yaşadıkları da gözlerden kaçmıyor.

Mısır'daki siyasal İslamcılar'ın çoğu, Suriye'ye karşı girişilecek emperyalist saldırıyı destekliyor. Muhtemeldir ki, Mısır için de böyle bir şey diliyorlar. Zira dış müdahalenin kendilerine iktidar yolunu açabileceğini hayal ediyor olabilirler. Fakat pek çok Mısırlı aydın, yazar, gazeteci, siyasi analizci, İhvan'ın iktidar olma şansını sonsuza kadar yitirdiği konusunda mutabıktır.

Solun kazanımları geliştirme çabası

30 Haziran isyanında önemli bir rol oynayan sol/sosyalist parti ve örgütler, süreci askerileştirme girişiminde bulunan İhvanlılar'a karşı kararlı bir duruş sergilediler. Son haftalarda İhvan karşıtlığını öne çıkaran solun ezici bir çoğunluğu, -yansıdığı kadarıyla- çatışmaların nispeten azalmasından sonra, esas gündemleriyle ilgilenmeye başladı.

Göründüğü kadarıyla öncelikli konu, yeni oluşturulacak anayasa ile ilgili taslak hazırlama çalışmalarıdır. Anayasa gündemiyle ilgili toplantı ve etkinlikler gerçekleştiren sol akımlar, hem isyanın kazanımlarını anayasal güvenceye almaya çalışıyor hem yeni anayasanın oluşturulmasında söz sahibi olmak istiyorlar.

Solun gündemine giren bir diğer konu, emperyalist güçlerle suç ortaklarının Suriye'yi vurmak için başlattıkları savaş hazırlığıdır. Mısır solu emperyalist saldırıya cepheden karşı çıkıyor. Bu saldırının Mısır'ı da hedef alacağını öngören sol güçler, Suriye'ye saldırıyı engellemenin Mısır'a saldırıyı engellemekle eşdeğer olduğunu vurguluyorlar.

Mısır'da emperyalist saldırıya karşı güçlü bir kitle hareketinin gelişme potansiyeli var. İki isyanla iki diktatörü alaşağı eden Mısırlı işçi, emekçi ve gençler, Ortadoğu'da yeni bir anti-emperyalist kitle direnişinin yolunu açabilecek potansiyele sahipler.

Mısır'da farklı olasılıklara açık olan bu geçiş sürecini hem iç hem dış faktörler etkiliyor. Her güç kendi yönünü belirleme ve kazanımlarını artırma arayışı içindedir. Bu arayışın bir tarafında isyan eden milyonlar öte yanında ise, iktidardan daha çok pay almak için birbiriyle didişen burjuvazinin farklı kanatları var. Bu süreçte burjuva kanat hem kendi içinde sürtüşmeler yaşıyor hem işçi-emekçi-gençlik cephesiyle er yada geç karşı karşıya gelecektir. Bu durumda isyan eden milyonların dinamizmi, sosyalist siyasal güçlerle birleşme yönünde hızlı adımlar atabilirse, emekçi cephenin kazanımlarını geliştirmesi mümkün olacaktır. Aksi halde işçi-emekçilerle sol/sosyalist güçlerin, halen kendi içinde çatışan burjuva fraksiyonların ortak saldırısına maruz kalmaları ve ulaştıkları kazanımları

Güney Afrika'da büyük grev dalgası hayatı durdurdu

Daha önce otomotiv sektöründe başlayan grevlerin ardından şimdi de inşaat ve havaalanı çalışanları, kamu çalışanları iş bıraktı.

Güney Afrika'da sendikaların uyarı eylemlerine ve taleplerine kayıtsız kalınması üzerine arka arkaya grevler başladı. Grevler nedeniyle ülkede hayat neredeyse durma noktasına geldi.

Daha önce otomotiv sektöründe başlayan grevlerin ardından şimdi de inşaat ve havaalanı çalışanları, kamu çalışanları iş bıraktı. Yapılan açıklamalara göre yaklaşık 90 bin işçi geçtiğimiz günlerden itibaren grevdeler.

Johannesburg'daki Uluslararası Oliver Tambo Havaalanı'nda başlayan grev nedeniyle bir dizi uçuşun aksadığı ifade ediliyor.

Güney Afrika hükümeti kamu çalışanlarına yüzde 7 oranında maaş artışı önerirken sendikalar yüzde 8,6'lık bir zam istiyor. Ülkede hastane, okul ve mahkemelerde hizmet verilmiyor. Güney Afrika ordusu "acil sağlık hizmetlerinin faaliyetini sürdürebilmek" adı altında grevin etkisini sınırlamak için birçok hastaneye askerî sağlık personeli yerleştirdi.

Grev eylemlerine yönelik polisin azgınca şiddet uyguladığı da gelen bilgiler arasında. Durban kentinde düzenlenen grev eylemi sırasında, polis, grevci sağlık emekçilerine kauçuk mermiyle ateş açtı; birçok emekçi yaralandı.

Polis ateşiyle yaralanan grevciler olduğu gibi ölümler olduğu da ifade ediliyor. Fakat ölümlere dair bilgiler Güney Afrika yönetiminin baskıları nedeniyle henüz teyit edilebilmiş değil.

Hükümet, mahkemeden çıkarttığı kararla grevi yasadışı ilan etti. Hükümetin çıkarttığı karara rağmen

grev fiili meşru olarak sürüyor.

Grevlerin ülke geneline yayılmaya başlamasının ardından altın madeni çalışanları da ücret artışı talebini yükseltmeye başladı.

Otomotiv sektörü Güney Afrika'da gayri safi yurtiçi hasılanın yüzde 6'sını karşılıyor. Otomotivdeki grev bu nedenle ülke ekonomisini son derece etkiliyor. İşçilerin grevdeki en temel talebiyse yüzde 10 artış. Talep karşılanmadan grevin bitmeyeceği vurgulanıyor.

Para birimi olan Güney Afrika Randı Amerikan Doları karşısında bu yıl yüzde 17 değer kaybına uğramış bu da işçilerin sefalet koşullarını ağırlaştırmıştı.

Güney Afrika, dünyada grevler nedeniyle en fazla işgünü kaybeden ülkelerin başında geliyor. Grevler tek başına üretimi durdurmakla kalmıyor grev kırıclara karşı militan eylemlilikler de yapılıyor.

Güney Afrika yönetimi Cumhurbaşkanı Jacob Zuma yaptığı açıklamalarla eylemleri durdurmaya çalışıyor. Zuma, sendikaların grev hakkını savunduğunu açıklarken grev kırıclara karşı gerçekleştirilen fiili meşru eylemleri "şiddet ve yıldırma eylemleri" olarak tanımlıyor.

Güney Afrika'da Haziran-Ağustos ayları toplu sözleşme ve ücret artışları dönemi olduğu için her yıl bu dönemler grevlerle geçiyor. Bundan dolayı Ağustos ayı geleneksel grev ayı olarak tarif ediliyor. İşçiler geleneği bozmayarak bir kez daha Güney Afrika'da hayatı tüm temel sektörlerde durdurarak haklarını istiyorlar.

Tunus'ta "sürekli eylem haftası"

Hem UKC hem Temerrüd hareketi hükümetin istifası için mücadeleye devam ediyorlar. Her iki muhalif güç bir haftalık "sürekli eylem" kararı alarak eyleme başladılar.

Muhalif lider Brahmi'nin geçen ay katledilmesi, Tunus'ta kitle hareketinin yeni bir ivme kazanmasını tetiklemişti. Dinci-gerici Nahda hükümetine karşı başlayan eylemler, iki haftadan beri Barda Meydanı'nda gerçekleştirilen oturma eylemiyle devam ediyordu.

Bunun üzerine, yönetimi elden kaçırmak istemeyen Nahda, destekçilerini başka bir meydana toplayarak, kitle desteğine yaslandığını ve meşru olduğunu kanıtlamaya çalıştı. Ancak bu taktik, Nahda hükümetini hedef alan eylemlerin devamını önlemeye yetmedi.

Hem Ulusal Kurtuluş Cephesi (UKC) hem Tunus İsyarı (Temerrüd) hareketi, hükümetin istifası için mücadeleye devam ettiler. 24 Ağustos'ta her iki muhalif güç bir haftalık (çekil-İrhal- haftası) "sürekli eylem" kararı alarak eylemi başlattılar.

Geçen hafta Tunus Genel İşçileri Sendikası (TGİS) lideri ile Nahda hükümetinin şefleri arasında yapılan görüşmelerde, tarafların bir çerçeve üzerine anlaşmaları açıklandı. Ancak, sürekli eylem kararı alan muhalefet, hükümet istifa etmeden görüşmelere başlamayacaklarını ilan etti.

İki hafta önce Barda Meydanı'nda başlatılan oturma eylemi devam ederken, 24 Ağustos'ta başlayan "Nahda hükümetini yıkmak", "Kurucu Meclis'i dağıtma" eylemlerine on binler katıldı. Akşam saatlerinde Kurucu Meclis binası önünde yapılan eyleme kitlesel bir katılım sağlayan Tunuslu emekçiler, Nahda hükümetini yıkmak kararlılığını birkez daha gösterdiler.

Eylemlere önderlik eden muhalif güçler, Nahda hükümetinin meşruluğunu yitirdiğini ve bu hükümeti yıkana kadar mücadelenin devam edeceğini ilan ettiler.

Mısır'da İhvan yönetimi ve Mursi'nin yıkılmasından sonra telaşa düşen Nahda, taraftarlarını olası gelişmeler için hazırlamaya başlamış, ancak bu hazırlıkların, Tunuslu İhvacıları emekçilerin öfkesinden korumaya yetmediği anlaşılıyor. Zira Nahda, emekçilerin eylemleri karşısında günden güne sıkışıyor.

Yönetimi elde tutma konusunda kararlı olduklarını açıklayan Nahda şefleri, son günlerde üslup değiştirmişti. TGİS lideriyle görüşerek, geri adım atma sinyalleri vermeye başladılar. Ancak sorunun taviz değil, hükümetin yönetimden uzaklaştırılması olduğunu belirten muhalif liderler, Kurucu Meclis'in dağıtılması, kirli işlere bulaşmamış bağımsız bir şahsiyetin liderliğinde geçici bir hükümetin kurulması ve hükümetin "devleti Nahdalaştırma" hamlesinin durdurulmasını da talep ediyorlar. "İrhal Haftası" nı ilan eden muhalif liderler, talepleri gerçekleştirme konusunda kararlı olduklarını da gösteriyorlar.

Halk nezdinde meşruluğunu büyük ölçüde yitiren "AKP'nin kankası" dinci-gerici Nahda hükümetinin gelişen kitle hareketi dalgasına göğüs germesi pek olası görünmüyor.

Gizli belgeler ortaya çıktı!

Esad yönetiminin Suriye'de kimyasal silah kullandığını iddia eden ABD, bu gerekçeyle saldırı hazırlıkları yaparken Saddam Hüseyin'in '80'li yıllarda kullandığı kimyasal silahlar için ABD'den destek aldığını kanıtlayan belgeler ortaya çıktı.

Ortaya çıkan CIA dosyalarında, ABD'nin Irak'a saldırı hazırlığında olduğunu iddia ettiği İran birliklerinin koordinatlarını Saddam Hüseyin'e vererek, sarin ve hardal gazı kullanılan saldırıya destek verdiği ortaya çıktı.

Dönemin Amerikan hava albaylarından Rick Francona'nın yaptığı açıklamalar ve CIA belgeleri durumu ortaya koyuyor. Yansıyan bilgilerden ABD'nin 1983'ten itibaren Irak'ın kimyasal silah programının bilgisine sahip olduğu anlaşılıyor.

Belgelerde, 16 Mart 1988 yılında gerçekleşen Halepçe Katliamı'nın istihbarat bilgisinin de bizzat ABD tarafından Saddam Hüseyin'e verildiği yer alıyor.

Lübnan'da Şii-Sünni çatışması kışkırtılıyor

Önce Şiileri sonra Sünnileri katledip mezhep çatışmalarını kışkırtma taktiği, cihatçı çetelerin Pakistan'da, Irak'ta, Suriye'de kullandıkları kirli taktiklerden biridir.

İrkçi-siyonizme hizmet eden cihatçı çeteler, İsrail'e karşı direnen Hizbullah'ı mezhep savaşı bataklığının içine çekmek için özel bir çaba sarf ediyorlar.

Geçen hafta Beyrut'un güneyindeki, Şii nüfusun yoğun olduğu Dahiyé bölgesinde TNT yüklü bir araçla saldırı düzenleyen kökten dinci teröristler, 50'yi aşkın kişiyi katletmiş, yüzlerce kişiyi ise yaralamışlardı. Sivil halkı hedef alan saldırıyı düzenleyen cihatçı çeteler, direniş hareketi Lübnan Hizbullah'a destek veren Dahiyé halkını, bundan dolayı cezalandırdılar. İrkçi-siyonizme hizmet eden cihatçı çeteler, İsrail'e karşı direnen Hizbullah'ı mezhep savaşı bataklığının içine çekmek için özel bir çaba sarf ediyorlar.

Dahiyé saldırısının ardından, 2006'da İsrail'e karşı kazanılan zaferin yıldönümü etkinliğinde dev bir ekrandan halka seslenen Hizbullah lideri Hasan Nasrallah, mezhep çatışmaları tuzağına düşülmemesi konusunda uyarıyordu.

Hizbullah'ın bu konuda net bir tutum ortaya koyması, cihatçı çetelerin birkez daha canı yüzlerini göstermesini engellemedi. Ancak bu defa hedef, Sünnilerin namaz kıldığı camiler oldu.

Lübnan'ın kuzeyindeki Trablusşam kentinde bulunan Es Selam ve El Takva camilerini hedef alan cihatçı çeteler, cuma namazını kılanların dağıldığı saatte saldırıyı düzenleyerek, yine onlarca kişiyi katlettiler, yüzlerce kişiyi ise yaraladılar.

Patlamaların hemen ardından olay yerine akın eden kökten dinci selefiller, Hizbullah'ı ve lideri Nasrallah'ı hedef alan sloganlar atarak, mezhep çatışmalarını kışkırtmak için fırsatı kullandılar. Lübnan'daki El Kaide uzantıları ve onların destekçileri, saldırıdan Suriye'yi sorumlu tuttular. Saldırıları kınayan Hizbullah'ın tutumu çok net olduğu için, onun müttefiki olan Baas yönetimini

sorumlu ilan eden dinciler, dolaylı olarak Hizbullah'ı da hedef aldılar. Bu değerlendirmeleri yapanlar, mezhep çatışmalarını kışkırtmak isteyen cihatçı katillerin işini kolaylaştıracak türden açıklamalar yaparak kökten dincilerin değirmenine su taşıdılar.

Önce Şiileri sonra Sünnileri katledip mezhep çatışmalarını kışkırtma taktiği, cihatçı çetelerin Pakistan'da, Irak'ta, Suriye'de kullandıkları kirli taktiklerden biridir. Lübnan'ı da yıkıcı savaşın içine çekmeye çalışan cihatçı tetikçilerle efendileri, aynı kirli yöntemi bu ülkede de deniyorlar. Bu ülkedeki siyasal yapının –Komünist partisi dışında- etnik, dinsel, mezhepsel temeller üzerine kurulu olması, toplumsal yapıyı kırılğan hale getirmektedir. Buna karşın Lübnan'da farklı siyasal akımlara mensup kişilerin bu konuda uyanık oldukları da gözleniyor. Nitekim farklı siyasi eğilimlere mensup kişiler, Dahiyé'yi vuranlarla Trablusşam'ı vuranların aynı güçler olduğunu fark etmekte güçlük çekmediler.

Emperyalist/siyonist güçlerle bölgedeki tetikçilerinin Hizbullah'ı tasfiye etmek için "tehdit/rüşvet" seçenekleri arasında gidip geliyorlar. Temmuz 2006'da, ABD emperyalizminin tam desteği ile Güney Lübnan'a saldıran İsrail ordusu, Hizbullah'ın işini bitireceğini var sayıyordu. Ama sonuç farklı oldu. Küstah siyonistler, utanç verici bir yenilgiye uğrayarak geri çekilmek zorunda kaldılar.

2006'da İsrail'e karşı kazandığı zaferin ardından Hizbullah'ı "baş düşman" ilan edenlerin sayısı arttı. ABD, İsrail, körfez şeyhleri, AKP iktidarı ile kökten dinci çetelerin "ortak hedefi" ilan edilen Hizbullah'ın, Suriye'de toplanan devşirme cihatçılara karşı savaşa katılması, gerici koalisyonun kinini daha da derinleştirdi. Ancak bu kaba düşmanlığa rağmen, hiçbir güç doğrudan Hizbullah'a saldıramıyor. Bu durumda geriye kalan "tek seçenek" mezhep

çatışmalarını kışkırtmak ve Hizbullah'ı da bu bataklığın içine çekmektir. Eğer Hizbullah böyle bir tuzağına düşseydi ne siyonist İsrail için bir risk teşkil edebilir ne de Suriye'de cihatçılara karşı başarılı bir savaş yürütebilirdi.

Tetikçiler için sorun şu ki, Hizbullah ve liderleri, kirli oyunun farkındalar ve bu tuzağına düşmemek için direniyorlar. Bu da tetikçi cihatçılarla efendilerini çileden çıkartıyor. Lübnan'da gerçekleştirilen son saldırılar, Hizbullah'a rağmen mezhep savaşını kışkırtanların nasıl da zıvanadan çıktıklarını gösteriyor.

Hiçbir değer, kural, ahlak, yasa tanımayan cihatçı çetelerin bildikleri tek şey, masum/sivil halkın kanını dökmektir. Pakistan'da, Irak'ta, Suriye'de bu tür saldırıları sık sık gerçekleştiren cihatçı çeteler, belli ki, Suriye'de aldıkları ağır yenilgilerin ardından, ne pahasına olursa Lübnan'da da mezhep savaşı çıkartmak istiyorlar. Bunu başarabilirlerse eğer, Hizbullah'ın iç savaşla uğraşmak zorunda kalacağı ve Suriye'deki çatışmalara katılamayacağı var sayılıyor.

Bölge halklarını ulusal, etnik, dinsel, mezhepsel temelde parçalamak isteyen emperyalist/siyonist güçler, cihatçı çetelerden daha iyi bir tetikçi bulamazlardı. Zira bunlar hem emperyalist/siyonist projeye hizmet ediyorlar hem kendilerini "İslam'ın gerçek temsilcileri" ilan ediyorlar.

Kalendiye'de 3 Filistinli öldürüldü

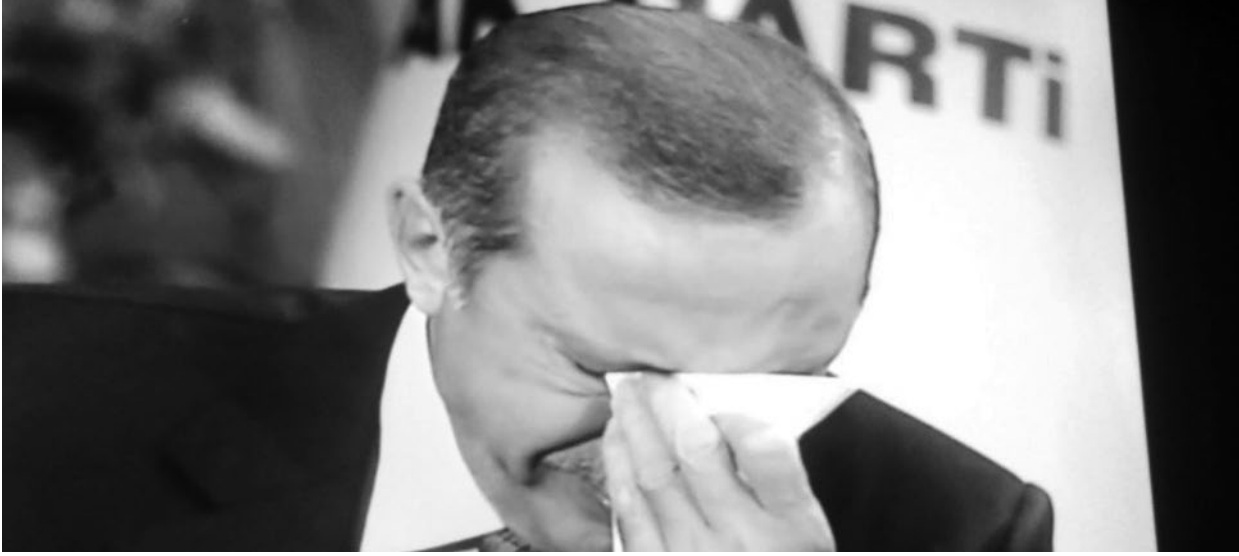
Batı Şeria'daki Kalendiye Mülteci Kampı'na gözaltı için gelen İsrail polisleri Filistinlilere saldırdı. Polislerin saldırısı sonucu 3 kişi hayatını kaybederken, 19 Filistinlinin de hastaneye kaldırıldığı ifade edildi. Ölen üç kişiden ikisinin göğsünden vurulmuş olduğu belirtildi. Ramallah'taki hastaneye götürülen yaralılar arasında da vurulanlar var.

İsrail polis sözcüsü Luba Samri saldırı sonrası yaptığı açıklamada İsrail devletinin pervasızlığını bir kez daha gösterdi. Bir kişiyi gözaltına almak istedikleri sırada toplanarak "taş ve molotof kokteyli" atan "1500 Filistinli gösterici"yle karşı karşıya kaldıklarını savundu. Açıklamayı yapan yetkilinin "isyan bastırma yöntemleri" kullandığını söylemesi pervasızlığın boyutunu gösterdi.

Yaptıkları gözaltıları protesto eden Filistinliler'in üzerine ateş açmaktan geri durmayan İsrail polisi, bunu "isyan bastırma yöntemleri" diye açıklayarak meşrulaştırmaya çalıştı. Açıklamada gerçek mermi kullanımından ve öldürülenlerden de söz edilmedi.

Üç kişinin hayatını kaybettiği saldırıya karşı direniş, İsrail polisinin gözaltı yapmadan bölgeden çekilmesiyle sonuçlandı.

Sahte gözyaşlarınız kanlı saltanatınızı ayakta tutmaya yetmez!

Emperyalist sistemin çizdiği sınırlarda politika yapan siyasal İslam modeli için Mısır'daki halk hareketi toplumsal bir deprem etkisi yarattı. İhvacılar bu depremin enkazı altında bırakılırken, aynı fay hattında olan AKP de artçı sarsıntıları fazlasıyla hissetti, paniğe kapıldı. Gezi'yle başlayan Haziran Direnişi, AKP'ye yaklaşan büyük tehlikenin boyutlarını göstermesi için fazlasıyla yeterliydi. İşte bugün Erdoğan'ın Mısır'da yaşananlara karşı gösterdiği tepkinin ardında asıl olarak kendi gelecek kaygısı bulunmaktadır.

Emperyalistler ve işbirlikçiler için bir toplumsal mühendislik harikası olan siyasal İslam projesinin enkazı altında kimlerin kalacağı ve bu "afetten" kimlerin sorumlu tutulacağı şimdiden bellidir. Fatura en başta "usta"ya kesilecektir. Yeniden ivme kazanarak yükselecek bir halk hareketi, AKP ve Erdoğan için sonun başlangıcı olacaktır. Durum fazlasıyla nesnelirdir ve gidişatta bir terslik olmazsa eğer bu olasılığın gerçekleşmesi neredeyse kaçınılmazdır.

Bunun için yaklaşan felaket elbette ilk başta Erdoğan ve kurmaylarını harekete geçirecekti. İçerde ve dışarıda tüm prestijini yitirmiş Erdoğan için Mursi ve yandaşlarının başlarına gelenler iki bakımdan çok önemliydi. İlk olarak İhvacılar'ın başına gelenlerden kendi politik geleceğini görüyordu. İkincisi ise bu durum artık inandırıcılığını kaybetmiş olan mazlum edebiyatını yeniden yapmak için de sınırsız imkânlar sunuyordu.

ABD emperyalizminden alınan imar izniyle önce 2023, sonra hızını alamayıp 2071'den bahsedilirken, bir bakıldı ki 11 yıldır inşası süren ve Erdoğan'ın ustalık döneminde son şeklini almaya doğru giden "yeni Türkiye"nin temelleri yaklaşma ihtimali olan toplumsal bir depreme dayanamayacak kadar çürüktü. Bu nedenle Mısır'da İhvacılar'ın hayatlarıyla ödediği bedel, bir bakıma AKP hükümetinin bu projesinin temellerine harç olarak da kullanılabilirdi.

Siyasal meşruiyetlerini kaybeden egemenler baskıya ve yalana daha çok sarılır. İnsan kıyımları, dökülen kan bir nevi sürdürülen saltanatın saray duvarlarını sıvamakta kullanılır. Çünkü bu düzenin sürmesi için her şey mubah, gerisi teferruattır.

Düzenin duvarlarını sağlamlaştırmak için aynı harca gerektiğinde gözyaşı da akıtmayı bilmek gerekir. Gülen ile birlikte Erdoğan ve ekibi ise bu işin duayenlerindedir.

Geçtiğimiz günlerde Hürriyet yazarı Yılmaz Özdil köşesinde Erdoğan'a atfen "sen ağlama dayanmam" başlıklı bir yazı kaleme aldı. 2004 yerel seçimleri, 2007 genel seçimleri, 2009 yerel seçimleri, 2010 referandumu, 2011 genel seçimleri ve 2014 yerel seçimleri öncesinde Başbakan Erdoğan'ın çeşitli nedenler ile duygusallaştığını ve ağladığını ifade eden Özdil haklı olarak ne zaman seçim yaklaşırsa Erdoğan ağlıyor demektedir.

Ancak bu kez durum her zamankinden daha ciddi. Bundan ötürü sadece Erdoğan'ın kişisel becerileri ile yaklaşan tehlike bertaraf edilemez. Erdoğan'ın zor tuttuğu yüzdesine de ihtiyaç var. Korku salmak için tehdit olarak kullanılan bu kesim de artık harekete geçirilmeliydi. Mısır'daki çatışmalar vesilesiyle dincilerciğin pençesinde bulunan kalabalıklar da böylece harekete geçirilmiş oldular. Erdoğan kendi tabanını da dinamik hale getirerek hem gericiliğin egemenliğini arttırmanın hem de seçim sürecine bu dinamığe yaslanarak girmenin hesabını yapmaktadır.

25 Ağustos'ta Rize'de yaptığı konuşmada Erdoğan, "Mısır'daki olaylar karşısında susmak, çok ağır bir vebalin altına girmektir. Özellikle bilim insanlarının, üniversitelerin bu hadiseler karşısında daha gür bir ses çıkarmalarını beklerdim, ama bu olmamıştır" diyerek beklentisine cevap verilemediğini ifade ederken aynı zamanda yandaşlarını sokağa çağırarak, düzen güçlerini seferberliğe sokmak için ajite etmektedir.

Öte taraftan Esmalara ağlayanlar doğal olarak Ethemler'e, Abdullah Cömertler'e, Ali İsmailler'e, Mehmet Ayvalıtaşlar'a, Medeniler'e ve daha nicelerine gözyaşı dökmüyor. Bunun nedeni çok basittir. Esmalar'ın ardından damlayan gözyaşında yok olacak bir siyasi kariyerin izleri bulunmaktadır. Bunlar ölüm fermanlarına imza attıklarınaysa ancak öfke duyabilirler. Zira günü geldiğinde döktükleri o kanda boğulacaklarını iyi biliyorlar.

"Demokrasi paketi"nde polis var

Direnişin yarattığı etkiyi kırmak için baskı politikalarına ağırlık veren AKP hükümeti şimdi de polise savcı izni olmadan iki güne kadar gözaltı "hakkı" vermeye hazırlanıyor.

Yargı reformu adı altında ortaya konan aldatmaca "Demokratikleşme Paketi" ile sürdürülürken, polise açılan alan "demokrasi" söylemlerindeki yalanı da açığa çıkarıyor.

Mevcut yasal düzenlemelerde polisin "suçüstü" dışında gözaltına alma yetkisi bulunmuyor. Ancak savcının talimatı olduğu takdirde gözaltı işlemi yapabiliyor.

Fakat sermaye devleti zaten bu yasaları işletmeyerek polise istediği gibi gözaltı işlemi yapma olanağı tanıyordu. Önce gözaltına alıp ardından savcılardan talimat isteyen polisler tanınan hak, prosedürlerle uğraşmadan kitleleri iki gün süreyle alıkoyma yetkisi getirecek.

Direniş eylemlerinin ardından polisi her açıdan yeni baskı sürecine hazırlayan sermaye hükümeti AKP, yasal mevzuatı da baskı politikalarına uyumlu hale getiriyor. AKP baskı uygulamalarını hazırlarken "ileri demokrasi" tanımından da vazgeçmiyor. Yapılan bu düzenlemeleri "AB ülkelerinde bu yetki var" gerekçesiyle savunuluyor. Kendileri gibi sermayeye hizmet eden devletlerin "demokrasi" ve "insan hakları" uygulamalarını baz alarak kendilerini meşrulaştırmaya çalışıyorlar. Hatırlanacağı gibi, F tipi hapisaneler de benzer açıklamalarla savunulmuş, Avrupa ve AB örnek gösterilmişti.

Ayrıca direnişe yönelik gözaltı ve tutuklamalarda sıkça kullanılan "polise taş atma", "kamu görevlilerine direnme" ve "kamu malına zarar verme" suçlamaları için cezalarda artırım düşünüyor.

Polislerin kimliği belirsiz!

Antalya'da direniş eylemleri sırasında 17 polis tarafından 3 gencin linç edilmesine dövülmesi hakkında, Emniyet Genel Müdürlüğü (EGM) tarafından görevlendirilen 2 müfettiş, olayla ilgili derlediği ifade ve delillere dayanarak raporunu hazırladı. Müfettişler, otoparkta saldırıya uğrayan üniversite öğrencileri B.Ö, E.S.O ve İ.A'yı tekme tokat ve coplara döven polislerin kimlik tespitlerinin "yapılmadığını" iddia ettiler.

Görüntüleri inceleyen uzmanlar raporda ortamın karanlık, kameranın sabit olduğu ve görüntü kalitesinin düşüklüğüne vurgu yaparak kimlik tespitinin mümkün olmadığını savundu. "Büyütme işlemi esnasında dağılma olduğu için görüntüden fotoğraflamanın da mümkün olmadığı" ifade edildi.

Görüntüler Ankara'ya EGM Kriminal Polis Laboratuvarı'na gönderilirken soruşturmada bir adım ilerlenmiş değil. Daha önce İzmir'de sopalı sivil polislerin, Eskişehir'de de Ali İsmail Korkmaz'ın katleden polislerin kimlik tespiti yapılamadı.

Gençlik direnişe, barikata özgürleşmeye...

Üniversiteler açılırken gençlik hareketinin de yeni bir dönemde olduğunu, farklı bir bilinç ve eylem düzeyine ulaştığını, güçlü moral değerlere sahip olduğunu, kapitalizmin alternatifi yeni bir dünya arayışında olduğunu belirtmek gerekiyor.

*İsyan barikatlarını üniversitelere kurmaya geliyoruz.
Geleceğimize ve özgürlüğümüze sahip çıkmak için,
Polisleri üniversitelerimize sokmamak,
üniversitelerimize sahip çıkmak için,
Ticari eğitime karşı gelmek için,
Emperyalist savaşa dur demek için
Herkesi barikatlar kurmaya, kavgaya çağırıyoruz.
Gençlik direnişe, barikata, özgürleşmeye...*

Üniversitelerin açılmasıyla yeni bir döneme giriyoruz. Bu yeni dönem 31 Mayıs patlamasının ve Haziran Direnişi'nin deneyimleri, birikimleri ve moral-motivasyonu ile başlıyor. Bu yanı sıra zaten başlamış bulunan yeni bir dönemde açılıyor üniversiteler.

31 Mayıs patlaması ile gençlik hareketinin taşıdığı potansiyel açığa çıkmıştır. Gerici rejimin üzerine serdiği ölü toprağını atan gençlik, kalıpları kırmış, korku duvarlarını yıkılmış oldu. Düzenin baskılarına, dayatmalarına karşı yeni bir dünya özlemini haykıran, kapitalizmin amentüsü olan bencillığe karşı kolektivizmi, dayanışmayı yükselten gençlik, yenilenmiş olarak yeni bir döneme giriyor. Üniversitelerin açılmasına bu olgular üzerinden de bakmak gerekiyor.

Gençliğin devrimci potansiyeli ve örgütlenme ihtiyacı

Yıllardır gençlik hareketinin taşıdığı devrimci potansiyelden, zaman zaman gerçekleştirdiği yerel direnişlerden ve eylemlerden bahsediyoruz. Geçtiğimiz dönemde gerçekleşen "ODTÜ Ayakta" ve Dolmabahçe eylemleri ile gençlik, taşıdığı potansiyeli net bir şekilde gösterdi. Ancak gençliğin örgütsüz oluşu ve devrimci önderlikten yoksunluğu bu eylemlerin anlık çıkışlar olarak kalmasına neden oldu. 31 Mayıs patlaması, bu değerlendirmelerin doğruluğunu pratikte de görmemizi sağladı. Gençlik, örgütsüzlüğüne karşın sokaklara çıktı, barikatlarda ölümü göze alarak bekledi,

TOMA'lara, plastik mermilere, biber gazlarına, coplara karşı militan bir duruş sergiledi. Bu düzenden hiçbir beklentisi olmadığını, alternatif arayışında olduğunu gösterdi.

Ancak bu noktada tüm direniş için olduğu gibi gençlik için de örgütsüzlük ve devrimci önderlik boşluğu eylemin gidişatını belirledi.

Bilinç-eylem-örgütlülük arasındaki diyalektik bağdan ve birbirleriyle olan karşılıklı ilişkiden döne döne bahseder, masabaşı çözümlerin gerçek yaşamda karşılık bulamayacağını söyleriz. Bilinçlenen kitlelerin eyleme geçeceğinden, bilinçlerinin eylem içinde gelişeceğinden ve her ikisinin de örgüt ihtiyacını daha da yakıcı hale

getireceğinden bahsederiz. Haziran Direnişi'nin ardından yaşanan, tam da bu oldu.

Kitleler, forumlarla örgüt ihtiyacını giderme, toplumsal bilinci ve eylemi ileriye çekme çabasıydılar. Ancak bunun sadece ilk adımları atılmış durumda ve gerisinin gelmesi, hareketin gelişiminin olmazsa olmaz koşullarından biridir. Oluşturulacak örgütlülüklerin bilinç ve eylemi geliştireceğini, sürekliliğini sağlayacağını söylemeye gerek bile yok. Elbette ki, oluşturulacak örgütlülüklerin ihtiyacı karşılayabilmesi için, eylem ve devrim kaçınlarının uğursuz rollerini oynamalarına izin verilmemesi gerekiyor.

Haziran Direnişi'nde, reformist hareketin ufku hem bilinç hem eylem alanında daha ilk günden kat be kat açıldı. Reformist güçler, kitle hareketinin gelişiminin önünde bir engele, onu dizginleyen bir konuma düştüler. Yeni dönemde üniversitelerde buna izin vermemek, gençliğin önündeki temel görevlerden biri kabul edilmelidir.

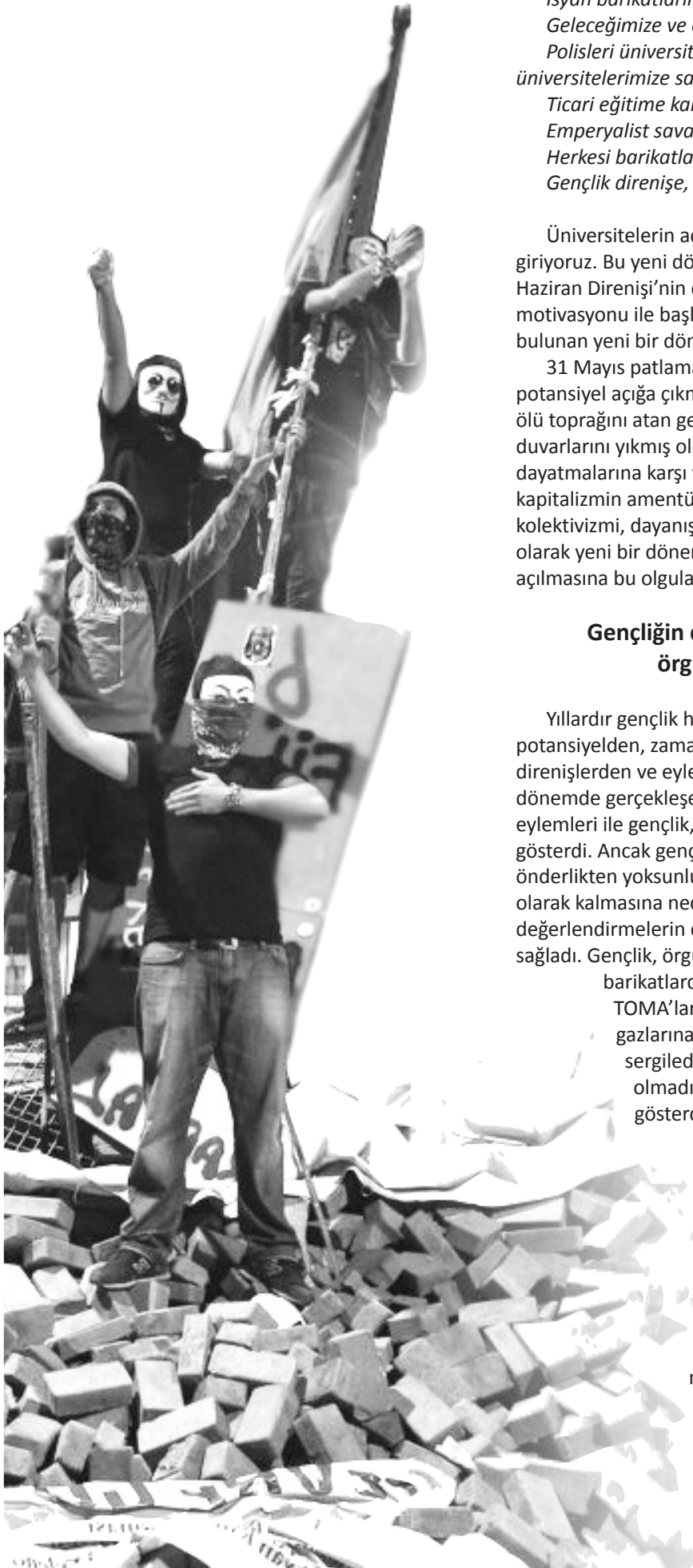
Yaz boyunca mahallelerde, merkezi parklarda ve kimi üniversitelerde oluşturulan forumların temel bileşeni gençlikti. Kendi eylemi üzerine tartışan, karar alan, hayata geçiren, inisiyatif alan gençliğin enerjisini üniversitelerin açılmasıyla birlikte kampüslere taşımak, forumlar oluşturmak ve örgütlülüğü geliştirmek büyük bir önem taşıyor. Direniş ruhunun ve kararlılığının devamlılığı buna bağlıdır.

Bu noktada devrimci önderlik boşluğunun doldurulması, kitle eylemine yön verilmesi ve düzen sınırlarını aşan bir bakışın sağlanması da bizlere düşen başka bir önemli görevdir. Bu ikisini bir arada karşılıklı ilişkisi içinde ele almalıyız. "Gençlik direnişe" çağrımızı, örgütlenme çağrısıyla birleştirmeliyiz.

Üniversiteler açılıyor, polisler kapıda, baskılar artmakta...

Geçtiğimiz dönemin kimi çıkışları, düzen güçlerinin gençlikten duydukları korkuyu arttırmıştı. Gençliği zapturapt altına almak için bir dizi baskı mekanizmasını on yıllardır harekete geçirmelerine rağmen korkularını aşamayan egemenler, üniversiteleri tamamıyla polisin eline teslim etmeye hazırlanıyorlar. Zaten birçok üniversitenin kapısında çevik kuvvet bekliyor, istedikleri zaman okullara girebiliyor, hatta kimi üniversitelerde faşist saldırıları bahane edip yönetimi ele alıyorlardı. Üniversitelerin hem kapısında hem içinde ÖGB'ler ve siviller cirit atıyor, üst ve çanta araması dayatılıyor, kimlik sorgulaması olmadan üniversitemize giremiyoruz, faşist saldırılar hemen hemen tüm üniversitelerde yaşanıyor. Fiziki zorbalıkla yetinmeyen dinci-Amerikancı iktidar ve onun üniversitelerdeki uzantısı YÖK, soruşturmalarda, burs kesme-okuldan atma tehditleriyle, psikolojik baskı aygıtı gibi çalışıyor. Eğer üniversitelerin polis tarafından işgali engellenemezse, düzen güçleri çok daha sistematik ve pervasızca saldırma olanağına kavuşacaklar.

Haziran Direnişi hem gençliğin neler yapabileceğini hem düzen güçlerinin gençlik korkusunun hiç de yersiz

olmadığını gösterdi. Bu durumda üniversitelerin açılmasıyla beraber ilk günlerin dağınıklığını fırsata çevirmelerine izin vermemek, her saldırıya karşı refleksi gösterebilmek gerekiyor. Bu baskıların, uygulamaların sadece devrimcileri hedeflemediğini, tüm gençliği susturmaya, köleleştirmeye dönük olduğunu, üniversitelerde özgürlük ortamının sağlanmasının, birleşik mücadeleden geçtiğini geniş gençlik kitlesine anlatmak ve buna uygun bir duruş sergilemelerini talep etmek gerekiyor.

Yeni dönemin seyri bu ilk saldırıya verilecek yanıtla da doğrudan bağlantılı olacak. Düzenle ilk karşı karşıya geliş bu cephede yaşanacaktır.

Emperyalist savaş kapıda, gençlik pazarlık konusu...

Yapısal bir küresel kriz içinde debelenen kapitalist/emperyalist sistem, çöküşü önlemek için bir yandan emekçilere kabarık faturalar kesmekte öte yandan dünyanın farklı bölgelerinde halklara karşı savaşlar yürütmektedir. Bu yıkıcı/kıyıcı savaşların odağında ise Ortadoğu bulunmaktadır. Stratejik önemi ve zengin doğal zenginlikleri, bu bölgeyi, emperyalist güç odaklarının hegemonya savaşlarının arenası durumuna getirmektedir. Irak, Libya, Suriye emperyalist saldırganlığın bedelini halen ağır bir şekilde ödeyen bölge ülkeleridir.

Kapitalizmin küresel krizinin faturasını ödemeyi reddeden işçiler, emekçiler ve genç kuşaklar ise isyan ediyorlar. Tunus'ta, Mısır'da, diktatörleri deviren halk ayaklanmaları, Yunanistan'da, İspanya'da, Portekiz'de, İrlanda'da, ABD-Wall Street'te, Türkiye'de, Brezilya'da ve diğer ülkelerde yaşanan militan grev, direniş ve gösteriler, emekçilerin sisteme karşı isyanlarının da küresel bir boyut kazanmaya başladığını gösteriyor.

Taksim Gezi Parkı'nda başlayıp ülkeye yayılan Haziran Direnişi'ni de bu çerçevede ele almak gerekiyor. Bu muhteşem direnişi azgın devlet terörüyle ezmeye girişen sermaye düzeninin vurucu gücü AKP iktidarı, komşu halklara karşı da saldırgan bir politika izliyor. Özellikle Körfez şeyhlerinin finanse ettiği ÖSO çeteleri ve cihatçı katiller eliyle Suriye'ye karşı icra edilen yıkıcı savaşta, Ankara'daki dinci-Amerikancılar aktif bir taraf durumundadırlar.

Geric Baas rejimine karşı başlayan kitle hareketini yozlaştıran, amacından saptıran ve esas olarak emperyalist/siyonist güçler adına tetikçilik yapan çetelere, en büyük destek Türk devleti tarafından sağlandı. Eğitime, sağlığa kaynak ayırmayan AKP iktidarı, çetelere hem kasalarını hem kucağını açtı, eğitti, körfez şeyhlerinin parasını ödediği silahları onlara taşıdı, dünyanın dört bir yanından gelen devşirme tetikçileri Suriye'ye ulaştırdı, onlara özel hastaneler tahsis etti, yüzlerce kilometrelik sınırı, onlar için 'yol geçen hanı'na çevirdi.

AKP şefleri, Mısır konusunda 'demokrasi havariliği' yaparken, Suriye'de iki yıldır katliam üstüne katliam yapan, son haftalarda ise Rojava ve Lazkiye kırsalında akıl almaz vahşetlere imza atan tetikçi katillere özel himaye sağlamaya, utanmadan devam ediyor.

İçeride ve dışarıda saldırgan politika izleyen sermaye iktidarı, üniversiteleri de savaş için silah üretim merkezleri haline getiriyor. Eğitime bütçe ayırmazken savaşa oluk oluk para akıtan sermaye devleti gençliği de buna alet etmekte, onun enerjisini burada kullanmaktadır. On yıllar önce NATO'ya girmek için, istenen 500 askere karşın Kore'ye 5 bin asker gönderen TC'nin pratiğinin başka türlü olması da beklenemez zaten.

Bizler ise, Denizler'in anti-emperyalist ruhuyla gençliği direnişe çağırmalıyız. Her daim anti-emperyalist duyarlılık gösteren gençliği, kaba bir ulusalcılık üzerinden değil, emperyalist-kapitalist dünya sistemini ve o zincirin bir halkası olan Türk burjuvazisinin iktidarını hedef alan ve bunlara karşı tek alternatifin devrim olduğu gerçeğini öne çıkaran şiarları yükselterek yapmalıyız çağrımızı.

Kürt halkının kazanımlarına her yerde sahip çıkalım...

Ortadoğu'daki gelişmelerle bağlantılı olarak Suriye'de Kürt halkının kazanımlar elde etmesi, Ankara'daki Amerikancıları rahatsız ediyor. Bundan dolayı Kürt halkının kendi kaderini eline alma çabaları bastırılmaya, kanla boğulmaya çalışılıyor. Rojava'ya doğrudan saldıramayan AKP iktidarı, Kürt halkının üzerine, himaye ettiği ÖSO çeteleri ile cihatçı katilleri gönderiyor. Tetikçilerle olan bu utanç verici suç ortaklığı ile TC Devleti, kendi sınırları içindeki tahammülsüzlüğünü oraya da taşıyor.

Tüm Ortadoğu'da olduğu gibi Türkiye'de de, bu gerici saldırganlığa karşı gerçek çözüm halkların ortak mücadelesinden, halkların kardeşleşmesinden geçiyor. Türk ve Kürt halklarının, işçi ve emekçilerin birleşik mücadelesinden geçiyor. Gençlik alanında da bu ortak mücadeleyi yaratmak, Kürt halkının özgürlük talebine sahip çıkmak, bunun önündeki en büyük engel olan sermaye iktidarına karşı kavgayı yükseltmek gerekiyor. Kürt sorununun, TC ile masa başında, pazarlıklarla, uzlaşıyla, demokratik anayasayla çözülemeyeceğini, son yıllar döne döne göstermiştir. Bugüne kadar mücadeleyle kazanılmış tüm hakların korunup geliştirilmesinin de ancak mücadeleyle geleceğini ortaya koymak gerekiyor.

Tek alternatif sosyalizm!

Üniversiteler açılırken gençlik hareketinin de yeni bir dönemde olduğunu, farklı bir bilinç ve eylem düzeyine ulaştığını, güçlü moral değerlere sahip olduğunu, kapitalizmin alternatifi yeni bir dünya arayışında olduğunu belirtmek gerekiyor. Kapitalizmin tek alternatifi olan sosyalizm, gençlik kitleleri için artık çok daha güçlü bir prestije ve ilgiye sahip. Ancak bunun sadece temennide kalmaması, bilimsel temellerine kavuşturulması ve eyleme geçirilmesi bugünün en büyük kazanımı olacaktır.

Bu noktada bizlere düşen en büyük görev sosyalizm alternatifini tüm çalışma alanlarında yaygın ve yaratıcı bir şekilde öne çıkartmaktır. Kapitalizmin teşhiri ile birleştirip, gençliğin yaşamıyla bağ kuracağı bir zemine kavuşturmalıyız sosyalist propagandayı. Ekim Gençliği'nin misyonu gençlik içinde proleter sosyalizm bayrağını yükseltmektir. Bunun da ancak gençliğin devrim ve sosyalizm mücadelesine bilimsel temellerde kazanılması ile hedefine ulaşabileceğini akıldan çıkartmamalıyız.

Önümüzde yeni bir dönem var. 31 Mayıs patlaması ile yenilenen, silkinip ayağa kalkan bir gençlik var. Önümüzde gençliği direnişe, devrim ve sosyalizm kavgasına kazanma görevi var. Artık sözümüzü barikatlarda, kampüslerde, kavga alanlarında çok daha güçlü söyleme zamanı. Tek çıkış yolu da budur. Çünkü sosyalizm dışında aydınlık bir gelecek yoktur.

(Ekim Gençliği, sayı 145, Eylül 2013)

İzmir'de soruşturma terörü

Geçtiğimiz 6 Kasım'da, Ege Üniversitesi'nde YÖK'ün kuruluşunu protesto için Dokuz Eylül ve Ege Üniversitesi öğrencileri tarafından yapılan eyleme polis azgınca saldırmış, 20'den fazla devrimci ve ilerici öğrenci gözaltına alınmıştı. Bu saldırılar, İzmir üniversitelerinde sene boyunca gerek polis gerekse ülkücü faşistlerce sürdürüldü.

Gezi süreci ile birlikte sermaye devleti sözcüleri her fırsatta gençlikten duydukları korkuyu dile getiriyorlar. Eylül ayında yeni bir hareketlilik ile birlikte olayların tırmanacağı yönünde açıklamalar yapılıyor. Olası bir hareketin önünü kesmek içinse şimdiden kolları sıvadılar. Daha yeni dönem başlamadan soruşturma terörü devreye sokuldu. YÖK'ü protesto eden, aralarında Ekim Gençliği okurlarının da bulunduğu 50 kişiye YÖK tarafından soruşturma açıldı.

Görünen o ki yeni dönem saldırıları bunlarla sınırlı kalmayacak. Okullara yerleştirilen polislerle birlikte yoğun bir baskı olacağı belli.

"Ücretsiz yemek yeme" eylemlerine ceza

Geçtiğimiz dönem, Ankara Üniversitesi Cebeci Kampüsü'nde yemekhane zamlarına karşı eylemler yapılmış, yüzlerce öğrenci ücretsiz yemek yeme eylemlerine katılmıştı. Bu eylemlerin ardından da üniversite yönetimi aralarında Ekim Gençliği okurlarının da bulunduğu onlarca öğrenciyi soruşturma açmıştı.

Öğrenciler hakkında açılan soruşturma tebliğinde şu ifadeler yer verilmişti: "Yemekhane eylemine başladığınız, Hukuk Fakültesi Öğrenci Yemekhanesi önünde öğrenci taleplerini aşan istemler ile izinsiz pankart açtığınız, yemekhaneler içerisinde fiş kesim noktalarını engelleyerek öğrencilerin yemek ücreti vermelerini önlediğiniz böylece kamu düzenini bozduğunuz" iddiaları ile ilgili olarak Yükseköğretim Kurumları Öğrenci Disiplin Yönetmeliği hükümleri uyarınca açılmış olan disiplin soruşturmasında soruşturmacı olarak görevlendirilmiş bulunmaktayız."

Soruşturmalar yaz aylarında sonuçlandırıldı. Aralarında Ekim Gençliği okurlarının da bulunduğu öğrencilere kınama ve uzaklaştırma gibi cezalar yağdırıldı.

Verilen cezaların yaz ayına denk getirilmesi ve öğrenci gençliğin üniversitelerde olmaması rektörlüğü rahatlatmış olacak ki sonuçların açıklanması bu döneme denk getirildi.

Ekim Gençliği / Ankara

Yeni fırtınalara hazırlanalım!

Büyük halk hareketinin liselere yansımaları yeterince görülemedi. Bu, AKP iktidarı açısından büyük bir şanstı ancak üniversite ve liselerin yeni döneme başlamasıyla beraber gençlik hareketi cephesinde büyük bir dalgalanmanın yaşanması kaçınılmazdır.

Yeni ve kritik bir döneme adım atıyoruz. Bu kez arkamıza Taksim Gezi Direnişi'nin rüzgârını alıyoruz. Gezi Parkı'nda talan ve yağmaya karşı başlayan ve 31 Mayıs'ta milyonların katılımıyla açığa çıkan büyük direnişin kazanımları, önümüzdeki dönemin seyrini belirleyecek bir öneme sahip. Halk hareketi yeni patlama dinamiklerini bağrında taşıyor.

Geleceğimizin ve özgürlüğümüzün çalınmasına karşı yakılan bu direniş ateşi önümüzdeki dönemde liseli gençlik mücadelesine yol gösteriyor. Uzun yıllardır sermaye iktidarının gerici-faşist uygulamalarına, zorbaca hak ve özgürlüklere saldırmasına karşı yılmaya çalıştığımız isyan ateşi kendiliğinden gelişen büyük halk hareketiyle yalnızca birkaç gün içinde yeni bir deneyim yarattı. Sürecin tüm birikimleri bir tarafa, Taksim Gezi Direnişi'nin liseli gençlik hareketi cephesinden en büyük kazanımı, dayanışma ruhunun gelişmesi ve '80 askeri faşist darbesiyle beraber yaratılan apolitizasyon ortamına büyük bir darbe vurulmasıydı. Gençlik hareketi ve liseli gençlik üzerine şimdiye kadar yaptığımız tüm değerlendirmelerde hep bu noktaya işaret etmiştik.

Apolitizasyonun kırılmasında yeni bir kanal

Taksim Gezi Direnişi, liseli gençlik mücadelesinin büyümesinde ve liseli gençlik kitlelerinin mücadeleye atılmasında en büyük engellerden biri olan apolitizasyon sorununun aşılmasında önemli bir kanal açtı. Şimdi önümüzde büyük halk hareketinin kazanımlarını korumak ve yeni eğitim-öğretim dönemiyle beraber bu kazanımları ete kemiğe büründürme görevi duruyor. Eylemin, sokağın tadını alan gençlik kitleleri hiç olmadığı kadar mücadele safalarında yerini almaya hazırlar. Her şeyden önce, sokağa çıkmak ve eyleme geçmenin toplumun önemli bir bölümünde meşrulaşmaya başladığı bir süreçteyiz.

Saldırıları sürececek...

Önümüzdeki dönemde Taksim Gezi Direnişi'yle saltanatı sarsılan dinci-gerici AKP iktidarı önümüzdeki dönemde de saldırılarına tam gaz devam edecek. Toplumunu gericileştirme ve baskılara devam etme sinyali veren AKP şefleri izledikleri zorbaca yönetim anlayışından taviz vermeyeceklerini Taksim Gezi Direnişi'yle aldıkları darbeye rağmen ilan ediyorlar. Gericilikleri, tırmandırdıkları faşist baskı ve terör iyiden iyiye teşhir olan dinci-gerici iktidar önümüzdeki dönemde sadece eğitim alanında değil tüm alanlarda bu tutumunu sürdürecektir. Eşitsizlik, baskı ve zorbalık üzerine kurulu bir düzende bundan başkaca bir çıkar yolu yoktur.

Eğitim ve sınav sisteminde halihazırda yaşanan skandallar zinciri ise okullar açılmadan eğitim sisteminin çürümüşlüğüne ortaya koyuyor. "Düz liselerin tarihe karışmasını" eğitim alanı için "devrim" olarak sunan AKP, puanı sınavla öğrenci alan okullara yetmeyen öğrencileri meslek lisesi, imam hatip lisesi,

özel lise ve açık liseye yönlendirmeye kalkıyor. Son 11 yılda eğitim ve sınav sisteminde 13 köklü değişikliğe imza atarak bu alanı yap-boz tahtasına çeviren AKP, eğitim alanını baştan aşağı niteliksizleştirerek ve sermayenin hizmetine açacak uygulamalara imza atmaya meşgul. Özel sağlık meslek liselerinin son yıllarda gittikçe çoğalması, yaygınlaşan paralı eğitim uygulamaları ve 4+4+4'le beraber eğitimde gericileşmenin yanısıra eğitimin piyasaya açılması gibi adımlar liseli gençliği bekleyen zorlu virajı ifade ediyor.

Ne yapmalı?

Böylesi bir süreçte, izlenecek mücadele hattını ve rotayı netleştirmek bu alandaki pratiğimiz kadar önemlidir. Başlarken, yeni bir döneme girdiğimizi ifade etmiştik. Bu tespit belki de geçmiş dönemlerde yaptığımız benzer vurgulardan daha özel bir yerde durmaktadır. Bu açıdan önümüzdeki dönem liseli gençliğe yönelik seslenişimizde belli başlı noktalara dikkat çekmek yararlı olacaktır.

Her şeyden önce Taksim Gezi Direnişi'nin kazanımlarını her alanda işleyebilmeliyiz. Liseli birliğimizin, onunla da bağlantılı olarak liseli gençlik hareketinin güçlenmesinin, Gezi Direnişi'nin kazanımlarının yerellerde yeni mevziler kazanmakla doğru orantılı olduğu unutulmamalıdır.

Geçmiş dönemlerde kullandığımız "Eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim" talebi bu dönemde de çalışmamızın temel ekseninde yer alacaktır. "Özgürlük ve geleceği kazanma" çağrısı yeni dönemde de bu düzenden ve onunun eğitim sisteminden hoşnutsuz olan liseli gençlik kitlelerinin hoşnutsuzluğunu örgütlülük kanalına akıtma yolunda sıkça kullanacağımız şiarlardan biridir.

Alternatif olabilmeliyiz!

Bu süreçte özellikle liseli gençliğin ileri unsurlarının ve Gezi Direnişi'nde sokağın tadını alan gençlik kitlelerinin gözü bu alanda faaliyet yürüten liseli gençlik örgütlerinde olacaktır. Önümüzdeki dönemde bu politizasyon ortamından yararlanmalı ve liseli gençlik kitleleriyle buluşmalıyız. Sadece liseli gençliğin yaşadığı sorunları sıralayan bir çalışma tarzından gençliğe devrim ve sosyalizm alternatifini güçlü bir biçimde taşıyan bir faaliyete geçmeliyiz.

Eğitim alanını kesen sorunların yanısıra üzerinde önemle durmamız gereken bir diğer başlık ise emperyalist savaş ve saldırganlık olacaktır. Başını ABD'nin çektiği Batılı emperyalistlerin Suriye'ye yönelik işgal planlarına karşı liselerimizde etkin bir çalışma yürütmeyi ilk elden önümüze koymalıyız. Savaş ve saldırganlık siyasetinde başı çeken ve ülke topraklarının savaş üssü olarak kullanılması konusunda sınırsız destek sunan işbirlikçi AKP iktidarı, bu süreçte liseli gençlik kitleleri içerisinde etkin bir biçimde teşhire konu edilmelidir. Eğitim yerine savaşa ayrılan devasa bütçeler bu düzenin bizlerin geleceği ve özgürlüğüne göz diktiğini göstermektedir.

Yeni fırtınalara hazırlanalım!

Haziran Direnişi okulların kapandığı bir sürece denk gelmişti. Büyük halk hareketinin liselere yansımaları yeterince görülemedi. Bu durum, AKP iktidarı açısından büyük bir şanstı ancak üniversite ve liselerin yeni döneme başlamasıyla beraber gençlik hareketi cephesinde büyük bir dalgalanmanın yaşanması kaçınılmazdır. Liseli genç komünistlerin önünde duran temel görev ise yeni fırtınalara hazırlanmaktır.

Devrimci Liseliler Birliği (DLB)

Yağmanın ve doğa katliamının yeni kılıfı: Olimpiyatlar...

Olimpiyatları istemiyoruz!

Doğayı ve çevreyi katledecek, barınma hakkımızın çalınmasının gerekçesi haline getirilecek, 20 milyar dolarlık maliyeti bizlere faizi ile ödetelecek olan olimpiyatları istemiyoruz.

Olimpiyatları Hayır Girişimi geçtiğimiz günlerde "Olimpiyatları neden istemiyoruz?" başlığı ile bir rapor yayınladı. Avrupa Birliği Bakanı Egemen Bağış ise yaptığı açıklama ile olimpiyatların Türkiye'ye verilmemesi ihtimalini Gezi Direnişi ve Olimpiyatları Hayır Girişimi'ne bağladı ve şöyle dedi: "Bakın, Gezi Parkı'nda eylem yapanlar, iki defa İstanbul'un adaylığını düşürmek için başvuru yaptılar ama başaramadılar. Eğer vermezlerse bu onların yüzünden olacak. İnşallah İstanbul hak ettiği kararı alacak. Çünkü İstanbul'un arkasında sizlerin duası var."

Tüm bunlar bir yana 2020 Olimpiyatları'nın İstanbul'da yapılma olasılığı ise oldukça düşük bir ihtimal. Belli ki Bağış da bunu bildiğinden hem "güçlü Türkiye" masallarına helal gelmesin diye, hem de olimpiyatları, Gezi Direnişi'ni kamuoyunun gözünde karalama malzemesi olarak kullanmaya çalışıyor. Ancak Bağış'ın açıklaması kendi beklentisinin aksine kamuoyunda tepki doğurdu. Açıklama sosyal medyada beş olimpiyat halkasının içerisine Gezi Direnişi süresince yaşamını yitiren Abdullah Cömert, Mehmet Ayvalıtış, Medeni Yıldırım, Ethem Sarısülük ve Ali İsmail Korkmaz'ın resimleri konarak protesto edildi.

"Olimpiyatları Hayır" kampanyasını yürüten Kent Hareketleri'nden Cihan Uzunçarşılı Baysal ise olimpiyatların Türkiye'de yapılmaması için çalışmalarının Mart ayında, yani Gezi Direnişi öncesinde başladığını belirterek "İstanbul kaybettiğinde, 'Dopinge Geziciler telekinezi ile sebep oldu' derlerse şaşmayın!" açıklamasında bulundu.

Baysal sendika.org'a verdiği röportajda olimpiyatların Türkiye'de gerçekleşme olasılığının düşük bir ihtimal olmasını ise şöyle açıkladı: "Olimpiyatların hep sınıfta kalıyoruz, 2012 Londra'dan eli boş geliyoruz, futbol dışında statları doldurmayan diğer branşlara ilgisiz bir halk, spora odaklanmak yerine

inşaata odaklanmış bir olimpiyat Raporu, artık bize bile gına gelen Doğu-Batı köprü, medeniyet vb. turistik söyleminde takılmış tanımlar, videomuz bile olimpiyatları mı turizm kampanyası mı belli değil ve hepsinin üzerine doping skandalları, hele Kırkpınar'daki ata sporunda bile doping el insaf dedirtecek cinsten."

Olimpiyatları istemiyoruz çünkü...

Her ne kadar olimpiyatların Türkiye'de gerçekleşme ihtimali çok düşük olsa da, bu ihtimale karşı bile kamuoyu yaratmak ve olimpiyatları protesto etmek gerekiyor. Çünkü olimpiyatlar, gerçekleştirildikleri kentlerde, mahalle yıkımları ile zorla yapılan tahliyelerden maliyetine, doğa ve çevre katliamından bezdiren altyapı çalışmalarına kadar pek çok soruna sebep oluyorlar. BM Konut Hakkı Raportörü Miloon Kothari olimpiyatları şöyle değerlendiriyor:

"Dünyada bütün büyük spor organizasyonlarının (olimpiyat, dünya kupası vb) yapıldığı kentlere baktığımızda bunların hep negatif etkisini görüyoruz. Dünyadaki bütün örnekleri inceledik, olumlu katkısının olduğu tek bir örnek yok. Bu kentlerde zaten öncesinde kentsel dönüşüm süreci başladıysa, yani fakir mahalleler çeşitli bahanelerle ayrıştırılarak kent dışına sürülüyorsa bu bir alışkanlık haline geldiyse, olimpiyat da bunun için başka bir bahane oluyor. Hükümetler zaten içinde alışveriş merkezlerinin, lüks konutların olduğu ancak yoksulları görmek istemediği modern kentler yaratmak istiyorsa olimpiyatları bunun için çok iyi bir fırsat sunuyor. Çünkü dış yatırımcıyı çekiyor, yeni altyapı projeleri ihtiyacı doğuruyor."

Olimpiyatları Hayır Girişimi ise "Olimpiyatları neden istemiyoruz?" başlığı ile hazırladığı raporda nedenlerini altı başlık altında toplamış: **1. Mahalle**

yıkımları ile zorla tahliyeler, 2. Katlanan bütçeler: Kaybeden halk, kazanan sermaye, 3. Doğayı, çevreyi ve tarihi alanları heba eden devasa tesisler: Beyaz Filler, 4. Bezdiren altyapı çalışmaları, trafik ve güvenlik önlemleri, 5. Planlamanın (kent planlamasının) iflasi, 6. TOKİ'nin hegemonik yetkisi ve gücü.

Olimpiyatları Hayır Girişimi'nin hazırladığı rapor başlıkları olimpiyatları hayır demenin gerekçelerini özetlemekte. Açık bir şekilde görülmektedir ki sermaye ve onun temsilcisi AKP hükümeti için olimpiyatlar, çevre ve doğa katliamı, işçi ve emekçilerin barınma hakkını ellerinden almak, rant projelerine meşruiyet kazandırmak demektir.

İstanbul'un akciğerleri Kuzey ormanlarını yok edecek olan 3. köprü, 3. havalimanı ve Güvercintepe, Şahintepe, Küçükçekmece Gölü İç-Dış Kumsal, Cennet Mahallesi'ni dönüşüm kurbanı yapacak olan Başbakan Erdoğan'ın "Çılgın proje"si "Kanal İstanbul" projesinin bahanelerine "Afet yasası"nın yanında "olimpiyat" da eklenmiş durumda. Ayrıca olimpiyat tesislerinin kurulması planlanan Tarihi Yarımada, Derbent başta olmak üzere Maslak ve Ayazağa mahalleleri de tehdit altında.

Sermaye ve onun temsilcileri tarafından rant projelerine kılıf olarak kullanılmak istenen, yaklaşık 20 milyar dolarlık bütçe ayrılması gereken "2020 Olimpiyatları"nın biz işçi ve emekçiler için hiçbir olumlu yanının olmadığı ortadadır.

Tüm bunlardan sonra bir kez daha belirtelim: Doğayı ve çevreyi katledecek, barınma hakkımızın çalınmasının gerekçesi haline getirilecek, 20 milyar dolarlık maliyeti bizlere faizi ile ödetelecek olan olimpiyatları istemiyoruz.

Yargıtay'dan biber gazı kararı

Tuzla'da bir kavga sırasında karşı tarafa biber gazı sıkılan M.Y. hakkında İstanbul Anadolu 7. Sulh Ceza Mahkemesi'nde dava açıldı. Davanın görüldüğü mahkemede M.Y.'ye 120 günlük adli para cezası verildi ve hükmün açıklanması geri bırakıldı.

Müşteki avukatının itirazı üzerine Yargıtay'a taşınan dosya üzerine Cumhuriyet Başsavcılığı, biber gazının silah niteliğinde olduğunu belirterek, yerel mahkemenin kararının bozulmasını istedi. Dosyayı inceleyen Yargıtay 3. Ceza Dairesi de savcının tespitine uyarak yerel mahkemenin kararını "eksik değerlendirme" nedeniyle bozdu. Yargıtay, kavgada kullanılan biber gazının silah olarak değerlendirilmesine karar verdi.

Daha önce de Yalova 3. Asliye Ceza Mahkemesi Hâkimi Kemal Kaçan, biber gazını silah olarak niteleyerek Çayan Birben davasının ağır cezaya gönderilmesine karar vermişti.

İzenerji’de yaşananlar üzerine...

“İcasetçi sendikacılığın çirpinişlerini izledik”

Bu süreçte yaşananlara tepkisiz kalmayan işyeri temsilcilerinin istifalarını olumlu bir duruş olarak değerlendiriyorum.

İzmir’de Genel İş’e bağlı İzenerji ve İzelman işçilerinin 2012-2014 TİS süreci, grev ilanının ardından, Yüksek Hakem Kurulu kararıyla sonlandırılmış, arkasından Genel İş 2 ve 3 No’lu Şubeye bağlı temsilcilerin bir kısmı sendika yönetimine tepki olarak istifa etmişlerdi. Yaşananlarla ilgili bir İzenerji işçisinden görüş aldık.

Amacımız işçilerin temel talepleri olan eşit işe eşit ücret ile insanca yaşamaya yeterli bir ücret, aynı işte çalışanlar arasındaki büyük makası ortadan kaldırmaktır.

Süreç içerisinde Genel İş’e bağlı 3 şubenin ortak tutumu da, günü kurtarmaya, geçiştirmeye yönelik oldu. Temsilcilerin, tabanın somut eylem fikirlerine rağmen bu irade yok sayıldı. Bunun için TİS süreci işçiler için yine beklentinin altında, yine açlık ve yoksulluk sınırının altında yaşamak oldu.

Yüksek Hakem Kurulu’na intikal eden süreç, Genel İş Genel Merkez ve şube yöneticilerinin süreci iyi okuyamama, değerlendirmeme, önlem almama, tam tersine işverenin iyi niyeti üzerinden değerlendirme, beklenti ve çıkarlarına geldiği gibi davrandıkları için kaybedildi.

Genel-İş İzmir şubelerinin yan yana gelişlerinin gönülden bir yan yana geliş olmadığını gördük. Zorunluluktan kaynaklı, sınıfın değil kendi kariyerist, bencil, benmerkezci anlayışının egemen olduğu bir süreç izledik ve yaşadık. TİS sürecindeki eylemleri sadece sakal bırakma, 2 saatlik iş bırakma eylemiyle, her zaman işvereni iyi niyete çağırmak oldu. İşvereni gerçekten masaya oturtacak, işçilerin üretimden gelen gücünü 3 şubede alana taşıyan bir anlayış geliştirilmedi. 1 günlük iş bırakma kararı alındı. O da işverenin tehdidi nedeniyle doğru dürüst uygulanmadı. TİS sürecine giderken, bütün hazırlıkların yapılması, şubelerin bir araya gelmesi,

komitelerin yan yana gelmesi gerektiğini söyledik. 3 şube de hep bunlardan kaçındılar.

YHK’nın her iki şirket ile aldığı karar, Genel İş 1 No’lu Şube tarafından İzenerji işçilerinden, gizlendi. Topun işverene ya da AKP’nin çıkardığı yasalara atılması, sendikacıların buralardan kendilerini aklamaya çalışması, icasetçi teslimiyetçi bir anlayışın hala sendikal bürokrasinin içinde kanayan bir yara olduğunun kanıtıdır.

Sonuç olarak “İzmir azizdir aziz kalacak” diyenlerin acaba TİS süreciyle “işçiler açtır yine aç kaldı” diyebilecek mi? Artık gerçeklerle yüzleşmeleri gerekmiyor mu? Adalet diyenler “işçiler için adalet bu muydu” diyebilecek mi acaba?

Sonuç itibarıyla Genel-İş Genel Merkezi’nin, İzmir Genel-İş Şubeleri’nin TİS sürecinde on bine yakın işçi emekçiye, talepleri olan “eşit işe eşit ücret”, “ücrette adalet istiyoruz” diyen, bunun için alanlara çıkan işçilere cevap vermesi gerekiyor. Ama tam tersine, hiçbir şey olmamış gibi kendilerini aklamaya çalışan, işverenin iki dudağı arasından çıkacak sözlerle bir şeylerin düzeleceğini uman bir sendikal anlayışın çirpinişlerine tanık olduk.

YHK kararına karşı tutumun, sermaye ve partilerine dayalı bir anlayışın ürünü olduğu açık.

TİS sürecinin YHK kararıyla son bulması Genel Merkez ve İzmir Şubeleri’nin sendikal yapısının bu süreci iyi yönetemediğini, işçi haklarını işverene kendilerinin verdiklerini ortaya koymuştur. 3 şube yönetiminin de gücünü tabandan alan, işveren karşısında bunu gösteren bir anlayıştan uzak olduğunu gördük. Bu süreçte yaşananlara tepkisiz kalmayan işyeri temsilcilerinin istifalarını olumlu bir duruş olarak değerlendiriyorum. İzmir’de süregelen bürokratik ve kariyerist sendikacılardan işçi emekçilere bir hayır gelmediğini, bunların değiştirilmesi gerektiğini düşünüyorum.

BES’ten tercih dayatmasına protesto

Büro Emekçileri Sendikası (BES), yapılan yasal düzenlemeleri ve uygulamaları, protesto etmek için, 23 Ağustos günü “İş ve Meslek Danışmanlarının kazanılmış hakları gasp edilemez!” pankartıyla, Türkiye İş Kurumu Genel Müdürlüğü İstanbul İl Binası önünde bir eylem gerçekleştirdi.

Sloganlarla başlayan eylemde basın metnini BES 1 No’lu Şube Başkanı Cengiz Aslan okudu. Açıklamada, Torba yasa ile sözleşmeli çalışanların dilekçe verdikleri takdirde kadroya geçirileceği, ancak kadroya geçildiği takdirde maaşlarının düşürüleceği ifade edildi. Aslan, bu durumun gerekli bakanlıklarca görüşüldüğünü ifade ederek şu sözlerle açıklamaya devam etti. “Söz konusu görüşmelerde her düzeyde bürokratlar vardır; ama İş ve Meslek Danışmanları (İMD), yani emekçiler yoktur. İMD’lerin diğer 4/b’lilerden farkı daha önceden tanımlanmayan bir kadro olmasıdır. Dolayısıyla taban maaşları, ek ödemeleri, özel hizmet tazminatlarının hangi kadrolar rayiç olarak alınacağı kimse tarafından bilinmemektedir. Mevcut Anayasa’da güvenceli çalışmanın hak olarak tanındığı halde, çalışanlara güvenceli çalışma hakkı ve düşük maaşı, güvencesiz çalışma karşılığında ise daha yüksek maaşı seçme arasında seçme ikilemi yaşatılmamalıdır.”

BES 2 No’lu Şube Sekreteri Baki Ulaş Karaca ise yaptığı konuşmada, Türkiye’nin dört bir yerinde basın açıklamalarının yapıldığını belirterek konuya karşı mücadelelerinin süreceğini ifade etti.

Eylem “Güvenceli iş, güvenceli gelecek istiyoruz!”, “Geleceğim belirsiz, gelecek vaat edemem!”, “Zafer direnen emekçinin olacak!” sloganlarıyla sonlandırıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

İnan Optik’te iş durdurma

Muğla’da metal gözlük çerçevesi üreten İnan Optik işçileri, aylardır maaş ödemelerindeki aksaklığa dikkat çekmek için 22 Ağustos’ta iş durdurma eylemi yaptılar.

Argun Afşar’ın sahibi olduğu İnan Optik, 3 aydan bu yana işçilerin ücretlerini parça parça veriyor. Her yıl 1 milyona yakın gözlük çerçevesi üretilirken ürünler yurtdışına da satılıyor. Muğla Sanayi Sitesi’nde bulunan fabrikada 130 işçi çalışıyor.

“Türkiye’nin ilk metal gözlük çerçeveleri üretimi” ile övünen İnan Optik patronları işçilere sefalet dayatıyor. İnan Optik işçileri 3 aydan bu yana maaşlarının ödenmediğini, biriken ücretlerini alamadıklarını belirtiyorlar.

İşçiler, biriken maaşları ödeninceye kadar işbaşı yapmayacaklarını, sorun çözülünceye kadar eylemlerine devam edeceklerini kaydettiler.

Komünist bir işçiden sendikalaşma çalışması ile ilgili uyarılar...

“Hedefe kilitlendiğimizde yenilme olasılığı azalır”

Bugün işçiler baskıyla sindirilmişlerdir. Bunun için işçilere değerlerini göstermeli ve kaybedecek birşeyleri olmadığını anlatabilmek zorundayız.

Örgütlenme ve mücadele eğiliminin güçlendiği bir süreçten geçiyoruz. Çalışma ve yaşam koşulları emekçi sınıflar üzerinde ağır bir yüke dönmüş durumda. Sanayi havzalarında, fabrikalarda, atölyelerde ve üretim alanlarında işçi sınıfı bölüklerinde büyük bir öfke artışı yaşanıyor, hoşnutsuzluk biriktiği gözleniyor. Bu tespiti doğrulamak için son haftalarda ülkemizin farklı bölgelerinde yaygınlaşan grev ve direnişlere bakmak yeterli. İşte böylesi kritik bir süreçte mücadeleyi ve örgütlenmeyi büyütmeli, sınıf çalışması içerisinde hatalarımızı en aza indirmeliyiz.

Sınıf çalışması yürütmek, örgütlenip hak aramaya girişmek kuşkusuz kolay birşey değildir. Özünde hakkın olanı istemek, hakkın olanı almak için mücadele etmek dünyanın en zor işidir. Bu yolda karşımıza bir çok engel çıkacaktır. İlk olarak bizi sömürenler, onların besleyip karşımıza diktikleri ve mücadeleyi bitirmek için satılmışlar karşımıza çıkacaktır. Tüm bunlar bizi zorlayacak ve belki bulunduğumuz fabrikadaki çalışmayı pasifleştireceklerdir. Ancak unutmamalı ki bu bir kavgadır; ekmek ve sınıf kavgasıdır. Küçük yenilgiler alabiliriz. Unutmamamız gereken şey, bir gün mutlaka kazanacak olmamızdır. Eğer bu yenilgilerle soğukkanlılıkla yüzleşmeyi becerirsek, küçük yenilgiler sadece süreci uzatmış olur. Önceliğimizi bu mücadeleye verdiğimiz ve hedefe kilitlendiğimiz durumda yenilme olasılığı azalır.

Örgütlenmede yüzde yüz güven, yüzde yüz sadakat en büyük güçtür. Bunun için ilk olarak tam anlamıyla güvenebileceğimiz insanları seçmeliyiz. Bizi satmayacak ve verdiğimiz mücadeleyi omuzlayacak insanlara yoğunlaşmalıyız. Hoşnutsuz, aynı zamanda durumun değişmesi gerektiğini düşünen insanlara yoğunlaşmalıyız. Çalışma koşullarından hoşnut kimse yoktur, ancak herkes şikayetçi ve birşeylerin değişmesi gerektiğinin farkında da değildir. Önceliğimiz en güçlü ve güvenilir olanlara ulaşmaktır. En güçlü ve güvenilir işçilere ulaşmak en sağlam ve kalıcı örgütlenmenin başlaması demektir. Bölümlerdeki öncü, sevilen, güvenilir insanlar belirlenmeli ve bir şekilde ikna edilmelidir.

Bugün işçiler baskıyla sindirilmişlerdir. Bunun için işçilere değerlerini göstermeli ve kaybedecek birşeyleri olmadığını anlatabilmek zorundayız. İşçilerin güçlerini farketmeleri, değiştirmek için en önemli dayanaktır. Çünkü yerin ve göğün dışında işçi emeği geçmeyen

hiçbir şey yoktur. Her şeyi yapabiliyorsak hakkımızı da alabiliriz.

Bildiğimiz gibi her insan onurlu değildir. İşyerinden beklentileri olanlar, bunu yaltakçılıkla karşılamaya çalışanlar, bölümlerde patronun işçilerin nabzını tutmak, ne olup bittiğini anlamak için yerleştiği uşakları vardır. Bu kişilerin bir işçi kimliği yoktur, kişisiz insanlardır. Usta başları, şefler, amirler işçileri peşinen satmayı kabul etmiş kişilerdir, en büyük tehdit unsurlarıdır. Bunlara karşı dikkatli olunmalı ve önlemler alınmalıdır.

Özellikle dikkat edilmesi gereken bir diğer şey de, işyerinde veya işyerine yakın bir yerde toplantılar, görüşmeler yapmamaktır. Hep birlikte bir yerlere gitmek, aynı bölümdekiler hariç öbekleşerek vakitler geçirmek dikkat çekecek şeylerdir ve uzak durulmalıdır. Örgütlenmeyi bireysel çıkışlar olarak algılamak ve ucuz kahramanlıklar sergilemek bizi hedef tahtasına çakar ve bu da kendi emek ve onur mücadelemizi baltalamakla sonuçlanır.

Son olarak özel dikkat edilmesi gereken şeylerden birisi de sendikanın kendisidir. Sınıf mücadelesinin durgun olduğu dönemlerde sendikalar pasifleşmektedirler. Sendika yöneticileri koltuk sevdasına kapılabilmekte ve bürokratlaşabilmektedirler. Tabandan bir basınç olmadığı koşulda sendika yönetimi patronla gerici şekillerde uzlaşabilmektedir. Sendika bizim örgütlülük düzeyimiz kadar güçlüdür, biz basınç yapmazsak ve denetleyip sahip çıkmazsak bizim mevzilerimiz olmaktan çıkarlar. Patronlar hak arama mücadelesinin daha ileriye taşınmaması için kendi denetimlerinde sendikalar kurmuşlardır. Bu tür sendikalar patronla uzlaşma içinde olup işçileri satabilmekte ve tam bir ihanet çetesine dönüşebilmektedirler. Bu durumun temel sorumlusu yine işçilerdir. İşçiler kendilerine ait olan ve kendi aidatlarıyla ayakta duran sendikaları yönetmeyi başkalarına bıraktıkları için bugün tablo böyle olmaktadır.

İnanmak başarmanın yarısıdır diye bir söz vardır. Biz inanarak zor olan yarısını başardık. Şimdi inandığımız için çaba harcayarak diğer yarısını başaracağız. Çünkü hiçbir şey, hiçbir zaman aynı gibi olmaz; ya daha iyi ya daha kötü olur. Daha iyi olması için hırsıyla, inançla, özgüvenle kenetlenme zamanıdır.

Esenyurt'tan komünist bir işçi

Ümraniye'den bir inşaat işçisi:

“Hayatımıza sahip çıkıyoruz”

Dostlarım, hepinizin bildiği gibi, inşaat sektörü son yılların en büyük kazanım kapısı olmuştur. Kentsel dönüşüm ve şehirleşme adı altında inşa edilen binalarda bizler çok zor koşullarda çalıştırılıyor.

Bir çoğumuzun barınacağı bir evi bile yoktur. Kimi zaman merdiven boşluklarında kimi zaman asansör boşluklarında veya dış cephe iskelesinde emniyetsiz çalıştırıldığımız için düşerek can veriyoruz. Emniyetin sadece bir korunaklı ayakkabı ya da bir baretten oluşmadığını, bizim de insanca koşullar altında ve güvenli bir şekilde çalışma hakkımız olduğunu belirtebilmek için örgütlenmekten başka çaremiz yoktur.

Dostlarım, hepinizin bildiği gibi, çoğu yerde on iki saate kadar çalıştırılıyor. Çalışmanın sonunda dinlenebileceğimiz, banyo yapabileceğimiz ve yemek yiyeceğimiz koşullar bile bize çok görülüyor. Birçok yerde elektriksiz, susuz ve sağlıksız çadırlarda barındırılıyor. Bu da bizim hayatımıza ve emeğimize ne kadar değer verdiklerini gösteriyor. Bizler emeğimize sahip çıkmak istiyorsak ve insanca koşullarda yaşamak istiyorsak birlik olmalıyız, olmaktan başka çaremiz de yok.

Kardeşlerim son olarak şunu belirtmek istiyorum. Esenyurt'ta bir AVM inşaatında üç çadırın yanması sonucu 11 kardeşimiz hayatını kaybetmişti. Sonrasında yapılan formalite soruşturmalarda hiçbir şey çıkmadığı gibi yangının işçiler tarafından çıkarıldığı iddia edildi. Bizim hayatımız bu kadar ucuz değildir. Bunun için de birlik olup hayatlarımıza sahip çıkıyoruz, örgütleniyoruz.

Yaşasın örgütlü mücadelemiz!

Kayseri'de iş kazaları söyleşisi

Kayseri İşçilerin Birliği Derneği'nde 25 Ağustos'ta “iş kazaları” üzerine söyleşi yapıldı. Söyleşinin birinci bölümünde iş kazaları konusunda genel bir bilgilendirme yapıldı. İkinci bölümdeyse iş kazalarının yoğunluğunun kapitalizmin dolaysız sonuçlarından biri olduğu belirtildi. Türkiye'nin, en fazla iş cinayetlerinin yaşandığı ülkeler sıralamasında Avrupa'da birinci, dünyada üçüncü sırada olmasının nedenleri üzerinde duruldu.

Son bölümde işçiler düşüncelerini dile getirdiler. Yaklaşık iki saat süren söyleşinin ardından, daha önce iş kazası geçiren bir işçi hep birlikte hastanede ziyaret edildi.

Söyleşiye farklı sektörlerden işçiler katıldı.

Kızıl Bayrak / Kayseri

“Kadın bedeni süs, cariye caiz...”

Dinci gericiiliğin kadına yaptığı tanımlar, esasında kapitalizmin kadına ve bedenine yaklaşımının siyasal yansımalarıdır.

Dinci gericiiliğin kadına bakışının son örnekleri, Diyanet'in yayın organında yer alan bir makalede ve kendisini “şeyh” olarak tanıtan bir zatın konuşmasında ortaya çıktı.

Kapitalizmde çifte baskı ve sömürüyü yaşayan kadınlar, neredeyse her yeni gün dinci gericiiliğin aşağılayıcı açıklamalarının hedefi oluyorlar. Dinci gericiiliğin kadına bakışının son örnekleri, Diyanet'in yayın organında yer alan bir makalede ve kendisini “şeyh” olarak tanıtan bir zatın konuşmasında kendisini gösterdi.

Diyanet: Kadının bedeni süs!

Diyanet İşleri Başkanlığı'nın dini konularda en yüksek karar ve danışma organı olan Din İşleri Yüksek Kurulu'nun üyesi Prof. Dr. Halil İbrahim Karşlı, Diyanet'in yayın organına yazdığı makalesinde Kuran'ın kadınlara örtünmeyi emrettiğini belirterek “Çünkü kadının bedeni bir süstür. Dolayısıyla değerlidir ve korunması gerekir” dedi.

Kadınların bedensel çekiciliklerini toplumsal yaşama karşı değil, eşlerine karşı sergilemeleri gerektiğini de ifade eden Karşlı, “Cennette şeytan, insanın elbiselerini soymakta ve mahrem yerlerini açığa vurmaya başarmaktadır. Kıyamete kadar şeytan insanı bu konuda rahat bırakmayacak ve beden mahremiyetine hüremetsizlik göstermesi için elinden geleni ardına koymayacaktır” dedi.

Karşlı, tarihte aydınlanma süreci olarak bilenen dönemde insanın dini kurallardan koparak kendisini kutsadığını, örtünmenin kadının örgütlülüğünün önünde bir engel kabul edildiğini ifade ederek şunları söyledi: “Aydınlanma süreci insanın dini değerlerden kopması, kendi kendisini kutsaması sonucunu doğurdu. Her alanda özgürlük, insana verilen değerlerin bir yansıması olarak görüldü. Dolayısıyla örtünme, kadının örgütlülüğünün önünde bir engel kabul edildi. Geleneksel uygulamaları terk ettiği ölçüde insanın özgürleşeceği düşünülüyor. Belki de insanlık tarihinde

ilk defa müstehcenlik bu denli sosyal bir görünüm kazandı ve dünyanın hâkim kültürü haline geldi. Bütün bunlar, kadının bedeni üzerinden yapıldı. Onun kişiliği değil, dişiliği öne çıkarıldı.”

Karşlı makalesinde şu ifadelerle de yer verdi: “Kuran, Nur suresi 31. ayette kadınlara kendi doğal güzelliklerini ve takılarını namahremlere göstermemeleri uyarısını yapar. Çünkü her iki cins birbirine karşı birer cazibe merkezidir. Bu, fitratın bir gereğidir. Bu anlamda erkeğin nazarında kadının konumu ayette ziynet/süs olarak nitelendirilir. Ancak Kuran, bunun açığa vurulmamasını, aksine yine ziynet olarak isimlendirilen elbiseye büründürülmesini emreder. Çünkü kadının bedeni bir süstür.”

“Şeyh”: Cariye caiz...

Dinci gericiiliğin kadına bakışının başka bir örneği de kendini “şeyh” olarak ifade eden bir zatın söyleşisinde görüldü. Guraba Yayınevi'nin ve Guraba-Der'in kurucusu, dini kitap yazarı Abdullah Yolcu isimli zat, kısa adı “KitapDer” olan Kur'an İlimlerini Tanıtma ve Araştırma Platformu'nun düzenlediği söyleşide, erkeklerin “savaşta bileğinin gücüyle” cariye almasının caiz olduğunu, üstelik nikah şartı ve sayı sınırlaması olmadığını, böylelikle cenneti bu dünyada yaşayacaklarını söyledi.

Emekçi kadınlar gericiiliği parçalayacak

Dinci gericiiliğin kadına yaptığı tanımlar, esasında kapitalizmin kadına ve bedenine yaklaşımının siyasal yansımaları. Zira dinci gericiiliğin kadın bedenini süs olarak görmesi, kapitalizmin kadın bedenini metalaştırmasından ayrı birşey değil.

Bu kısılcı kuşkusuz emekçi kadınlar parçalayacak. Sınıf kavgasında özgürleşecek kadınlar, kapitalizmin ve her türlü burjuva akımının kadına yönelik saldırısını bertaraf edecektir.

“Her özgür ortam kadının özgürleştiği kadardır”

Bir emekçi kadına Gezi Direnişi ile ilgili görüşlerini sorduk.

- Sizde kadınların direnişe katılma nedenleri nelerdir?

- Kadının hayatı direnmekle geçiyor. Gezi Direnişi de buna uzak değil. Gezi Direnişi'nin çıkış noktası “yaşamıma, özgürlüğüme dokunma!” idi. Kadın da hayatı boyunca geçim derdi haricinde bir de bu savaşı verir. Evde, sokakta, iş yerinde... Hayatı tırnaklarıyla inşa eden kadın bir de varlığını, varlığına saygıyı kazanmakla uğraşıyordu. Bunun dışında gelecek güzel ve özgür günleri çocuklarına kazanmak için oradaydılar.

-Sizde Gezi Direnişi kadınlara ne kattı?

- Gezi Direnişi'nin kadınlara ne kattığından çok kadınların direnişe ne kattığı daha önemli. Direnişte kadınlar var olan güçlerini sergilediler. Diğer kadınlara örnek oldular, onları yürekledirdiler. Artık kaybetmek istemiyorlardı. Özellikle de emekçi kadınlar. Var olan güçlerini burada sergilerken daha fazla örgütlenebilecekleri ortamda buldular. Örgütlenmenin her alanda gerekli olduğuna da daha fazla inandılar.

- Bundan sonrası için düşünceleriniz nedir?

- Gezi Direnişi'yle Türkiye bir dönüm noktasına geldi. Bu herkes tarafından da fark edilebilir bir ortam yarattı. Bu ortamdan da her grup her örgütlülük maksimum yararlanmalıdır. Bu kadın sorunlarıyla da ilgili olmalı. Özgürlükçü ortamda kadın hakları daha fazla dile getirilmeli, daha fazla çözüm yolu aranmalı. Çünkü her özgür ortam kadının özgürleştiği kadardır.

Yargı verileri suçluyu gösteriyor

Adli Sicil İstatistik Genel Müdürlüğü'nün geçtiğimiz yılın istatistikleri, sistemin insanlığa verdiği zararın boyutlarını sunuyor. Adli Sicil kayıtlarına geçen verilere göre, 2012 yılında kadına şiddet, cinsel istismar ve tecavüz, uyuşturucu, işkence ve eziyet gibi suçlarda artış görülüyor.

Kadına yönelik şiddet ve cinayete karşı ‘çözüm’ olarak sunulan koruma programının durumuydu sınıfta kaldı. Yargıya geçen yıl toplam 4 bin 374 olay aktarıldı. Fakat bu olaylardan 2 bin 48'i hakkında takipsizlik kararı verildi. Sadece 2 bin 52 kadın için koruma kararı verildi.

91 bin 979 “cinsel dokunulmazlığa karşı suç” olayı içinde 31 bin 496'sı için takipsizlik kararı verildi. Üçte biri oranlı takipsizlik kararları, işlenen suçların örtbas edilmesine vesile oluyor. Buna rağmen dava açılan 50 bin 483 dosyada veriler şöyle: “Cinsel saldırı 18 bin 351, çocuğun cinsel istismarı 33 bin 992, reşit olmayan kişiyle ilişki 14 bin 164, cinsel taciz 25 bin 472.”

Burcu Koçlu'dan mektup...

“Kitlelerin yeryüzünü sarsan ayak seslerini duyuyoruz”

Kitlelerle omuz omuza yürüyeceğimiz günleri düşleyerek adımlıyoruz avlumuzu sabırsızlıkla.

Devrimci güçleri kitlelerden yalıtma amacıyla estirilen tutuklama terörü, göstermelik dosyalar ve adaletleriyle bizler için ucuz bir komediden ibaret. Baştan sona kendi yargı sistemleri içerisinde dahi bir mantık çerçevesine oturmayan bu süreçte, ne kadar gerçek ararsak arayalım, ne komedinin kendisinde ne de “ucuz” nitelenmesinde, insanlık namına bir kırıntı dahi bulmak mümkün. Aksi kapitalizmin doğasına aykırı olacağından normal. Ancak kitlenin gözü önünde tüm çıplaklığı ile durması açısından ise çarpıcı!

Ben 31 Mayıs'ta patlak veren kitle hareketiyle birlikte binlerin korku duvarlarını yıkmasından korkanların uyguladığı işte bu tutuklama terörüyle karşı karşıya kalan onlarca Gezi direnişçisinden biriyim. Bir çeşit kas hastalığı olan Myestaiia grevis rahatsızlığım ve buna bağlı %52 engelli raporum orta yerde dururken yüzlerce hasta tutsağı ölüme terk eden zihniyet bana da aynı sonu uygun gördü. Diyelim ki ben bir insanın hayatından daha değerli bir şeyi, bu sistemin bekasını tehlikeye atmışım. İşte bu sebeple rahatsızlığımın özgünlüğü ve uymak zorunda olduğum diyetler göz önüne alındığında hapis hane koşullarında hayatımı devam ettirmem mümkün değilken, politik bir kararla tutuklandım.

Ancak onlar korkularının ifadesi olarak saldırılarında pervasızlaşsalar da mücadele içeride de dışarıda da devam ediyor. Hiçbir kuvvet bilimsel sosyalizmin özülüyle kitleleri buluşturmasını engelleyemiyor, engelleyemez! Tıpkı dört duvar

arasında, dünyanın her yerinde ve elbette ki Türkiye'de de kitlelerin yeryüzünü sarsan ayak seslerini yüreklerimizde duymamızı engelleyemeyecekleri gibi... Ve tıpkı bizim yüreklerimizin çırpınışlarında sıkılı yumruklarda atmasını engelleyemedikleri gibi... Onlar saldırmaya devam ededursunlar, içeride ve dışarıda hücreleri parçalayacak tek olgunun devrimci mücadele olduğunu bilen bizler, nerede olursak olalım direnmeye devam ediyor ve yaşamı, uğruna ölecek kadar sevmesini işte tam da bu mücadele içerisinde öğreniyoruz.

Kitlelerle omuz omuza yürüyeceğimiz günleri düşleyerek adımlıyoruz avlumuzu sabırsızlıkla. Bizleri kitlelerden yalıtılmak isteyenlere inat bir gün daha fazla yaşamakta kararlıyız. Çünkü biliyoruz ki, bir gün bile yaşamak yarını değiştirebilir. İşte bizim yüreğimiz kavga için bu denli coşkuyla atarken onun için bir oyunla, belki tam ortasına bir kurşun sıkırsa da (*okunamayan bölüm*)... susturmak isteyenlere cevabımızı yiğit yoldaşlardan devrالدık kızıl bayrağı, bize onu onurla taşımak düşer.

Madem ki sıra bize geldi, hoş geldi sefa geldi. Başımız gözümüz üstüne! Ucuz komediden ibaret oyunları neyi getirir bilinmez, ama; şu bir gerçek ki kanla yazılan tarih silinmeyecek, devrimci irade teslim alınamayacaktır!

Burcu Koçlu

Kadın Kapalı Hapishanesi Şakran/ Aliağa

“Yüzlerce ağır hasta tutsak var!”

İnsan Hakları Derneği, F Tipi hapishanelerdeki şartlara dikkat çekerek, hasta tutsaklar Ergin Aktaş ve Kemal Avcı'nın durumlarını işledi.

Galatasaray Lisesi önünde yapılan ve sloganlarla başlayan eylemde Türkiye tarihinde hapishaneler denilince aklı gelenin katliamlar, kıyımlar, işkenceler ve kötü muameleler olduğu söylendi.

Hükümetlerin değiştiği ancak uygulamaların değişmediği, hapishanelerin hasta tutsakların yaşamlarını sürdürebilmesi için elverişli olmadığı ve serbest bırakılmaları gerektiği vurgulandı. Elif Akkaya'nın okuduğu basın metninde, hasta tutsaklar Ergin Aktaş ve Kemal Avcı'nın yaşamlarını yalnız sürdürebilmelerinin bile zor olduğu söylenerek “toplum güvenliği açısından tehlike” oluşturdukları gerekçesiyle serbest bırakılmadıkları ifade edildi. Akkaya basın açıklamasına şu sözlerle devam etti: “10 yıllık AKP iktidarının hapishane politikası ve sonuçları ise darbe dönemini aratmıyor. 10 yıl içerisinde 2000'e yakın mahpus hapishanelerde yaşamını yitirmiştir. Ayrıca bugün, hapishanelerde 400'ün üstünde ağır hasta mahpus vardır.”

Gerekli yasal düzenlemelerin yapılmasını ve hasta tutsakların serbest bırakılmasını talep eden İHD üyeleri sloganlarla eyleme son verdiler.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2013/34 * 30 Ağustos 2013

Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Tayfun Altıntaş
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Millet Cd. Selçuk
Sultan Cami Sk. No 2 / 9 Fatih / İstanbul
Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25
e-mail: info@kizilbayrak.net
twitter: [@kizilbayraknet](https://twitter.com/kizilbayraknet)
<http://www.kizilbayrak.net>

Baskı: ESMAT Matbaacılık
M. Nezh Özmen Mah. Yüksel Sk. No: 19
Güngören / İstanbul

Kemal Avcı için tahliye kararı

Kanser hastası devrimci tutsak Kemal Avcı hakkındaki davanın 28 Ağustos'ta görülen duruşmasında tahliye kararı verildi.

Mide kanseri olan devrimci tutsak Kemal Avcı için açılan davanın duruşmasında mahkeme tahliye kararı verdi. Mahkemenin tahliye kararı vermesine karşın Avcı serbest bırakılmadı. Avcı'nın başka bir davasından ceza çıktığı gerekçe gösterilerek tahliyesi geciktirildi.

“İki, üç daha fazla Vietnam!”

“Leninizm sadece mucizevi ‘Bilgenin kitabı’ değil, Vietnam devrimcileri ve halkı için bir pusuladır: O aynı zamanda son zaferimize, yani sosyalizm ve komünizme giden yolu aydınlatan parlak güneştir.”¹

Ho Şi Minh

Vietnam’ın tarihi, pek çok Asya ve Güney Amerika ülkesi gibi sömürgecilğe ve emperyalizme karşı verilen mücadelelerin tarihidir. Onu ayrı bir yere oturtan ise yüzyılı aşkın süre boyunca, özellikle de ‘50’li yıllar ile birlikte eşine az rastlanan bir direniş örneği, emperyalizmi tüm heybeti ile yere sermesi ve ezilen halklara mücadelenin yolunu göstermesidir. Vietnam, Başkan Mao’nun *“Emperyalizm kâğıttan kaplandır”* sözünün ispatı ve sağlamasıdır.

20. yüzyılın başında Vietnam, Fransa işgali altındaydı. 1930’lu yıllara gelindiğinde özellikle Asya’da kendini gösteren sosyalist mücadeleler Vietnam halkına da yol gösterdi. Vietnam halkının anti-emperyalist mücadelesi ile özdeşleşmiş bir isim olan Ho Şi Minh ise, o yıllarda işgalcilerin topraklarında yani Fransa’da sosyalist düşünce ile tanışmış ve Fransız Komünist Partisi’ne katılmıştı.

1939 yılında Çin’deki Komünist Partisi’nin, Komintern’in birleşik cephe politikası doğrultusunda Vietminh adında bir cephe kurmasına önderlik eden Ho Şi Minh, Vietminh’e liderlik etti. Ho Şi Minh Japonya’nın 1945 yılında Vietnam’dan çekilmesinin ardından kurulan Vietnam Demokratik Cumhuriyeti’nin de başkanlığını üstlendi.

Savaşın gelişimi ve direnişin yükselişi

1950 yılında Vietnam Demokratik Cumhuriyeti’nin SSCB ve Çin tarafından tanınmasının ardından emperyalist devletler Güney’de bulunan kukla hükümeti tanıdılar. Kuzey Vietnam’da verilen mücadelenin gücü kısa süre içinde Fransız işgalcileri bozguna uğrattı ve 1954 yılında Kuzey Vietnam’da Vietminh yönetimi Cenevre Sözleşmesi ile kabul edildi. Güney Vietnam’da ise Fransa tarafından yönlendirilen bir kukla hükümet bulunuyordu.

Ancak emperyalizmin Vietnam halkını birbirine kırdırma politikası kısa süre içinde geri tepti. 1950’li yılların sonuna doğru Güney Vietnam’da kurulan baskı rejimine karşı önderliğini Kuzey Vietnam Komünist Partisi’nin yürüttüğü bir direniş başladı. Bir süre sonra ise çatışmalar büyük ölçüde Güney Vietnam’a kaydı. 20 Aralık 1960’da kurulan Güney Vietnam Ulusal Kurtuluş Cephesi, Vietnam’ın birliği ve bağımsızlığı talebiyle Fransız işgalcilere ağır darbeler vurdu. Fransa, yaşanan şiddetli protestolara ve silahlı direnişe dayanamayarak bir süre sonra Vietnam’daki güçlerini geri çekmeye başladı.

Amerikan emperyalizmi o yıllarda *Truman Doktrin*’ni benimsemişti. Bu doktrine göre, komünizme bir ülkede izin verildiği takdirde onun diğer ülkelere de yayılacağı nedeniyle komünizme yönelen ülkelere hızla müdahale edilmeliydi. Bu düşünce ile hareket eden ABD, Vietnam’daki işgalde Fransa’nın yanında yer alarak ona her türlü desteği sunuyordu. 1961’de ajanlarıyla bölgeye

girmeye başlayan ABD, Fransa’nın çekilmesi ile birlikte 1963’te işgali devraldı.

Komünizme karşı kapitalist-emperyalist sistemin bekası için savaşan ABD, savaş makinesinin iplerini çözerek her tür kirli yöntemi hayata geçirdi. Kuzey Vietnam’a yönelik napalm bombaları eşliğinde hava saldırıları düzenleyen Amerikan ordusu, pek çok Vietnamlı’yı diri diri yakarak katletti. Güney’de süren gerilla savaşına karşı da her türlü kirli yöntem kullanıldı. Sivil halka ve yakalanan gerillalara türlü işkenceler yapıldı, köyler yakılıp yok edildi. Ancak tüm bu yöntemler Vietnam halkının direnişini kırmaya yetmedi. Vietnam bataklığından çıkmaya çalışan ABD, 1969’da askerlerini geri çekmeye başladı. Bunu yaparken de bombardımanı hızlandırarak Kuzey’i barışa zorlamaya çalışıyordu. Ancak tüm bu çırpınışlar da fayda etmedi ve 1973’te Paris’te imzalanan anlaşma ile ABD bölgeyi terk etti.

ABD emperyalizmi ise aldığı yenilgiyi uzun süre hazmedemedi. “Vietnam sendromu”, Vietnam’da savaşmış askerlerin ötesinde tüm Amerikan toplumunu kaplayarak büyük bir sosyal tahribat ve “özgürlükler ülkesi”ne karşı güvensizlik yarattı. Emperyalist bloğun prestiji halkların direnişi karşısında tuzla buz oldu.

Vietnam Devrimi’nin komutanı Ho Amca!

Emperyalizme karşı direnişin lideri Ho Şi Minh ise, ABD güçlerinin bozgununu ve Vietnam’ın yeniden birleşik ve bağımsız oluşunu göremeden sonsuzluğa uğurlandı. Ho Amca, 3 Eylül 1969 yılında geçirdiği kalp krizi nedeniyle yaşamını yitirdi. Saygon’un ele geçirilmesinin ardından bu kente direnişin komutanı Ho Şi Minh’in ismi verildi.

Asıl adı Nguyen Tat Thanh olan Ho Şi Minh, gemilerde çalışarak Fransa’ya yerleşmiş ve burada komünist saflara katılarak Vietnam halkının kaderini çizmesinde önemli bir rol oynamıştı. Marksist-leninist düşüncenin Vietnam’da ilk nüvelerini vermesini ve birçok eserin bu dile kazanılmasını da sağlayan Ho Şi Minh, Vietminh liderliğini üstlenmeden önce de Komintern adına pek çok yerde faaliyet yürütmüştü. Çin’de komünist silahlı güçlere danışmanlık yapan, Hong Kong’da Komintern temsilcisi sıfatı ile faaliyetler yürüten Ho Şi Minh, pek çok kez tutuklanmış ve sürgün edilmişti.

Ömrünü devrime ve sosyalizme adayan Ho Şi Minh, enternasyonal alanda yürüttüğü faaliyetlerin ardından ülkesine dönerek Vietnam kurtuluş hareketini Komintern’in sunduğu perspektif ışığında yeniden örgütlemişti. Direnişin komutanı, düşmanları tarafından bile askeri ve siyasi bir deha olarak biliniyordu.

Ho Şi Minh, Vietnam Demokratik Cumhuriyeti’nin başkanlığını yürüttüğü yıllarda başkanlık sarayında kalmak yerine küçük bir kulübede kalmayı seçecek kadar sade bir yaşam süren ve alçakgönüllülüğü ile tanınan bir liderdi. Lenin’e olan hayranlığını ve Marksizm-Leninizm’e olan bağlılığını her fırsatta dile getiren Ho Şi Minh, özellikle doğu halklarının mücadelelerine ve ulusal soruna dair pek çok esere imza atmıştı. Yayınladığı makaleler arasında cumhuriyetin kuruluşunun ardından

Türkiye’de yaşanan işçi hareketlerine dair de değerlendirmelere rastlamak mümkündür. Ho Amca 1924 yılında yazdığı bir makalesinde Türkiye işçi sınıfına, *“Ulusal bağımsızlık mücadelesine topyekûn katılan Türkiye proletaryası, şimdi başka bir mücadeleye atılma zorunluluğu ile karşı karşıyadır: Sınıf mücadelesi!”* sözleriyle seslenerek, yaşanan işçi direnişlerini *“Türkiye proletaryası ilk adımını atmıştır. Gerisi gelecektir...”²* diyerek selamlıyordu.

Vietnam Direnişi ezilen halklara yol gösteriyor!

Ho Şi Minh liderliğinde mücadele eden Vietnam halkı emperyalizme, etkisini hala üzerinden atamadığı bir yenilgi tattırarak ezilen halklara direnişin yolunu gösterdi. Bugün emperyalistler Irak’ta saplandıkları bataktan bahsederken bile sık sık Vietnam benzetmelerine başvurarak yaşadıkları açmazı ifade ediyorlar. Ho Amca’nın ölümünün 44. yılında emperyalist boyunduruktan kurtulmak isteyen halklara, ABD’li savaş şeflerinin korkularını haklı çıkarmak, direnişi derinleştirerek Vietnam halkının mücadele ruhunu kuşanarak anti-emperyalizmi yükseltmek düşünüyor. Vietnam zaferinin 38. yılında, Che Guavera imzalı slogan halen güncelliğini koruyor: **“İki, Üç Daha Fazla Vietnam!”³**

(1) The Path Which Led Me to Leninism, *Selected Works of Ho Chi Minh*, Vol. 4

(2) The Workers’ Movement In Turkey, *Selected Works of Ho Chi Minh*, Vol. 1

(3) “İki, Üç Daha Fazla Vietnam!”, Che Guavera’nın 1967 tarihinde *Afrika, Asya ve Latin-Amerika Halkları Dayanışma Örgütü*’ne gönderdiği mesajın başlığıdır. 16 Nisan 1967 tarihinde *Prensa Latina*’da yayımlanmıştır.